

Hỉ Oa

Contents

Hỉ Oa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	34
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26: Kết Thúc.	73

Hỉ Oa

Giới thiệu

Trong chuyến xe bus cuối cùng lúc nửa đêm, Tang Thủy Lan ngồi ở hàng ghế đầu tiên, cúi đầu chăm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-oa>

1. Chương 1

Tiệm cà phê Ma Vực, tầng 28 một tòa cao ốc, không gian rộng mở, bài trí ấm áp, hương cà phê tràn ngập căn phòng cùng tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương.

Trong quán cà phê, từng tốp khách túm năm tụm ba ngồi nói chuyện hoặc gõ bàn phím lách cách, không khí nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng không biết từ lúc nào, vị khách ngồi gần cửa sổ trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong quán.

Trên chiếc bàn tròn bằng thủy tinh được thiết kế lộng lẫy, ly Latte không ngừng bốc khói, một người đàn ông tầm hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi đang ngồi trên chiếc ghế sofa bọc vải màu hồng phấn, đôi chân dài bắt chéo tạo nhã, thỉnh thoảng bưng ly cà phê nhấp vài ngụm.

Ánh mặt trời rọi qua ô cửa kính chiếu xuống thảm, phẳng phất như có 1 vầng hào quang màu vàng nhạt xung quang người đó. Làn da trắng trẻo, dáng người cao to cân xúng, người đàn ông mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng ngà, kết hợp với chiếc quần tây bó màu xám. Ánh mắt lười biếng luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ với những đường cong anh tuấn, sắc sảo, khí chất cao ngạo đậm bạc thu hút sự chú ý của mọi người.

Tai trái người đàn ông đeo một viên đá màu đỏ, ánh mặt trời chiếu qua giống như một giọt máu đỏ tươi toả ra hào quang ma mị.

Đàn ông hay phụ nữ có bề ngoài xuất chúng, dù xuất hiện ở đâu cũng đều thu hút sự chú ý của người khác. Người đàn ông đeo viên đá màu đỏ này, chẳng những anh tuấn khôi ngô, mà khí chất cao quý còn khiến người khác kính sợ, sự tồn tại của anh ta như một khung cảnh tuyệt đẹp, chỉ dám nhìn từ xa không dám kinh động.

Bàn bên cạnh, vài nữ sinh đang ngồi cùng nhau, vừa liếc nhìn anh ta vừa thì thầm to nhỏ. Cách đó không xa, có vài mỹ nữ ăn mặc sang trọng, khí chất nổi bật, cũng cố gắng hết sức dùng phương pháp cũ rích duy trì vẻ tao nhã, dè dặt để thu hút sự chú ý của người đàn ông kia.

Đáng tiếc, từ đầu tới cuối, anh ta chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, không đem những ánh mắt đang dán trên người để vào mắt.

Ly cà phê đã vơi đi một nửa, anh ta nhìn chiếc đồng hồ khảm kim cương trên cổ tay, đáy mắt lộ vẻ không kiên nhẫn.

Ngay lúc anh ta nhúu mày, chuẩn bị đứng lên rời đi, một thân hình nhỏ bé đột nhiên xuất hiện chặn lại. Cô gái có dáng người nhỏ bé, khuôn mặt bình thường, phá vỡ sự yên tĩnh trong quán.

Người đàn ông đang muốn đứng dậy, vì sự xuất hiện của cô mà hơi sững sờ.

“Này anh, có thể làm phiền anh vài phút không?”

Trước mặt bao người, Tang Thủy Lan cố gắng duy trì nụ cười, dù biết việc này sẽ trở thành vết nhơ trong đời của cô, cô vẫn chỉ có thể kiên trì ngăn lại bước chân của người đàn ông này. Khuôn mặt tuấn tú đậm mạc của người đàn ông thoáng qua nét kinh ngạc rồi lập tức khôi phục lại vẻ trầm tĩnh vốn có, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Trong quán cà phê, tiếng nhạc vẫn du dương, chỉ có tiếng nói chuyện ồn ào chẳng biết từ khi nào đã lắng im. Không khí này làm người ta cảm thấy hít thở không thông, Tang Thủy Lan thẳng lưng đứng trước mặt người đàn ông, dưới ánh mắt chăm chú lạnh lùng của đối phương, trán cô đã lấm tấm mồ hôi. Sau khoảng 10 giây không thấy cô nói câu nào, người đàn ông đã không còn kiên nhẫn nữa, anh ta đứng dậy, đẩy cô sang một bên sai bước đi. Tang Thủy Lan ngẩn ra, vội vàng đuổi theo kéo tay anh ta lại.

“Này, anh đừng đi, tôi còn chưa nói xong”.

Ánh mắt không vui của người đàn ông nhìn xuống nơi cô đang túm lấy cổ tay của hắn. Tang Thủy Lan nuốt nước bọt, kiên trì cầm tay anh ta, ngẩng mặt nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô khiến cô không biết nên nói gì.

Đột nhiên, cô như không sợ hãi nói: “Anh rất đẹp trai nha”.

Đây không phải chính là “lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành” trong truyền thuyết sao, dù đảo lộn giới tính vẫn là một màn kịch hay.

Nghe vậy người đàn ông lóe lên ánh mắt lạnh lùng khiến người ta sợ hãi.

Cô phát hoảng, theo bản năng buông tay người đàn ông ra, bất đắc dĩ bên tai lại vang lên tiếng trẻ con uy hiếp: “Nếu chị không muốn em mãi đi theo chị, chị phải ngăn anh ấy lại”.

Chính là nó, bé trai mặc áo yếm màu hồng, một chòm tóc buộc chổng lên trời, lúc này đang đứng bên cạnh cô.

Từ nhỏ đến lớn, Tang Thủy Lan luôn không nghe không thấy sống trong thế giới này, xuất thân bình thường, dung mạo bình thường, tính cách bình thường, nhất định cô sẽ có một cuộc sống bình thường.

Cho nên, dù cô có đôi mắt âm dương, có thể nhìn rõ hai giới người – yêu, cô đều giấu kín khả năng này của mình, nhưng hiện nay lại bị tiểu yêu mập mạp này phát giác.

Trong quán cà phê tất cả mọi người đều không thể nhìn thấy tiểu yêu tóc trái đào, chỉ mình cô có đôi mắt âm dương là nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của nó, bàn tay vốn đã thả lỏng của cô không tự chủ mà dùng sức nắm chặt lấy cổ tay người đàn ông kia.

Nhìn ánh mắt đáng sợ của người đàn ông, cô lắp bắp nói: “Nếu anh là một cô gái, nhất định sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi... đương nhiên, cho dù anh là đàn ông cũng có thể khiến những người đàn ông khác yêu mến”.

Trong quán cà phê thoáng có tiếng hít khí lạnh, ngay cả tiểu yêu tóc trái đào kia cũng nhịn không được thở dài. Nó tự cảm thấy, may mà không ai nhìn thấy nó, nếu không trong tình huống như vậy thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Người đàn ông bị Tang Thủy Lan nắm tay rồi cuộc không chịu được nữa, gỡ tay cô ra, coi cô như bệnh nhân tâm thần, trừng mắt liếc cô một cái rồi giận dỗi đi.

“Chị, còn không mau đuổi theo...” Tiểu yêu mập mạp thấy thế, gấp đến độ khuôn mặt vốn không có huyết sắc càng trở nên tái nhợt.

Tang Thủy Lan bị đá một cái, tuy rằng e ngại ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông kia, nhưng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của tiểu yêu, cô vẫn dũng cảm đuổi theo.

“Chờ một chút, tôi thực sự có chuyện quan trọng muốn nói với anh” Cô giống như chú chó Nhật quần chủ, không để ý tới biểu tình phản cảm của người đàn ông kia, ôm chặt lấy thắt lưng của người đó, không cho anh ta tiếp tục bước đi.

Loại hành vi lớn mật này của cô khiến ọi người đều tỏ vẻ khinh thường, trong mắt những người khác hành vi này quả thực là không biết xấu hổ. Mà người đàn ông vừa đẹp trai vừa có khí chất quý tộc kia nhất thời trở thành nam nhân bị sắc nữ quấy rầy rất đáng thương.

Người đàn ông tựa hồ bị chọc giận, tuy dừng bước chân nhưng từ người đó phát ra hơi thở lạnh lẽo khiến quán cà phê như trong cái rét nam cực.

Tang Thủy Lan cố sức ôm chặt thắt lưng anh ta, thở sâu, đối mặt nói to: “Tôi thích anh, xin anh hãy để tôi theo đuổi anh...”

Anh ta rời tầm mắt, trừng mắt nhìn cô như không tin vào mắt mình.

“Nếu anh không có ý kiến gì, có thể suy nghĩ đến việc gả cho tôi”

Lời vừa nói ra miệng, khách hàng trong quán phút chốc ngây ngốc, mà tiểu yêu tóc trái đào kia cũng chui vào góc tường vẽ vòng vòng. Nó cũng biết, nó đi nhờ vả thì không tự quyết được, tuy rằng nó là quý, nhưng mặt mũi của quý cũng bị cô nàng đứt dây thần kinh kia làm mất hết.

Ý thức được mình nói sai, Tang Thủy Lan nhanh miệng sửa lại: “Đương nhiên, nếu anh cảm thấy được gả cho tôi thực sự mất mặt, thì làm cho tôi cưới anh cũng được...” Dứt lời, tai cô trở nên đỏ bừng. Giống như... giống như càng nói càng sai...

Bị đùa giỡn trước mặt mọi người, anh ta không nhịn được nữa, kéo tay cô ra, cau mày hung hăng quát: “Cút!”

Một chữ cũng đủ thấy lúc này anh ta phần nộ đến mức nào.

Bị đẩy tới một bên Tang Thủy Lan nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, rồi nhìn về phía tiểu yêu mập, nhìn thấy nó gật đầu như nói “ thế này là ổn rồi”, cô cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ trước mọi người, cô gật gật đầu mở cửa bước ra, “Được rồi, anh đã đuổi, thì tôi đi”. Nói xong, cô không quay đầu bước nhanh khỏi quán như bị ma đuổi.

Người đàn ông đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hốt hoảng rời đi, cũng bị tình huống này làm cho bất ngờ. Đến khi bóng dáng kia đã hoàn toàn biến mất, anh ta mới lấy lại tinh thần, không chế về tức giận đi về hướng thang máy.

Ngón tay vừa mới hướng về phía nút điều khiển thang máy, bên tai liền truyền đến một tiếng nổ, giấy tiếp theo, cả tòa nhà lớn đều vang lên tiếng còi báo chói tai.

Rất nhanh, tin tức thang máy của tòa cao ốc gặp sự cố được truyền đi, theo như con số thống kê ghi lại, lúc ấy có 8 hàng khách, tất cả đều chết ngay tại chỗ.

Nghê Thần đọc tin này, mặt không chút biểu cảm ngồi trên ghế sofa ở nhà, lặng lẽ trầm tư. Nếu lúc ấy không có cô gái thần kinh kia ngăn anh lại, như vậy... số người chết trong thang máy, sẽ là 9 người...

Nghĩ đến đây, lưng anh không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Cô gái kia... thực sự là tìm anh thổ lộ ư?

Giờ phút này, viên đá màu đỏ trên tai trái của anh chợt lóe lên tia sáng quý dị...

.....

Tang Thủy Lan trước đây là đầu bếp ột nhà hàng, dù thời gian làm việc dài nhưng ông chủ lại trả lương rất hậu hĩnh.

Đáng tiếc không bao lâu, ông chủ của cô bị bạn bè xấu lừa gạt trong một lần đánh bạc ở Macao, tới mức phá sản, nhà hàng không thể không đóng cửa, những người làm cũng đành tới nơi khác tìm việc.

Thất nghiệp ở nhà, Tang Thủy Lan mất đi một phần thu nhập và công việc quen thuộc, vì cuộc sống sau này cô vẫn phải tiếp tục tìm công việc mới.

“Chị Thủy Lan, đã lâu không gặp.”

2. Chương 2

Tóc trái đào, lông trắng nõn, mặc áo yếm màu hồng đích thực là tiểu quỷ kia lại xuất hiện trước mặt cô, đang chăm chú vào tờ báo tìm việc, cô bị sự xuất hiện của tiểu quỷ kia làm giật mình, nhanh chóng cuộn tròn tờ báo lại, chỉ về phía hư không trong góc phòng.

“Sao em lại tới nữa? Không phải lần trước đã nói, nếu chị giúp em thì sau này em sẽ không quên lấy chị nữa sao?”

Tiểu yêu mập cười hì hì, “Chị đừng vô tình như vậy chứ, em có ý tốt muốn đến thăm chị, dù không cảm động đến rơi nước mắt cũng đừng làm dáng vẻ như thấy quỷ thế chứ”.

“Em vốn là quỷ mà”. May mà lúc này chỉ có mình cô ở nhà, bằng không nếu bị người khác nhìn thấy cô đang nói chuyện với không khí nhất định sẽ nghĩ cô bị bệnh thần kinh.

Tiểu quỷ kia hiển nhiên không đem sự bài xích của cô để vào trong mắt, cười hì hì đi qua ngồi xuống cạnh cô.

“Lần trước thật may có chị giúp em, không thì em cũng ko biết phải làm thế nào”. Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Tang Thủy Lan trở nên khó coi, hành động của cô ngày đó chính là việc mất mặt nhất từ khi sinh ra tới giờ. Vì muốn ngăn cản người đàn ông kia, cô tự biến mình thành kẻ hão sắc xưa nay chưa từng có, thật muốn tìm khối đậu hũ đâm đầu vào đó.

Nếu không phải tên tiểu quỷ mập này xuất hiện, việc đó cô đã vứt ra khỏi đầu từ lâu rồi, ai biết được tên nhóc đã nói nếu thành công sẽ không tới phiền cô, giờ lại xuất hiện trước mặt cô chứ.

Nhìn sắc mặt không vui của cô, nhóc mập liền tiến đến bên chân cô.

“Hôm nay em được nghỉ, rảnh rồi nên đến thăm chị. Tuy người quỷ khác biệt, nhưng trên dương thế em chỉ có chị là bạn, cho nên chị đừng làm vẻ mặt muốn đuổi em đi như vậy, em sẽ đau lòng đó.”

Tang Thủy Lan hừ một tiếng: “Quỷ cũng nghỉ?”

“Đó là đương nhiên, người ta là quỷ tốt, có quy tắc lại rất biết nghe lời nha”.

“Không biết lúc trước là ai uy hiếp tôi nếu không giúp sẽ hút dương khí của tôi? Quỷ như vậy cũng được coi là quỷ tốt ư?”

Tiểu quỷ chớp chớp đôi mắt vô tội nói: “Tại vì lúc ấy em không nghĩ ra cách nào tốt hơn, nên mới phải dọa chị thôi, thực ra nếu lúc ấy chị không giúp, em cũng không làm gì chị cả.”

Cảm thấy nhóc quỷ kia thành thật, Tang Thủy Lan cúi người nhìn tiểu quỷ chỉ cao đến cẳng chân mình. Nhìn kỹ, tiểu quỷ này có khuôn mặt đặc biệt xinh xắn, mày rậm mắt to, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, làn da bóng loáng trắng nõn, tựa như đứa trẻ mập mạp vẽ trong bức tranh ngày tết, khiến cô muốn ôm nó vào lòng.

“Này, lúc chết em được mấy tuổi?”

Tiểu quỷ nhăn mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng gơ hai ngón tay: “Chắc là hai tuổi àh.”

Lòng cô trùng xuống, đứa nhỏ đáng yêu như vậy lại chỉ sống đến 2 tuổi, thật là đáng tiếc. Từ nhỏ đến lớn cô đã quen nhìn thấy các Quỷ Hồn, nhưng cô chưa từng thấy Quỷ Hồn nào nhỏ như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, tiểu quỷ lắc lắc tóc trên đầu cười nói: “Chị đừng thấy em chỉ có hai tuổi, em đã làm quỷ mấy chục năm rồi”

Cô đã hiểu ra, khó trách một tiểu quỷ nhìn mới 2 tuổi mà mồm mép lanh lợi như vậy, tính ra có khi tuổi của nó còn hơn cô nữa.

“Chị có muốn biết vì sao em nhất định muốn chị giúp em bảo vệ tính mạng người kia không?”

Nhắc tới truyện này, mặt Tang Thủy Lan đỏ lên, chuyện này đối với cô là một đề tài cấm kỵ, mỗi lần nhớ tới cô đều thấy rất mất mặt. Cô cầu nguyện người đàn ông kia tốt nhất là quên hình dạng của cô đi, nếu không, giữa biển người rộng lớn mà gặp được nhau, cô thực sự muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Thấy tai cô hơi đỏ lên, tiểu quỷ kia cười rất vui vẻ: “Tuy cách thức hành động của chị rất đặc biệt, nhưng dù sao chị cũng là ân nhân của em, nếu anh ấy chết, em cũng không tốt đẹp gì”.

“Tại sao?”

Tiểu quỷ dừng một chút, ập a ập ứng nói: “Bởi vì... bởi vì trước đây em và anh ấy có duyên, anh ấy từ nhỏ thân thể nhiều bệnh, năm nay lại là sao Thái Tuế chiếu mệnh, cung có sao hạn, nên em bắt buộc phải nhờ chị giúp hóa giải kiếp nạn cho anh ấy.”

Lời này nói ra từ miệng một đứa trẻ hai tuổi, nghe thực sự có chút quỷ dị.

“Hóa ra em không chỉ là một tiểu quỷ, còn là một tiểu thần linh biết coi số”

“Em đã nói, em với anh ấy có duyên, chỉ cần anh ấy gặp nguy hiểm em sẽ biết được, em không phải thầy tướng số, càng không phải thần linh!”

Tang Thủy Lan thấy tiểu quỷ mặt tức giận đến giờ chân, nhin không được cười thành tiếng. “Này, em tên là gì?”

Tiểu quỷ mặt ngại ngần chu miệng, “Tên chỉ là một cách gọi thôi, chị không cần biết”

“Tên của em rất khó nghe?”

Giống như đụng trúng chỗ đau, nó gân cổ hét lên: “Ai nói tên của em khó nghe? Tên của em thật sự rất vui.”

“Gọi là gì? ”

“Hi Oa.” (Đứa trẻ vui vẻ)

Sửng sốt một chút, cô bật cười ha hả. “Ha ha ha...”

“Không được cười, không được cười, chị còn cười em sẽ không chơi với chị nữa.”

“Hi Oa” cái tên quả thật là đầy sự vui mừng, lại rất thích hợp với trang phục và đạo cụ của tên tiểu quỷ này. Đột nhiên cô muốn ôm tiểu quỷ đáng yêu này vào lòng trên đùi một chút, nhưng tay cô đưa ra lại ôm vào không khí. Cô nhún vai tiếc nuối, người quỷ khác biệt thật chán.

Hi Oa nhìn tay cô xuyên qua thân thể mình, tự hồ gọi lên ký ức từ lâu: “Động tác muốn ôm em của chị thật sự rất giống với mẹ em.”

“Mẹ em?”

“Aizz, là chuyện quá khứ không cần nhắc tới.” Nó lắc lắc bím tóc trên đầu đến bên cạnh nàng, nhìn sang tờ báo tìm việc bị cuộn lại, “Chị tìm việc àh?”

Tang Thủy Lan kinh ngạc, “Em thật mới hai tuổi? Lại có thể đọc báo?”

Nó liếc nàng một cái, “Đã bảo tuy bề ngoài em giống như hai tuổi, nhưng tuổi thực của em đã gấp mấy chục lần rồi. Âm phủ bọn em cũng có trường học, hồi đó em còn là học sinh ưu tú đó.” Nó chỉ phần nàng đánh dấu trong báo: “Chị muốn làm đầu bếp? Chị biết nấu ăn sao?”

“Về mặt đó của em là như nào? Chị biết nấu ăn rất kỳ lạ sao? Nhà chị mấy đời đều là đầu bếp danh tiếng, nghe nói tổ phụ trước kia còn làm ngự trù trong hoàng cung đấy.”

Tuy cô là con gái họ Tang, nhưng khi cha cô còn sống đã mang toàn bộ bí quyết nấu nướng truyền lại cho cô, bằng cấp của cô có thể không cao, nhưng mọi người ăn đồ ăn cô nấu đều khen không ngớt miệng.

“Chị Thủy Lan, nếu chị thực sự muốn làm đầu bếp, em có thể giới thiệu chị đến một nhà hàng rất tốt, coi như thù lao lần trước chị giúp em.”

Năm Tang Thủy Lan được hai tuổi thì mẹ qua đời, cha cô một mình nuôi cô lớn lên. Vì cha mẹ cô năm đó kết hôn không nhận được sự ủng hộ của hai bên gia đình, nên sau đó cũng không còn liên lạc qua lại.

Bảy năm trước, cha cô vì vất vả lâu thành sinh bệnh, để cứu cha, Tang Thủy Lan không có cách nào buộc phải bán đi vật có giá duy nhất chính là ngôi nhà chỉ có 1 phòng của họ.

Sau khi bán nhà tuy rằng kịp thời chữa trị, nhưng cha cô vẫn bất hạnh qua đời.

Vào lúc lâm chung, cha cô hi vọng cô có thể mua lại căn nhà chứa nhiều kỷ niệm của họ. Vì lời dặn dò đó, cô vẫn luôn cố gắng kiếm tiền để thực hiện nguyện vọng của cha, nhưng công việc tốt chưa làm được bao lâu đã lại thất nghiệp, cô cần tìm việc mới gấp.

Ông chủ nhà hàng tuy cũng đang thiếu nợ, nhưng đối với nhân viên của mình vẫn có vài phần tình nghĩa, cho nên Tang Thủy Lan vẫn nhận được phần lương cuối cùng, cô liền mang gửi vào ngân hàng.

Khi cô ra đến cửa chính ngân hàng, chợt nghe 1 tiếng “Đing” giòn vang, một đồng năm mươi xu từ trong túi quần cô rơi ra. Đối với người cuồng tiền như cô mà nói, năm mươi xu cũng không thể mất.

Mất thấy đồng năm mươi xu kia không ngừng lăn về phía trước, cô vội vàng đuổi theo, nhìn thấy nó nằm gọn dưới gầm 1 chiếc xe. Cô vội vàng nửa quỳ nửa ngồi với tay cố lấy, chỉ là khoảng cách vẫn chưa tới, cô nhìn từ bốn phía đều không nhặt được đồng xu kia ra. Nhìn thấy đồng năm mươi xu nằm đó, mắt cô đỏ lên.

“Quý tha ma bắt, cái xe chết tiệt, tao đập mày”

Cô luống cuống không biết làm gì, cô giơ chân đạp vào chiếc xe kia một cái.

“Chi —chi— chi” Chiếc xe vang lên tiếng còi cảnh báo.

Cô sợ tới mức mặt trắng bệch, vội vàng đỡ dành chiếc xe như đỡ trẻ con, “Đừng kêu đừng kêu, tao không phải cố ý, tao chỉ là không biết phải làm thế nào nên mới đá mày 1 cái thôi”.

“Ha ha ha...”

Bên tai đột nhiên có tiếng cười vang đến, cô nhìn lại, thấy cách đó không xa có ba người đàn ông đang đi đến.

Mắt cô không được tốt lắm, tuy không đến mức phải đeo kính, nhưng khoảng cách khá xa khiến cô không nhìn rõ diện mạo của đối phương, chỉ cảm thấy mấy người vừa cười có vóc dáng rất cao, mặc đồ thời thượng.

Cô nhìn cử chỉ của họ, bọn họ cười đến vui vẻ, người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu tím, mỉm cười bước lại phía cô, cúi đầu nói: “Cô có biết cô vừa đá vào xe của ai không?” Lời nói của hắn mang đầy ý cười, như đối với cô gái trước mặt có chút hứng thú.

Đứng gần mặt đối mặt với người đàn ông này, Tang Thủy Lan mới phát hiện diện mạo của đối phương quả rất đẹp, tầm hai tư hai lăm tuổi, theo cách ăn mặc cũng nhìn ra gia thế không tầm thường.

“Ngay cả xe của Nghê thiếu cũng dám đá, cô chán sống rồi phải không?”

Nghe hắn nói như vậy, cô lập tức giải thích: “Tôi đâu có đá, chỉ là ko cẩn thận đạp nó 1 cái thôi. Anh đừng tức giận cùng lắm thì tôi xin lỗi”.

Tuy không biết chủ nhân chiếc xe rốt cuộc là người có gia thế như thế nào, nhưng cô cũng hiểu, trong xã hội thực tế này không thể so đo với kẻ có tiền, cô vừa này chỉ là trong phút tức giận mới đá một cái.

Nói xong, cô thật sự hướng đến cái xe xa xỉ kia cúi người 90 độ, miệng thành khẩn thì thầm: “Thực xin lỗi, tao không nên đá mày, mày bỏ qua đi nha”. Để biểu đạt thành ý của mình, cô còn lau lau lên chỗ mình vừa đá vào, “Tao lau ày, lau hết rồi sẽ không sao”.

Hành động này của cô khiến mấy người đàn ông kinh ngạc, người đàn ông mặc áo sơ mi kinh ngạc một lúc rồi nhìn về phía hai người đàn ông còn lại.

Trong đó có 1 người đã nhin cười đến sắp nội thương, mà người bên cạnh hắn mặc áo sơ mi màu trắng đang nhú mày nhìn Tang Thủy Lan.

Ánh nắng buổi chiều chiếu lên tai trái của hắn, khiến trên mặt hắn lóe lên ánh đỏ quái dị. Hắn nhàn nhả để hai tay trong túi, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái phía trước. Tuy rằng đã qua hai tháng, nhưng khuôn mặt này hắn vẫn luôn ghi nhớ.

Một khuôn mặt bình thường, nhưng hai má bầu bĩnh khiến khuôn mặt cô dễ thương giống như đứa trẻ, nhìn vào có cảm giác trẻ hơn so với tuổi thực.

Thật ra, sau sự kiện thang máy lần trước, Nghê Thần từng cho người đi tìm cô gái này, anh muốn biết khi đó cô đột nhiên thổ lộ với anh là có tình ý hay có dụng ý khác.

Tuy nhiên, anh không biết tên của cô, không biết thân phận cô càng không biết đến lai lịch của cô, trong tình huống không có chút manh mối nào thám tử tư cũng không biết bắt đầu từ đâu. Không nghĩ tới, hai tháng sau anh lại có thể gặp được cô trong tình huống này.

Sau khi xin lỗi chiếc xe đã bị cô tặng ột cái đạp kia, Tang Thủy Lan ủy khuất nhìn về phía người đàn ông mặc áo tím: “Có thể phiền anh lái xe qua một chút được không, tôi có làm rớt đồ dưới gầm xe”.

Người đàn ông mặc áo sơ mi vừa định lên tiếng, Nghê Thần nổi danh trước nay lạnh lùng, tao nhã bước lên. Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người bạn, hắn rút chìa khóa xe lái xe lùi lại.

Xe vừa đi, Tang Thủy Lan vội vàng nhặt đồng xu trên mặt đất lên, vui vẻ phúi bụi trên mặt đồng xu rồi cho vào túi. Hành động của cô trong mắt mọi người xung quanh quả thực rất buồn cười, rơi vào ánh mắt của mấy người đàn ông khiến họ không khỏi kinh ngạc, tưởng rằng phải là thứ quan trọng đến mức nào mới khiến cô gấp như kiến bò trên chảo như vậy không ngờ lại là một đồng năm mươi xu, quả là mở rộng tầm mắt.

Càng khiến họ ngạc nhiên hơn, chính là Nghê Thần trước nay chưa từng để người khác vào trong mắt lại chủ động vì cô mà tránh xe ra.

Nghê Thần mở cửa xe, đi về phía Tang Thủy Lan.

Hai người bạn tốt cùng hắn vui chơi từ nhỏ tới lớn, có thể cảm nhận được rõ ràng đại thiếu gia hắn lại có ý đồ bắt chuyện với quái nữ kia...

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên, Tang Thủy Lan còn chưa nhìn rõ diện mạo của người đang đi đến, liền khẩn trương nghe điện thoại: “Đúng vậy, là tôi...” im lặng một lúc lâu, trên mặt cô lộ ra ý cười vui vẻ, “Thật vậy sao? Tôi đã trúng tuyển rồi? Tốt quá... Đương nhiên có thể bắt đầu từ ngày mai, rất cảm ơn...”

Cô vừa nghe điện thoại vừa chạy đến bên đường vẫy một chiếc taxi, Nghê Thần cùng hai người kia cứ thế đứng nhìn cô đi khuất tầm mắt.

Tam thiếu gia họ Nghê ôm một bụng lời muốn nói đứng cô đơn một chỗ không nhúc nhích. Trong trường hợp này dù là ai cũng đều thấy kỳ quái, bởi vì trong ấn tượng của Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bắc Nam chưa từng có cô gái nào vì nghe điện thoại mà coi sự tồn tại của tam thiếu gia họ Nghê như không khí.

3. Chương 3

Nghê gia là một đại gia tộc có lịch sử lâu đời. Hơn 200 năm trước, tổ tiên nhà họ Nghê nắm được tư cách thương nghiệp cho Hoàng gia, giữ một vị trí quan trọng trong triều đại thời bấy giờ.

Cho tới hiện nay, dù đã trải qua nhiều triều đại, nhưng nhà họ Nghê vẫn là một gia tộc có ảnh hưởng trên cả hai giới chính trị và thương mại.

Ông nội của Nghê Thần – Nghê Chính Đức từ khi tiếp quản cơ nghiệp to lớn do tổ tiên để lại, đã đưa sự nghiệp của họ Nghê mở rộng đến Châu Âu, Châu Mỹ và Đông Nam Á, đồng thời dần dần phát triển từ cung cấp muối cho Hoàng gia tới kinh doanh đóng tàu, và cho đến nay đã phát triển trở thành một tập đoàn kinh tế đa ngành khổng lồ.

Cha của Nghê Thần là con một, từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, ông đã chứng tỏ mình có hứng thú với chính trị. Sau khi tốt nghiệp ông không kế thừa công việc kinh doanh của gia tộc mà đi trên con đường

trở thành một chính khách, sau đó ông kết hôn với con gái một của Thượng tướng hải quân, cũng chính là mẹ của Nghê Thần bây giờ.

Nghê Thần là con thứ 3 trong gia đình, trên còn hai người anh trai tài giỏi Nghê Dương và Nghê Kiệt, hai người họ do chính tay Nghê Chính Đức dày công bồi dưỡng, sau khi tốt nghiệp đã đến công ty tiếp tục rèn luyện.

Kỳ thực, ông nội Nghê cũng muốn dùng phương pháp này rèn luyện đứa cháu út, nhưng thể trạng của Nghê Thần là một trường hợp đặc biệt, khiến ông không cách nào quyết tâm làm như vậy.

Nghê Thần là con út, lại sinh non, khi mẹ Nghê mang thai Nghê Thần, thân thể của bà không tốt, bác sỹ gia đình đã đề nghị bà không nên giữ đứa bé lại, nhưng bà luôn cho rằng lần này có thể sinh ra một bé gái xinh đẹp, bởi vậy đã cự tuyệt lời nói của bác sỹ, nghỉ việc ở nhà dưỡng thai.

Tuy rằng sau này đã siêu âm là con trai, nhưng mẹ Nghê vẫn hết sức cẩn thận chăm chút cục cưng trong bụng, tiếc rằng tình huống ngoài mong muốn xảy ra, Nghê Thần không biết tại sao vẫn bị sinh non.

Nghê Thần sinh ra khi thai mới được bảy tháng tuổi, nên thân thể rất yếu ớt, có lần còn suýt bị bác sỹ thông báo đã chết.

Không biết do anh mạng lớn, hay do gia tổ họ Nghê nhiều đời tích đức, trải qua hơn 10 lần cấp cứu, tính mạng của anh coi như được giữ lại. Chẳng qua, trong quá trình trưởng thành, sức khỏe từ nhỏ đã khiến người khác luôn phải lo lắng, cảm lạnh, ốm, sốt là chuyện thường ngày, thỉnh thoảng lại đột nhiên hôn mê phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, mỗi năm cũng phải ba lần nằm viện.

Mãi đến mười lăm năm trước, khi Nghê Thần chín tuổi, đi theo mẹ Nghê đến viếng miếu thần, gặp được một vị cao nhân đắc đạo, vị ấy đã nói tuy Nghê Thần có mệnh đại phú đại quý, nhưng do sinh sai giờ phạm đến Quỷ Sát, cho nên vận mệnh gặp nhiều khó khăn, hay ốm yếu.

Để hóa giải tà khí trên người anh, vị cao nhân đã đưa cho anh một chiếc khuyên tai có đính viên đá màu đỏ như máu, dặn dò anh luôn luôn phải mang theo người, dù có chuyện gì cũng không được tháo khuyên tai này xuống.

Mà từ sau khi anh đeo khối huyết thạch này trên tai, đau ốm cùng tai ương quả nhiên ít đi hơn trước rất nhiều, tuy rằng không phải ngày nào, tháng nào, năm nào cũng tránh được cảm sốt, thân thể không khỏe, nhưng tính mạng cũng không bị đe dọa nữa.

Đối với thể trạng đặc biệt của Nghê Thần, từ ông nội Nghê đến hai anh trai đều đem thân thể nhiều bệnh của anh trở thành bảo bối, che chở trong tay.

May mắn là dù được người nhà bao bọc, cưng chiều nhưng anh cũng không có thói quen ăn chơi trác táng, ngược lại so với hai anh trai còn có phần thông minh và cơ trí hơn.

Vài năm trước khi anh còn đi học, vì nhàm chán đã cùng hai người bạn thân mở một công ty đầu tư, mặc dù không chú tâm kinh doanh, nhưng lại có thể đạt được những thành tựu đáng kể.

Nhìn thấy bảo bối có thủ đoạn kinh doanh inh, mắt nhìn lại tốt, nên ông nội Nghê không ít lần đề nghị Nghê Thần vào tập đoàn họ Nghê cống hiến, nhưng Nghê Thần lần nào cũng từ chối, lấy sự tùy hứng của bản thân làm mục đích sống.

Từ sáu năm trước, khi kiếm được lợi nhuận gấp chục lần, anh liền mua một căn hộ tại khu phố phồn hoa nhất, chuyển ra sống ở ngoài. Chỉ có ngày lễ tết hoặc đầu tháng sẽ về cùng ông nội chơi cờ uống trà trò chuyện.

Mặc dù biệt thự nhà họ Nghê rộng lớn, trang hoàng lộng lẫy xa hoa, nhưng vì bố mẹ Nghê cùng hai anh trai luôn đi công tác, bận rộn việc kinh doanh, rất ít khi có dịp ở lại Đài Loan, nên những ngày Nghê Thần về nhà là thời gian mà ông nội Nghê vui vẻ nhất.

Ngày hôm đó, sau khi chơi năm ván cờ, Nghê Thần đã thắng bốn ván, cuối cùng ông nội Nghê chơi xấu, làm loạn quân cờ, rốt cuộc thắng được ván này mới mừng rỡ kêu quần gia dọn cơm chiều.

Bữa ăn rất phong phú, lấy đồ ăn Trung Quốc làm món chính. Nghê Thần cũng không đói bụng, vốn không muốn ăn, nhưng vừa đi đến cầu thang đã ngửi thấy một mùi hương mê người theo hướng nhà ăn bay ra, không nhìn được đến gần, chỉ thấy trên bàn bày bảy tám món, đều là các món ăn kiểu Trung Quốc, khiến cho người ta không nhìn được muốn ăn.

Kết quả, Nghê Thần ban đầu chỉ là muốn cùng ông nội chơi mấy ván cờ rồi trở về nhà, lại bị mấy món ăn trên bàn giữ lại.

Trong phòng ăn lớn, ông nội Nghê liền kéo đứa cháu một tháng mới trở về một lần ngồi xuống bàn, sai người giúp việc đem đồ ăn bày trước mặt hai người.

Nghê Thần tùy tiện gấp một miếng sườn xào chua ngọt đưa lên miệng, nét mặt liền thay đổi, đôi đũa nhanh chóng hướng đến món thứ hai.

“Thế nào, đồ ăn ngon chứ?” Nghê Chính Đức nhìn cháu trai ăn ngon lành, cười cười hài lòng cầm chén rượu lên nhấp hai ngụm.

Dạ dày chính là một con sâu tham ăn, một khi đã bị đồ ăn ngon dụ dỗ thì không thể ngừng lại được.

Có điều, Nghê Thần từ nhỏ được nuôi dưỡng trong giới thượng lưu, dù bị mỹ thực câu dẫn nhưng vẫn giữ vững phong thái tao nhã, không nhanh không chậm từ từ thưởng thức.

Quản gia đứng một bên cười nói với ông nội Nghê: “Tôi đã nói đầu bếp mới tới tay nghề cao, cậu ba nhất định sẽ thích mà”.

Nghê Chính Đức tay cầm chén rượu nhỏ cười ha hả không ngừng, rất hài lòng khi nhìn cháu nội ăn ngon như vậy.

Nghê Thần nghe vậy ngắt đầu hỏi: “Nhà mình đổi đầu bếp ạ?”

“Đã đổi hơn một tháng, vì đầu bếp trong nhà có chuyện nên từ chức, cụ chủ bảo tôi đăng báo tìm đầu bếp mới, không ngờ vừa mới đăng hôm trước, hôm sau đã có người tới, đừng nhìn cô ấy nhỏ tuổi, tay nghề làm người khác vô cùng khâm phục. Cụ chủ lần đầu tiên ăn đồ ăn do cô ấy làm, thiếu chút phải đưa đến bệnh viện cấp cứu do ăn quá nhiều ...”

Bị nói ra điểm xấu, ông nội Nghê lộ ra vẻ mặt hờn giận: “Ông Lý, ông ngày càng nhiều lời vô nghĩa”.

Lý quản gia hiển nhiên ko đem sự uy hiếp của ông nội Nghê đặt vào trong mắt, nhìn thấy cậu ba hiếm khi trở về nhà tươi cười vui vẻ, ông nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, đương nhiên cũng ra sức nói lời vui vẻ.

Bữa tối kết thúc trong không khí vui vẻ, Nghê Thần lúc trước còn chê cười ông nội bởi vì ăn no mà thiếu chút nữa phải đi bệnh viện, mà giờ cũng vì ăn no quá mà ngồi phịch ở trên ghế sofa.

Ông nội Nghê thấy thế, không để ý tới ánh mắt lạnh băng của cháu trai, lấy mấy ảnh ra chụp liền mấy kiểu cháu trai đang phơi bụng trên sofa, sau đó lại vui vẻ cầm lấy điện thoại thông báo với mọi người Nghê Thần nhếch nhác là như thế nào.

Nghê Thần cũng không nói gì, vì mình so đo với ông nội còn bướng bỉnh hơn trẻ con, cảm thấy ngàn lần bất đắc dĩ.

Chỉ là, đêm nay anh thật sự là ăn quá nhiều, lúc ăn không phát hiện, ăn xong lúc sau mới thấy dạ dày trướng lên.

Đều do đầu bếp mới tới làm đồ ăn quá ngon, hại anh hiện tại chỉ có thể nằm đấy, chịu đựng dạ dày đau trướng.

Lý quản gia thấy cậu chủ nhỏ có vẻ khó chịu, liền nhanh chóng đưa trà rồi đưa nước tới hi vọng cậu cảm thấy khá hơn.

Nghê Thần rất muốn nói hiện giờ anh đã no tới mức không muốn động đậy nữa rồi, uống thêm trà thêm nước chắc nổ bụng mất.

Căng da bụng trướng da mắt, anh vốn định trở về phòng tắm sau đó ngủ một giấc, nhưng dạ dày vẫn đang no trướng, nên lười đi chuyển.

Lúc này nghe được cách đó không xa tiếng Lý quản gia nói chuyện với ai đó, bên tai vang lên thanh âm có chút quen thuộc, ngữ khí thậm chí còn mang theo vài phần khoa trương.

“Trong nhà sao lại không để ý, để trẻ nhỏ ăn nhiều như vậy? Bác cũng biết ăn nhiều đồ với dạ dày cũng không tốt, hơn nữa lại là buổi tối, không nên để trẻ nhỏ ăn tùy tiện chứ?”

Quản gia Lý vụng về giải thích: “Thật ra, cậu chủ nhỏ cũng không còn nhỏ tuổi...”

Trẻ nhỏ? Cậu chủ nhỏ?

Nghê Thần nằm chợp mắt ở sô pha bắt đầu suy đoán xem hai người kia có phải đang nói đến mình không.

“Bác Lý, bác đừng vội, để cháu đi nấu cho cậu chủ nhỏ bát canh tiêu thực. Thật là, cho dù chiều đứa nhỏ thế nào, cũng phải tùy thời điểm chứ, ai lại để nó tùy tiện như vậy...”

Âm thanh cảm thán đi xa, Nghê Thần nửa tỉnh nửa mê hơi trợn mắt, ý thức mơ hồ đoán chủ nhân của giọng nói kia là ai?

Qua chừng mười phút, tiếng bước chân từ xa truyền đến gần.

“Cậu chủ nhỏ, ngủ chưa? Nếu chưa ngủ thì uống bát canh tiêu thực này... ahhhh”

4. Chương 4

Không đợi Nghê Thần tỉnh lại, hần chột nghe bên tai truyền đến một tiếng hét kinh hãi....

“Bác Lý, đây là cậu chủ nhỏ sao?”

Nghê Thần rốt cuộc bị tiếng hét khoa trương kia đánh thức, mở mắt ra liền nhìn thấy đứng sau quản gia Lý là một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, tóc tết hai bên.

Nhìn cô khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ăn mặc đơn giản, mắt to tròn, hai má bầu bĩnh, môi nhỏ, mũi cao...

Khi anh dần nhìn rõ diện mạo của đối phương, không khỏi sửng sốt, giây tiếp theo như bật dậy từ trên ghế sô pha. Động tác bất ngờ của anh chẳng những khiến quản gia Lý hoảng sợ, cả cô gái kia cũng bị anh dọa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Nghê Thần rõ ràng nhìn thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc, chấn động, khó có thể tin nổi.

Quản gia Lý cầm bát canh nóng cười nói: “Cậu chủ nhỏ, trước tiên uống bát canh tiêu thực này đã, đừng để bụng đau mà đi ngủ chứ.”

Nghê Thần không nhận bát canh mắt vẫn nhìn thẳng vào cô gái đứng sau quản gia Lý.

Bị hành động quái dị của anh dọa, quản gia Lý cẩn thận giải thích: “Cô ấy chính là đầu bếp mới đến tháng trước, Tang Thủy Lan.”

Nghê Thần hí hửng nhìn chằm chằm cô gái tên Tang Thủy Lan, vẻ mặt liên tục thay đổi.

Anh nhớ tới lúc trước hai người gặp nhau, lần đầu tiên là cô to gan tỏ tình với anh, lần thứ hai là cô không thèm nhìn tới anh, tuy rằng chuyện đã qua, nhưng hai lần gặp cô anh đều có cảm giác kỳ lạ.

Hai người bạn thân từng hỏi anh đối với cô gái này có chuyện gì, anh liền đem chuyện ở quán café kể cho bọn họ nghe, hai tên khốn nạn đó nghe xong đều ôm bụng cười lăn lộn.

Khiến anh khó chịu nhất là anh muốn giữ cô lại hỏi rõ ràng lần đó ở quán café tại sao sống chết quẩn lấy anh, kết quả cô ấy một cái cũng không nhìn, nhận điện thoại liền một đường đi mất không thấy bóng.

Từ nhỏ đến lớn, cô là người phụ nữ đầu tiên có bản lĩnh khiến anh hai lần bị bối rối.

Khi Nghê Thần dùng ánh mắt hung dữ đánh giá Tang Thủy Lan, đồng thời Tang Thủy Lan cũng nhận ra anh. Cô trăm triệu lần không nghĩ tới, người đàn ông mình đã hạ quyết tâm không bao giờ muốn gặp lại

nữa, bây giờ lại xuất hiện ở đây, hơn nữa theo như xưng hô của bác Lý, thì anh ta chính là một thành viên trong gia đình này.

Nhưng vì sao cô đã làm việc ở đây gần một tháng lại chưa từng gặp anh ta?

Nhìn hai người bốn mắt, mắt to trừng mắt nhỏ, quản gia Lý ngạc nhiên liền hỏi: “Cậu chủ nhỏ, cậu cùng Tang Thủy Lan có quen biết ư?”

Nghê Thần cười lạnh một tiếng, chế nhạo nhìn về mặt kính ngọc của Tang Thủy Lan: “Không chỉ quen biết, chúng tôi còn rất thân, bởi vì cô ấy giữa chỗ đông người đã tỏ tình với tôi, còn nói không phải tôi không lấy chồng...”

Không đợi anh ta nói xong, nhắc tới chuyện kia mặt cô đều đỏ nên lao đến bịt miệng anh ta lại, vội vàng nói với bác Lý: “Không phải, bác đừng nghe anh ta nói bậy, đó không phải là sự thật”.

Quản gia Lý vô cùng kinh ngạc, khi thấy cô bé đầu bếp mới dám ngang nhiên lấy tay che miệng cậu chủ nhỏ từ bé đến lớn thích sặc sẽ.

Nghê Thần bị cô đột nhiên lao tới khiến cơ thể lão đảo, ngã xuống ghế sofa, bàn tay nhỏ của cô thật mềm, anh mơ hồ còn có thể ngửi thấy mùi hương xà phòng.

Quản gia Lý nhìn tư thế mờ ám của hai người, đầu mày cuối mắt, lập tức thức thời để bát canh tiêu thực xuống một bên, bỏ của chạy lấy người.

Qua một lúc lâu, Tang Thủy Lan mới ý thức được hành động khiếm nhã của mình, cô vội rút bàn tay nhỏ bé trên miệng Nghê Thần về, về mặt xấu hổ cô đứng bên cạnh hấn khoa chân múa tay cố gắng giải thích: “Anh... anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là không muốn người khác hiểu lầm”.

“Cô muốn nói đến hiểu lầm gì?”

Cô đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lần trước vì đồng ý giúp Hỉ Oa, cô bất đắc dĩ mới ở quán café kia nói những câu ngu xuẩn, mục đích thực sự chỉ là muốn giữ chân anh ta, vì theo lời nói của Hỉ Oa, chỉ cần cô giữ được anh ta qua thời khắc nguy hiểm là thành công.

Tuy rằng lúc này nghĩ lại hành vi ngày đó thực sự rất mất mặt, nhưng cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cho nên cô cũng tự nói với mình hãy quên đi. Huống hồ sau đó, cô đã hạ quyết tâm từ nay về sau phải tránh xa người này, cho dù trên đường không cẩn thận gặp mặt cô cũng tuyệt đối tránh đường, coi như không thấy.

Vốn tưởng vận khí của cô cũng không tệ lắm, dù sao cũng đã qua vài tháng, không ngờ tới, ngay khi cô đem việc kia quên sạch sẽ thì ông trời lại tạo ra tình huống này làm cô phải chịu sự xấu hổ này.

Thấy cô chỉ đỏ mặt không nói lời nào, Nghê Thần trầm mặc, cười nhạt một tiếng nói: “Thế nào? Có gan đứng trước mặt người khác thổ lộ với tôi, mà lại không có gan thừa nhận chuyện mình đã làm?” Anh chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống đôi má đỏ hồng của cô.

“Cô không phải nói ngoại hình của tôi rất được, còn muốn cưới tôi về nhà sao?” Mỗi lần nhớ tới cô ở trước mặt mọi người nói ra những lời đùa giỡn này, anh tức chết đi được, càng muốn tìm cô.

Tang Thủy Lan đỏ mặt, bị anh ta làm cho phải lui vài bước.

Việc này bảo cô phải giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói, tôi làm vậy là vì có tiểu Quỷ nhờ cứu mạng anh sao?

Anh ta sẽ tin chắc?

Trên đời này, đâu phải ai cũng có đôi mắt âm dương, đều tin rằng ma quỷ là có thật, cho nên cô cũng không muốn tự tìm phiền phức, luôn nghĩ cứ bình thường mà sống là tốt rồi.

Tiếc là, người đàn ông này hiển nhiên muốn cô đưa ra lời giải thích hợp lý, cô bị anh ta dồn tới góc tường, đến khi không còn chỗ lùi nữa, cô mới ngẩng mặt lên, lấy hết cam đảm nói: “Anh thật sự rất đẹp trai mà.” Thấy ánh mắt đối phương lạnh đi, cô lấy hết cam đảm, giọng run run tiếp tục nói: “Nhưng anh quá đẹp

traí, so với con gái còn xinh đẹp hơn, điều này khiến cho người muốn theo đuổi thực sự cảm thấy áp lực, nên nghĩ đi nghĩ lại tôi quyết định không thích anh nữa.”

Nhìn ánh mắt ngày càng tức giận của anh ta, cô đưa hai tay đẩy anh ra xa.

“Anh... anh cũng không cần nghĩ quá nhiều, chờ ngày nào đó tôi trở thành đàn ông, nhất định sẽ lấy hết can đảm theo đuổi anh.”

Con giun xéo lăm cũng quằn, Nghê Thần lại một lần nữa bị lời nói của cô gái này làm cho tức điên lên, anh thật sự nghĩ đến có nên bóp chết cô hay không, cuối cùng anh hét lên một chữ: “Cút”

Cô như nghe thấy lời nói đã mong chờ từ lâu, không đợi anh ta nói lần thứ hai vội xoay người chạy mất.

Nhìn cô chạy đi, Nghê Thần phát hiện tâm trạng của mình trở nên rất xấu.

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam là bạn tốt từ nhỏ của Nghê Thần, tuy rằng bây giờ cũng không phải nhất định nhà giàu thì chơi với nhà giàu, nhưng do bối cảnh gia đình vẫn khó kết bạn tốt.

Nếu so với lịch sử của họ Nghê, họ Kiều cùng họ Sở dù là tài sản hay địa vị đều không bằng, nhưng họ Kiều bất động sản và họ Sở kinh doanh khách sạn ở trong giới kinh doanh cũng có địa vị.

Khi ba người còn chưa tốt nghiệp, đã cùng nhau thành lập một công ty nhỏ, từ trước tới nay Nghê Thần vẫn lười xuất đầu lộ diện, nên việc giao dịch đều do hai người kia phụ trách. Qua vài năm lăn lộn, từ một công ty nhỏ với văn phòng làm việc chỉ hơn 30m2 đã phát triển đưa ra thị trường, công ty từ năm người bây giờ đã phát triển đến mấy trăm người, quy mô không hề nhỏ.

May mắn họ đều không phải là con trưởng, không phải chịu gánh nặng kế thừa gia nghiệp, nên cha mẹ ba nhà mới để mấy người trẻ tuổi tự trưởng thành.

Nhờ tài quản lý và khả năng phán đoán chính xác của Nghê Thần, ba người đã mang lại món lợi tới bảy triệu tệ (1 Đài tệ ~ 600 D) cho công ty. Dù sinh ra trong gia đình giàu sang, số tiền đó so với gia sản của họ không phải lớn, nhưng tự bản thân làm ra được cũng đáng để ngẩng cao đầu.

Để chúc mừng khoản lợi nhuận bảy triệu tệ này, Sở Bác Nam mời hai người bạn tới một nhà hàng Trung Quốc mới mở chưa lâu dùng cơm.

Anh nói với hai người bạn: “Nhà tớ mới mở một nhà hàng, đảm bảo đầu bếp là bếp trưởng nổi tiếng thế giới, đảm bảo ăn rồi sẽ muốn đến ăn nữa. Huống hồ, đói thì phải ăn, tiền trong tay cũng cần chỗ tiêu, phù sa không nên chảy ra ruộng ngoài, đến đó ăn đi.”

Vì thế, tam thiếu gia Nghê Thần cùng tứ thiếu gia Kiều Dĩ Thâm bị Sở Bác Nam lừa đến đây dùng cơm.

Nhà hàng ngày thường hiếm có dịp ông chủ đưa bạn thân về ăn cơm, hiển nhiên rất đãi ngộ, người trước người sau, chỉ thiếu đem họ thành thái thượng hoàng để hầu hạ.

Nhà hàng có ba tầng, trừ tầng một là sảnh tiếp khách, tầng hai và tầng 3 đều chia thành các phòng nhỏ, bọn họ được mời tới một căn phòng ở cạnh mái hiên, không gian tuy nhỏ nhưng thiết kế rất có phong cách.

Nghê Thần ngồi dựa vào lan can, nhìn thấy phục vụ bưng đồ ăn lên, những đồ ăn này tuy rằng nhìn rất đẹp mắt, nhưng hương vị lại không hấp dẫn như vậy.

Anh không nhận được nhớ tới bữa cơm ở nhà, tuy rằng anh cũng cảm thấy mất mát khi ăn đến no như vậy, nhưng không thể phủ nhận tài nấu ăn của cô nàng Tang Thủy Lan lúc nào cũng chọc anh tức điên lên kia.

Đương nhiên, ấn tượng khắc sâu nhất trong anh vẫn là mỗi lần cô mở miệng đều nói ra những lời làm người khác thấy kinh sợ.

“Thần...”

Nghe thấy Kiều Dĩ Thâm gọi, Nghê Thần lấy lại tinh thần che dấu đi ánh mắt ảo não khi suy nghĩ bị cắt đứt.

“Nghĩ gì mà ngăn người vậy? Gọi mấy lần cũng không nói. Biết chưa, tháng sau Dao Dao về nước đấy”.

“Uhm”. Anh không mấy hứng thú với tin này.

Cầm ly rượu trên bàn, ánh mắt anh vô tình nhìn thấy một màn hấp dẫn...

Bởi vì nhà hàng nằm ở nơi phố xá náo nhiệt, địa điểm rất tốt, dòng người qua lại tấp nập, lúc này dưới nhà hàng có một cô gái đang phát tờ rơi.

Đúng lúc có mấy đứa trẻ chạy qua không cẩn thận đụng vào cô, làm tập tờ rơi trên tay cô rơi xuống, bị gió thổi bay toát loạn.

Chỉ thấy cô gái kia, vội vàng như tiểu cung nữ trong cung đuổi theo cánh bướm (đoạn này cũng ko hiểu lắm sao tác giả lại so sánh với tiểu cung nữ) quay bên trái quay bên phải vội vàng nhặt tờ rơi lại, bộ dạng thật buồn cười.

Nghê Thần bật cười, khiến hai người bạn tròn mắt.

Nhìn theo ánh mắt anh ra ngoài cửa sổ, trâm miệng một lời: “Kia không phải chính là cô gái chúng ta gặp ở cửa ngân hàng lần trước sao?”

5. Chương 5

Đó chính là cô nàng cường tiền Tang Thủy Lan, thật vất vả mới chờ đến ngày nghỉ của mỗi tuần, nhờ sự giới thiệu của đồng nghiệp cũ, cô đi phát tờ rơi ột câu lạc bộ thể hình sắp khai trương.

Tuy đây là dạng công việc phù hợp với người vừa học vừa làm, nhưng người phụ trách câu lạc bộ lại trả tiền công rất tốt, nên cô vui vẻ nhận. Cô mới biết được, người chủ mới của cô lại là ông nội của kẻ mà mấy tháng trước cô đã “tổ tình”, là kẻ cô đã thề cả đời không gặp lại, cho nên, cô có nguy cơ phải đi tìm kẻ sinh nhai khác.

Có việc này cũng là do Hỉ Oa lừa cô, tên nhóc mập đó lúc nào cũng lải nhải là muốn báo đáp ân tình của cô, tốt bụng giới thiệu cho cô một công việc thu nhập cao, cô còn thấp thỏm đến đây xin việc.

Cũng không ngờ tới, chủ nhà này mới gặp cô một lần đã quyết định thuê cô, càng làm cô ngạc nhiên hơn chính là, đầu bếp nhà họ Nghê không chỉ lương cao hơn các nơi khác những hai lần mà mỗi tuần còn được nghỉ một ngày vẫn có lương.

Nhưng từ sau khi biết được Nghê Thần là cháu yêu của ông chủ, cô bắt đầu lo lắng mình có nên chủ động nghỉ việc, tránh gặp hấn lại càng xấu hổ.

Đúng vậy, xấu hổ. Mỗi lần nhìn thấy hấn, cô đều như đang diễn hài, mỗi lần đều ở trước mặt hấn bày trò hề.

Hỉ Oa bên cạnh hừ một tiếng nói: “Chị đừng quên mục đích kiếm tiền của chị, chẳng lẽ chỉ vì Nghê Thần là người thân với chủ nhà mà chị định bỏ công việc có thu nhập cao như này sao? Còn nữa, em giới thiệu chị đến đây làm, chính vì em biết tiền lương ở đây cao hơn những nơi khác, chị đừng có phúc không biết hưởng, coi lòng tốt của em như lòng lang dạ thú.”

Cô không nói gì, chỉ cảm thấy tên tiểu quỷ này bề ngoài thì đáng yêu nhưng ở trong chốn mới biết chốn có rận, nó chính là không có chút tốt đẹp nào.

May mà Nghê Thần chỉ ở lại biệt thự một đêm, từ đó về sau cô cũng chưa thấy hấn quay lại.

Nhân dịp nghỉ cuối tuần, cô nhận tờ rơi đến phát ở đây, mới không để ý một chút đã bị đám choai choai va phải, khiến tờ rơi bay lung tung.

Cô vội vàng nhặt chúng lên, đang trong lúc bực mình, không ngờ tới còn có người mắt gửi lên trời dẫm lên tờ rơi của cô, trên đó in lại một dấu giày to.

Cô bực mình, ngồi xuống giật mạnh tờ giấy ra, nhưng người kia như cố tình không những không nhấc chân còn ấn chân xuống, như muốn phá việc của cô.

Tang Thủy Lan trời sinh bướng bỉnh, đối phương càng dẫm, cô càng kéo, hai người một đứng một ngồi, cùng thi xem ai thắng.

Đến lúc cô không cẩn thận xé rách tờ rơi kia, cô bực mình ngẩng đầu, muốn mắng cho tên điên kia một trận, nhưng vừa thấy khuôn mặt của cháu trai ông chủ, lời nói của cô đều nghẹn lại.

Cái khí chất đó, cái vẻ không để ai vào mắt, gần đây còn làm cô liên tục gặp ác mộng không phải Nghê Thần thì còn ai nữa.

Đi cùng anh ta còn có hai người bạn, mà một trong hai người trông rất quen.

Cô nghĩ mãi, chợt nhớ tới đó không phải chính là người đã cười cô ở cửa ngân hàng hôm trước sao?

Trí nhớ đột nhiên oanh một tiếng, có lẽ nào... lúc ấy, tên gọi Nghê thiếu là chỉ Nghê Thần?

Chẳng lẽ, hơn một tháng trước chiếc xe bị cô đập vì năm mươi đồng chính là chiếc xe bảo bối của anh ta sao?

“Thật khéo, chúng ta lại gặp nhau rồi?”

Người nói chuyện chính là Sở Bác Nam.

Hắn với cô gái nhỏ trước mặt có ấn tượng vô cùng sâu sắc, bởi vì cô từng làm cho kẻ luôn lạnh lùng bình tĩnh như Nghê Thần có biểu cảm giống người.

Nghê Thần bước chân dẫm lên một nửa tờ rơi, từ trên cao nhìn xuống Tang Thủy Lan, “Theo tôi biết, cô đang có việc làm mà”.

Cô gái này, không phải là đầu bếp ở nhà họ Nghê sao? Thế nào lại chạy đến đây phát tờ rơi?

“Hôm nay tôi nghỉ”

Tang Thủy Lan kéo tờ rơi từ dưới chân hắn ra, tuy rằng bị xé rách nhưng cô không muốn tùy tiện vứt rác linh tinh, nên vẫn nhặt lại.

Sở Bác Nam cùng Kiều Dĩ Thâm nhìn thấy hành động cố chấp của cô đều lắc đầu cười, nhìn thấy tờ rơi bị rơi khắp nơi, liền giúp cô nhặt về. Chỉ có Nghê Thần, từ đầu đến cuối đều giữ cái tư thế cao ngạo đứng nhìn cô chạy qua chạy lại, nghiêng bên nọ nghiêng bên kia, mất bao nhiêu công sức cuối cùng cũng thu được hết tờ rơi về.

Nhìn bộ dạng đầy mồ hôi của cô, Sở Bác Nam tốt bụng đề nghị: “Chúng ta gặp nhau coi như có duyên, tôi mời, cùng đến nhà hàng của tôi ăn cơm trưa đi.”

Lúc này ngồi trong quán ăn nhìn thấy cô qua cửa sổ đang phát tờ rơi, bọn họ đồ còn chưa ăn đã vội chạy ra xem náo nhiệt, bây giờ bụng đều đang lên tiếng kháng nghị rồi.

Tang Thủy Lan cảm ơn hai người, cũng định đồng ý, nhưng vô tình nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Nghê Thần, cô so vai lắc đầu: “Không cần, tôi còn phải làm xong việc này...”

“Vào ăn cơm, nếu không cô sẽ bị đuổi việc”. Nghê Thần không khách khí nói những lời này, sau đó quay lưng đi vào nhà hàng.

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam liếc nhau, cái chuyện uy hiếp người này thật không giống Nghê Thần mà bọn họ biết.

Cầm tập tờ rơi trên tay, Tang Thủy Lan vì câu nói kia mà run, cô vốn chỉ muốn kiếm thêm việc làm, cô cũng biết đầu bếp nhà họ Nghê là một công việc có thu nhập cao, cô chỉ không muốn theo họ vào nhà hàng.

Trở lại bàn ăn, thức ăn trên bàn vẫn còn đang bốc khói, người phục vụ thấy có thêm khách liền kéo ghế rồi nhanh nhẹn mang thêm một bộ bát đĩa.

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam đối với Tang Thủy Lan cảm thấy có hứng thú, không chỉ là sự kiện 50 đồng kia, mà chính là vẻ mặt của Nghê Thần khi cô xuất hiện, khiến họ tò mò muốn biết nội tình.

Vì thế, bọn họ coi Tang Thủy Lan như một món đồ chơi lạ cần nghiên cứu, cùng cô nói chuyện đông chuyện tây, thoải mái đùa giỡn, ngày càng thấy thú vị.

Chỉ có Nghê Thần từ đầu đến cuối không nói câu nào. Anh trầm mặt xuống, không phải vì nhìn thấy hai người kia bên trái bên phải kéo cô nói chuyện, làm anh nhìn chói mắt. Mà là vì chính mình thế nào lại kéo cô vào cùng ăn cơm với bọn họ?

“Khó có dịp gặp lộc ăn, ăn nhiều một chút.”

Sở Bác Nam nghĩ nhà Tang Thủy Lan khó khăn nên mới phải đi phát tờ rơi kiếm thêm thu nhập, nên không ngừng gấp món ăn cho cô.

Nhưng ngoài suy nghĩ của anh, sau khi ăn vài đĩa, cô nhú mày, bực mình lẩm bẩm nói: “Món lơ kho tiêu này có chút nhạt, tôm trộn salat không đủ lửa... Đây là bí đao sao? Màu sắc sao lại như này...”

“A” Hần cười một cái, cảm thấy cô đúng là không có mắt nhìn đồ ăn, “Cô không biết nơi này cam kết đầu bếp đều là những người đạt giải thưởng lớn trên thế giới sao?”

Cô vô tội nháy mắt mấy cái: “Giải thưởng cấp quốc tế qua nơi này đã bị hạ xuống tình trạng này sao?”

Kiều Dĩ Thâm ở một bên xem trò vui nhìn bạn tốt đầy kinh ngạc, đồng thời có thêm vài phần kính trọng với khẩu khí chế nhạo của Tang Thủy Lan.

Nghê Thần vẫn không nói gì, bưng chén rượu, ánh mắt nhìn khuôn mặt bánh bao đáng yêu của Tang Thủy Lan.

“Tôi tốt bụng mời cô đến ăn cơm, cô thế nào lại còn chê” Bị xem thường Sở Bác Nam có chút tức giận, cảm thấy cô gái này quả là thiếu dạy dỗ.

Tang Thủy Lan bị ánh mắt của hắn dọa sợ, khẽ chu miệng, nhin không được nhỏ giọng lầu bầu, “Cũng không phải tôi muốn vào, là do các anh kéo tôi vào mà...” Nói xong còn liếc Nghê Thần một cái.

Đúng lúc Nghê Thần cũng đang nhìn cô, cô vội quay đi tiếp tục ăn.

Nhưng vừa ăn cô vừa nhỏ giọng nói: “Đầu bếp này tay nghề thật không tốt, nếu thực sự hiểu cảm nhận của khách hàng sau khi ăn, chắc chắn sẽ không nấu như vậy”.

Sở Bác Nam giận tái mặt: “Hừ, cô giỏi đến đâu chứ, nếu cô có thể nấu ra món ăn ngon hơn so với đầu bếp của chúng tôi, tôi sẽ trả cô gấp hai lần lương tháng của đầu bếp đó. Cô dám không?”

“Thật chứ?” Nghe thấy được tiền, khuôn mặt cô liền trở nên rạng ngời.

Sở Bác Nam hừ một tiếng, “Tôi nói được làm được”.

6. Chương 6

Tang Thủy Lan cười híp mắt nhận phong bì tiền dày trước mặt, đem dáng vẻ ăn no đến không muốn động của Sở Bác Nam cùng Kiều Dĩ Thâm quăng sang một bên.

Hai giờ trước, vì cùng Sở công tử đánh cược, cô dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, chạy tới phòng bếp làm vài món ăn.

Khi mang ra, mùi hương từ món ăn tỏa ra khiến những vị khách khác thèm chảy nước miếng, không tin được chính là Sở Bác Nam sau khi ăn thử liền cầm đĩa không buông.

Nhìn bộ dáng chẳng ra sao của bạn, Kiều Dĩ Thâm lấy làm tò mò, kết quả sau khi nếm thử món ăn cũng cầm đĩa không buông.

Cứ như vậy, hai người như gió cuốn mây bay đem đồ ăn trên bàn cho hết vào trong bụng, đến lúc hồi phục tinh thần lại mới phát hiện đã ăn quá nhiều, bụng no đến nỗi không muốn cử động nữa.

Đã từng bị một lần, lần này Nghê Thần thông minh hơn, không động đến đồ ăn cô nấu, bởi vì anh cũng không dám đảm bảo sau khi ăn đồ ăn cô nấu còn có thể tao nhã ngồi nhìn bạn tốt gặp họa.

Tang Thủy Lan, cô nàng này quả là quái thai, chẳng những tính cách kỳ quái, đến tay nghề cũng quái lạ.

Bọn họ đều là công tử con nhà giàu, từ nhỏ đến lớn đã nếm qua không biết bao nhiêu món từ bình dân đến cao lương mỹ vị, nhưng đồ ăn cô nấu lại có một loại ma lực kỳ dị, tùy tiện ăn một miếng cũng không thể phàn nàn.

Nhìn xem, hai người kia đúng là không có tiền đồ, bây giờ dùng từ ngoại hình nhếch nhác cũng không đủ để hình dung. Sở Bắc Nam đáng thương, bụng cái bụng như sắp muốn nổ, hơi thở mong mang, gơ tay: “Tôi trả cô lương gấp đôi, cô tới đây làm bếp trưởng cho tôi đi...”

Không đợi Tang Thủy Lan trả lời, Nghê Thần bước lên trước mặt cô, không khách khí trừng mắt liếc họ Sở kia hai cái: “Thật ngại, cô ấy hiện là đầu bếp của nhà tôi”.

Trong ánh mắt khiếp sợ của hai người kia, hần công khai đem cô ra khỏi nhà hàng, như muốn khẳng định với mọi người quyền sở hữu của hần.

Vừa ra khỏi nhà hàng, Tang Thủy Lan liền lấy tập tờ rơi ra, dưới mắt nhìn của Nghê Thần cô chuẩn bị tiếp tục công việc.

Nghê Thần bị cô chọc giận, nhúu mày, lấy đồng tờ rơi trên tay cô cho vào thùng rác.

“Này, anh làm gì vậy?” Cô vội vàng lao đến, muốn lấy lại đồng tờ rơi từ trong thùng rác.

“Đi về với tôi.” Hần kéo cô lại, lời nói ngạo mạn.

“Tôi còn có việc chưa làm xong”.

“Không phải hôm nay cô đã kiếm thêm được rất nhiều tiền sao?”

“Là người nói lời phải giữ lời”.

Hần hừ một tiếng, “Vậy cô đối với tôi vì sao không nói lời giữ lời?”

Nói xong những lời này, Nghê Thần cũng tự muốn tát mình một cái.

Anh rốt cuộc là đang nói cái gì chứ? Aaaa đường đường là con thứ ba của nhà họ Nghê anh lại có thể vì một cô gái chấp mạch mà làm ra hành động không giống với phong cách của mình như vậy chứ.

Cô vô tội chớp đôi mắt to nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Thật ra, nhìn điều kiện của anh, cho dù tôi không theo đuổi anh cũng sẽ có rất nhiều người theo đuổi anh mà.”

Anh bị cô chọc cho tức điên lên, không để ý tới lời nói của cô, kéo cô nhét vào trong xe.

Tang Thủy Lan thấy hần nổi giận dùm dùm, thức thời ngoan ngoãn ở yên trong xe, thậm chí mình đúng là miệng thối, mỗi lần sốt ruột đều nói ra những lời ngu xuẩn không lường trước được.

Cô thực ra chỉ muốn nói, với điều kiện của anh ta, chỉ cần lên tiếng thiếu gì các cô nàng kéo nhau đến tranh giành quỹ gối trước mặt anh ta ấy chứ. Cô tự biết mình là vịt con xấu xí chẳng dám vọng tưởng thành thiên nga.

Lần trước nói như vậy hoàn toàn là do tình huống cấp bách, nếu cho cô một cơ hội nữa, cô nhất định sẽ không chọn cách dọa người đó để cản anh ta.

Nghê Thần lái xe một đoạn, bỗng cảm thấy mình tức giận với cô thật vớ vẩn, quăng bực mình ra sau, anh lên tiếng hỏi: “Lần trước ở quán café tại sao cô lại tỏ tình với tôi?”

Nhắc đến vấn đề này Tang Thủy Lan co người lại, một lúc sau mới ngập ngừng nói: “Lần đó là do tôi ăn nhầm đồ linh tinh nên mới làm loạn”.

Nghê Thần xiết chặt tay lái, đây là câu trả lời quỷ quái gì vậy? “Cô có biết ngày hôm đó thang máy của tòa nhà đó đã xảy ra sự cố không?”

Cô gật đầu rồi lại lắc.

“Rốt cuộc là biết hay không biết?” Tính nhẫn nại của anh sắp tới cực điểm.

“Mới đầu không biết, sau lại biết, bởi vì tôi...đã đọc trên báo”.

Hắn cười lạnh, “Cho nên, cô vì ăn nhầm đồ linh tinh nổi cơn điên đi tỏ tình với tôi, trong lúc vô tình lại cứu tôi một mạng?”

Cô yên lặng cúi đầu, sợ hãi trước sự nhạy bén của anh. Nếu bị anh ta biết, ngày đó cô cố ý tỏ tình vì muốn cứu mạng anh ta, nói không tốt cô sẽ bị biến thành yêu quái bị phỉ nhổ mắt.

Còn nhớ lúc đi học, có lần trên đường về nhà cùng các bạn, cô thấy một bà cụ không có chân trên đường, liền đến gần hỏi thăm, kết quả dọa cho các bạn sợ tới khóc thét, không lâu sau, các bạn cùng lớp không ai dám tới gần cô, không ai muốn làm bạn với cô.

Cảm giác bị cô lập vô cùng khó chịu, cô về kể cho ba nghe, ba cô nói mắt người bình thường không nhìn được những thứ cô nhìn thấy, nếu nói ra những gì cô thấy sẽ dọa người khác chạy mất.

Về sau lớn lên, cô mới dần hiểu được rằng, không phải ai cũng có thể chấp nhận dị năng này của cô, bởi vậy nhiều năm nay cô đều che giấu dị năng của mình khá tốt.

Cô chỉ muốn làm một người bình thường, nguyện vọng của cô thật sự rất đơn giản.

Giờ phút này đối mặt với ánh mắt nóng rực của anh ta, cô vẫn lựa chọn trốn tránh, “Nếu anh cảm thấy nợ tôi một mạng, tôi không ngại nhận tiền báo đáp của anh.”

“Két ——” tiếng phanh xe chói tai vang lên.

Tang Thủy Lan thiếu chút nữa thì đập đầu vào cửa kính phía trước, vội vàng bám chặt vào tay vịn cạnh ghế ngồi, hai mắt trợn lên: “Anh có bằng lái xe không hả?”

Nghê Thần hít một hơi sâu, ổn định lại bản thân, cái ý tưởng muốn nói chuyện cùng với cô nàng ngu ngốc này thôi bỏ đi, nếu không anh không dám cam đoan bản thân có ngăn được mình bóp chết cô không.

Chặng đường còn lại không ai lên tiếng, hắn đưa cô về biệt thự nhà họ Nghê.

Nghê Chính Đức cùng quần gia đang uống trà chơi cờ ở hoa viên, nhìn thấy hai người họ cùng trở về, đôi mắt già nua của ông nội Nghê đầy vẻ kinh ngạc.

Trong ấn tượng của ông, cháu trai trừ đầu tháng sẽ về nhà ăn cơm, thì cũng như các anh trai nó rất ít khi về nhà, hơn nữa, nếu ông nhớ không nhầm thì nó mới về vài ngày trước, thế nào hôm nay lại trở về nữa?

Cẩn thận nhìn lại, cùng đi với cháu trai còn có một cô gái, đó không phải chính là cô bé đầu bếp đáng yêu sao?

Ngược lại, Lý quần gia vô cùng bình tĩnh, hạ quân cờ xuống ăn một quân của ông nội Nghê. Vẫn chưa phát hiện mình sắp thua Lý quần gia, Nghê Chính Đức chỉnh lại kính mắt hỏi: “Tiểu Thần, sao cháu lại tới đây?”

Khuôn mặt tuần tú lãnh đạm, Nghê Thần liếc nhìn ánh mắt tò mò của ông nội: “Đây là nhà của cháu, cháu không về nhà không phải rất kỳ quái sao?”

Ông nội Nghê bị cháu nói một câu, bất ngờ một chút, sau đó dùng ánh mắt sâu xa khó hiểu đánh giá hắn.

Nghê Thần bị ông nội dùng ánh mắt đó tìm hiểu khiến cả người không được tự nhiên, mất một lúc mới tìm được một lý do hợp lý để giải thích.

“Hàng xóm nhà cháu đang sửa nhà, ngày nào cũng ồn ã, nên cháu sẽ về nhà ở một thời gian” Nói xong, không để ý tới vẻ hoài nghi của ông nội, hắn đi về phòng mình.

Tang Thủy Lan đi sau hắn không dám nói gì, ngẩng đầu chào ông nội Nghê rồi trở về phòng mình. Đúng lúc lơ đãng nhìn quanh, liền thấy một mỹ nữ đáng người kêu gọi đang bay theo Nghê Thần.

Đúng vậy, đó chính là mỹ nữ ở “Phiêu Động”.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm gặp quỷ của cô, nữ nhân kiêu diễm kia tuyệt đối là một con quỷ, mà nếu cô không nhầm, ánh mắt đối phương nhìn Nghê Thần tràn đầy tham lam cùng dự vọng một chút ý tốt cũng không có.

Tâm cô khẽ động, bản năng muốn tiến lên nhắc nhở hắn, nhưng đôi chân lại ương bướng đứng yên, thế nào cũng không thể bước đi. Một khi nói ra, sự thật cô che giấu bao năm qua sẽ bị công khai.

Ngay lúc cô đang do dự, Hỉ Oa lại xuất hiện, tiểu quý kia vẫn như trước, mập mạp đáng yêu, chỏm tóc buộc lên trời, cái mũi tròn trắng nõn, mặc áo yếm màu đỏ thẫm, dùng đôi mắt to đáng thương nhìn cô.

Không đợi cô tỏ thái độ, tiểu quý kia đã bĩu môi, khuôn mặt như mếu, giọng nói yếu đuối: “Chị... hãy giúp em đi...”

7. Chương 7

Nghê Thần bị bệnh.

Mặc dù những người ở đây đều là người làm lâu năm, đã quen nhìn thấy vị tiểu thiếu gia này không có chuyện gì cũng sinh bệnh, nhưng Nghê Thần sốt cao không ngừng, bị rơi vào hôn mê vẫn khiến cả nhà họ Nghê loạn lên.

Bác sỹ gia đình suốt đêm khám bệnh cho Nghê Thần, đã cho uống thuốc hạ sốt, cũng đã châm cứu qua, nhưng Nghê Thần vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Trong lúc họ Nghê vì hắn bị bệnh mà quay như chong chóng, thì Tang Thủy Lan cũng đang bị Hỉ Oa quẩn lầy.

“Không phải chị không muốn giúp em, thực sự là... thật ra chị cũng rất sợ quý.” Cô nói thẳng.

Khi Hỉ Oa nói cho cô biết nữ quý có diện mạo xinh đẹp đáng người khêu gợi kia chính là Sắc quý trong truyền thuyết, cô thực sự bị dọa nhảy dựng lên.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã nhìn thấy muôn hình vạn dạng các loại quý, có loại không có đầu, thiếu tay thiếu chân, chết oan... Duy chỉ chưa thấy qua Sắc quý. Không nghĩ tới Sắc quý lại là một nữ quý trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp như vậy.

Dựa theo cách nói của Hỉ Oa, Sắc quý đã luôn đi theo Nghê Thần từ lâu, có điều trước đây hắn sống ở khu phố trung tâm, ồn ào náo nhiệt, hơn nữa trong nhà còn mời pháp sư bày trận pháp theo phong thủy cho nên Sắc quý không thể đến gần hắn. Bây giờ hắn đột nhiên chuyển về biệt thự, đây là chỗ hẻo lánh, khung cảnh âm u, có lẽ không có pháp sư bày trận pháp nên nó mới có cơ hội tiếp cận hắn.

Nếu không mau nghĩ cách đuổi nữ quý đó đi, để càng lâu sức khỏe của hắn sẽ ngày càng yếu.

Bị cô từ chối, Hỉ Oa nước mắt lưng tròng, trưng ra bộ mặt đáng thương, nhỏ giọng nỉ non khóc lóc nói: “Chị Thủy Lan, chị không thể thấy chết mà không cứu. Chị không cứu anh ấy, em cũng sẽ chết đấy”.

Tang Thủy Lan nhìn dáng vẻ đáng thương của nó liền mềm lòng. Phụ nữ ấy mà, nhược điểm lớn nhất chính là lúc nào cũng mềm lòng trước những thứ dễ thương, nhìn thấy Hỉ Oa, tình mẫu tử của cô không tự chủ mà dâng lên. Tuy rằng cô cũng biết đứa trẻ này luôn kiêu ngạo ít thấy dáng vẻ yếu đuối này, nhưng cô vẫn không nỡ cự tuyệt yêu cầu của nó.

Chính là...nghĩ đến chuyện để mọi người biết mình có đôi mắt âm dương mà giúp được người khác, cô vẫn không muốn, kiên quyết không lần nữa để đứa trẻ này phá vỡ nguyên tắc của mình.

Hỉ Oa hết khóc rồi nháo, chiêu thức nào cũng dùng tới nhưng vẫn không thuyết phục được cô, cuối cùng nó lau nước mắt, đem khuôn mặt đầy nước đến trước mặt cô nói: “Nếu anh ấy chết, em cũng không sống nổi. Chị Thủy Lan, chị thật sự nhìn tâm nhìn em vì sự vô tình của chị mà hồn phi phách tán sao?”

“Tại sao anh ta chết em cũng không sống được?”

“Bởi vì...” Ánh mắt đầy nước của Hỉ Oa lóe lên, cái miệng nhỏ nhắn nói: “Anh ấy chính là ba tương lai của em.”

Chuyện này khiến Tang Thủy Lan ngẩn người, cô nghĩ đến vô số khả năng, nhưng không nghĩ tới Hỉ Oa sẽ đầu thai làm con cháu nhà họ Nghê.

“Em là bị thị thiếp của cha đầu độc chết, bà ấy ghen tỵ với mẹ em đã sinh con trai trưởng là em, lo lắng cho đứa con của mình không được kế thừa gia sản, nên đã tính kế hại em...” Hỉ Oa lớn tiếng tức giận, đi lại trong phòng, “Bởi vì em bị oan, cho nên sau khi chết đã biến thành ác quỷ, tự tay giết người thiếp kia. Việc

này trái với nguyên tắc âm dương của Quỷ Hồn, bình thường đều không thể có cơ hội đầu thai làm người, cho nên mấy chục năm nay hồn phách của em đều phiêu bạt trần thế không thể siêu sinh. Nếu không phải có duyên gặp Huyền Trinh đại sư, chỉ sợ em cũng giống như những ác quỷ khác, bị Câu Hồn sứ giả câu hồn phách đi, nhốt xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Huyền Trinh đại sư?”

“Ông ấy là một lão hòa thượng trong miếu, cũng giống như chị, có thể nhìn thấy những thứ người bình thường không thấy, sau khi gặp em đồng cảm với chuyện của em, nên đã khuyên em hoàn lương...” thấy cô nghe mê mẩn, Hỉ Oa càng nói càng hăng. “Chị có biết trên tai trái Nghê Thần có một đồ trang sức màu đỏ không?”

Tang Thủy Lan gật đầu. Tuy rằng con trai đeo khuyên tai làm người ta có cảm giác kỳ quái, nhưng đeo trên người Nghê Thần lại rất phù hợp.

“Thật ra trong hoa tai đó, có cất giấu một phần hồn phách của em. Huyền Trinh đại sư nói, em cùng Nghê Thần trong quá khứ có duyên nợ, nên đã đem một phần hồn phách của em chuyển vào trong đó, như vậy anh ấy có thể cho em cơ hội đầu thai, mà em cũng có thể dùng hồn phách của mình phù hộ cho anh ấy một đời bình an.”

Nói tới đây, khuôn mặt nhỏ mềm mại của Hỉ Oa như có ánh sáng.

“Chị không thể hiểu được đâu, đầu thai làm người là khát vọng của tất cả cô hồn dã quỷ. Bắt đầu từ khi Nghê Thần chín tuổi, em đã luôn trông ngóng anh ấy trưởng thành, kết hôn, như vậy em mới có thể đầu thai sống lại một lần nữa...”

“Cho nên, nếu lần trước chị không giúp em, một khi Nghê Thần gặp sự cố thang máy chết đi em cũng không có cơ hội” Tang Thủy Lan nói.

Hỉ Oa gật đầu, “Khuyên tai của anh ấy có một phần hồn phách của em, nên mỗi khi anh ấy gặp nguy hiểm em sẽ cảm nhận được trước, nhưng đến thời điểm khi Hung tinh chiếu mệnh, khuyên tai sẽ mất đi năng lực bảo vệ, giống như bây giờ, sở dĩ cơ thể anh ấy yếu ớt còn bị sắc quỷ bám theo chính vì Hung tinh xuất hiện...”

Nói xong, nó bổ nhào vào người cô, khuôn mặt nhỏ nhăn nhau cầu xin: “Chị Thủy Lan, chị đừng thấy chết không cứu, sắc quỷ kia thật sự rất ác, cô ta cả ngày quần lấy cha tương lai của em sẽ hút hết dương khí mới thôi.”

“Cô ta là quỷ, em cũng là quỷ, sao em không đi nói chuyện với cô ta xem, thuyết phục cô ta đừng quần lấy cha tương lai của em nữa?”

“Em cũng đã nói rồi, nhưng cô ta nhìn chằm chằm cha tương lai của em rồi nói, cô ấy sẽ biến anh ấy thành quỷ, rồi thành thân với anh ấy nữa.”

Nghe đến đây, Tang Thủy Lan không biết nói gì.

Nghê Thần bộ dạng thực sự xuất sắc, nhưng xuất sắc đến nỗi ngay cả nữ quỷ âm phủ cũng muốn câu dẫn anh ta thì...?

“Chị Thủy Lan...” Nhóc con kia lại ra sức làm nũng cô, đôi mắt đáng thương nhìn cô mong đợi.

Tang Thủy Lan khoát tay, “Được rồi, em đừng giả bộ đáng thương nữa, chị giúp em, có điều, có điều... chuyện này chị phải giúp thế nào?”

.....

Làm người chính là không nên quá thương người, một khi lòng thương người dâng lên hậu quả chính là tự rước họa vào thân.

Bởi vì một phút mềm lòng, Tang Thủy Lan đồng ý giúp Hỉ Oa cứu tính mạng cha tương lai của nó, kết quả được thông báo, muốn đem Sắc Quỷ trên người Nghê Thần đuổi đi, chỉ có một biện pháp duy nhất...chính là cô phải hi sinh thân mình đi dụ dỗ anh ta, phải khiến Sắc Quỷ kia ghen tuông, khiến nó trở thành ác quỷ đến tấn công cô.

Chỉ cần Sắc Quỷ phát sinh sát ý đối với cô, sát khí có thể gọi Câu Hồn sứ giả tới, đem Sắc Quỷ giam xuống mười tám tầng địa ngục.

Tang Thủy Lan nghe thấy lạnh người, rất muốn hỏi Hỉ Oa, vì sao lúc trước nó hại chết vợ lẽ kia mà không bị Câu Hồn sứ giả đem hồn phách của nó giam xuống mười tám tầng địa ngục.

Chỉ có điều, cô chưa hỏi thì Hỉ Oa cũng kể cho cô nghe, khi nó hại chết người vợ lẽ kia, quy chế làm việc tại Âm phủ còn chưa được hoàn thiện, số lượng Câu Hồn sứ giả không nhiều lại quá nhiều việc nên không đến kịp, do đó nó mới có thể bảo trụ hồn phách, không bị giam xuống mười tám tầng địa ngục.

Nhưng những năm gần đây, Diêm Vương mới lên thay đã hoàn thiện lại hệ thống quy củ của Âm phủ, đãi ngộ đối với Câu Hồn sứ giả cũng tốt hơn, không chỉ có lương cố định còn có tiền thưởng, mà tiền thưởng này phụ thuộc vào số Sát Quỷ mà họ câu hồn về, nên ai ai cũng cố gắng.

Tang Thủy Lan bỗng hiểu ra, vì sao số lượng Quỷ trốn ở nhân gian ngày càng giảm.

Nhưng đối với phương thức mạo hiểm tính mạng của mình để cứu người, cô thực sự không đồng tình. Ngay khi cô vừa có chút thái độ chần chừ, Hỉ Oa lại chớp chớp đôi mắt to tròn đáng thương, nước mắt lưng tròng, đầy vẻ ủy khuất nhìn cô, cô lại lần nữa bị đôi mắt đầm lệ kia làm lung lay, đành phải chuẩn bị ra trận cứu lấy tính mạng tôn quý của Nghê Thần.

8. Chương 8

Trời về đêm, cả biệt thự chìm vào yên tĩnh.

Ông nội Nghê ngồi cạnh giường cháu trai cả ngày, đến tối thân già cũng thấy mệt mỏi, Lý quản gia khuyên mãi ông mới chịu về phòng nghỉ ngơi.

Phụ trách chăm sóc Nghê Thần là hai y tá ngồi ở cửa, nhưng tới nửa đêm, cơn buồn ngủ ập tới, khiến hai người ngủ lúc nào không biết.

Tang Thủy Lan nhân cơ hội rón rén đi vào phòng, bên trong ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh ta càng thêm mê người.

Nghê Thần đã hôn mê suốt một ngày, đến nửa đêm mới mở hai mắt mờ mịt, lăm nhăm đòi uống nước.

Vừa đẩy cửa bước vào, cô nghe thấy vội vội vàng vàng cầm ly nước mang đến.

Sắc quỷ trong phòng vừa thấy cô bước vào, khuôn mặt trắng bệch lại càng trắng hơn. Tuy rằng nó rất thích khuôn mặt tuấn mỹ của Nghê Thần, nhưng người quỷ khác biệt, nó có muốn cũng không thể chạm vào anh ta, chỉ có thể ngồi ở bên giường âm thầm nhìn người đàn ông hoàn mỹ kia đến gần gần người.

Tang Thủy Lan không để ý tới ánh mắt ngoan độc của Sắc quỷ, đi đến bên giường, đỡ nửa người anh dậy đưa ly nước vào miệng anh.

Nghê Thần mặc dù sốt cao, nhưng lý trí vẫn có chút tỉnh táo, anh không ngờ Tang Thủy Lan sẽ vào phòng anh, nhưng vì sốt cao lâu nên khát nước khó chịu, anh không nói nửa lời. Dưới sự giúp đỡ của cô, từ từ uống hết cốc nước, cũng thấy đỡ hơn.

Nhìn thấy người đàn ông của mình nằm trong vòng tay kẻ khác, Sắc quỷ tức đến nghiến răng. Tang Thủy Lan ngoài mặt coi như không biết đến sự tồn tại của Sắc quỷ kia, ngoài mặt bình thường nhưng trong lòng cũng rất khấn咒.

Cô cho đến giờ chưa bao giờ làm cái chuyện dụ dỗ đàn ông, đừng nói có thể đạt tới trình độ khiến Sắc quỷ kia ghen tỵ. Nhìn vẻ mặt tiêu tụy mệt mỏi trên giường, cùng với khuôn mặt mấy ngày trước còn cùng cô nói qua nói lại, phong thái anh tuấn, đúng là một trời một vực, lòng trắc ẩn của cô lại trở dậy.

Một người đàn ông xuất sắc như vậy lại chết trong tay Sắc quỷ, thật là đáng tiếc.

Ngủ một ngày lại mới uống nước xong, thân thể Nghê Thần tuy rằng vẫn khó chịu, nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều.

“Muộn như vậy cô vào phòng tôi có việc gì?” Trong ấn tượng của anh, Tang Thủy Lan mặc dù hay có những hành động kỳ quái, nhưng sau nhiều lần quan sát anh cũng thấy cô dường như rất sợ anh.

Nếu đã sợ như vậy, vì sao giữa đêm hôm khuya khoắt lại lén lút vào phòng anh?

Tang Thủy Lan mặt đỏ bừng, chuyện này rất khó giải thích, huống hồ bên cạnh giường còn một cái mặt trắng bệch của Sắc quỷ như hổ rình mồi trông mắt nhìn cô, làm tâm lý cô lên xuống như biều đồ chứng khoán, ấp úng không nói thành câu.

Cô thật muốn quay lưng chạy đi, nhưng nghĩ đến vẻ mặt đáng thương đầy ai oán của Hỉ Oa...

Aii, phía trước là đao phía sau cũng là đao, không bằng cứ dứt khoát một lần.

Cô giơ tay lên chạm vào mặt Nghê Thần, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của hắn dừng cảm nói: “Anh nhìn thật ngon, em đã muốn ăn anh từ lâu rồi.”

Cô cố gắng bắt chước dáng vẻ lưu manh đùa giỡn con “traí” nhà lành, một tay nhẹ lướt qua mặt anh rồi chậm rãi hướng ngực anh sờ xuống.

Còn sờ.

Nghê Thần, thờ ơ xem cô như quái vật, cô gái này rõ ràng sợ anh, không hiểu vì sao cố gắng giả dạng chơi bời hư hỏng.

Hơn nữa, chính anh cũng không tin, mình vì đôi tay mềm mại đang tới lui trên người mình mà có cảm giác, tim cũng đập nhanh hơn.

Ở bên kia giường, Sắc quỷ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng bay qua bay lại.

Tang Thủy Lan thấy hành động của mình khiến Sắc quỷ kia tức giận, để tăng hiệu quả, cô cố ý nói to: “Ồ, da của anh thật là mịn màng, sờ rất thích nha! Sao lại mang bộ mặt này, cười một cái xem...”

Nghê Thần nhú mày, cô gái này nhất định là điên rồi.

“Đừng nhú mày, anh xem trăng đêm nay thật là đẹp, thời tiết cũng rất dễ chịu, đúng là thời điểm để vụng trộm yêu đương mà, anh hãy ngoan ngoãn nghe lời, cam tâm tình nguyện theo em, em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, nếu không...”

Cô cười hì hì, dưới ánh mắt chăm chú đầy phẫn nộ của Sắc quỷ tiếp tục kéo khuôn mặt hắn lại gần, cúi đầu hôn lên môi hắn.

Khi môi chạm môi, cô nghe được chính trái tim mình cũng đập điên cuồng trong ngực.

Ức...Cô chính là sắc nữ.

Mặc dù then muốn chết, nhưng vì hoàn thành sự ủy thác của Hỉ Oa, cô đành vứt bỏ hình tượng, tiếp tục hôn người đàn ông trong lòng.

Nghê Thần hoàn toàn ngây dại.

Cô gái chết tiệt này phát điên cái gì vậy? Mà chính mình sao lại không phản kháng?

Tuy rằng anh đang bị bệnh, nhưng cũng không đến mức không đẩy được cô ra, bị cô hôn nhẹ lên môi anh lại còn có khát vọng muốn hôn cô lâu hơn.

Giống như bị lạc trong sa mạc, anh tham lam hưởng thụ ảo ảnh trên ốc đảo, nhưng kỹ thuật hôn của cô nàng này quá tệ, từ đầu đến cuối chỉ biết cọ cọ trên môi anh, nhưng anh thế mà bị cái kiểu hôn như mèo liếm nước này trêu chọc dục hỏa đốt người...

Cảm giác này, thực cmn chịu không thấu!

Sắc quỷ bị cái hình ảnh thân mật kia làm cho tức điên, không thể khống chế bản thân, sát khí tỏa ra nồng đậm, ngay khi nó nhe nanh chuẩn bị lao đến tấn công Tang Thủy Lan, trong bầu không khí đầy tàn ác xuất hiện hai Câu hồn sứ giả, đem hồn phách của nó mang đi.

Tang Thủy Lan từ đầu đến cuối đều dùng khoe mắt theo dõi diễn biến, nghe tiếng chân xa dần, cuối cùng cũng thả lỏng, thở ra một hơi dài.

Cái chết trong nháy mắt qua đi, cô chỉ thấy da đầu mình run lên, miệng khô lưỡi khô, tim đập thành thình.

Nếu vừa rồi hai Câu Hồn sứ giả không đến đúng lúc, không biết mai cô còn được nhìn thấy mặt trời mọc?

Vừa hoàn hồn, không cẩn thận lại đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Nghê Thần, tâm cô nhảy dựng, hai gò má nóng bừng.

Cô gạt anh qua một bên từ trên giường nhảy xuống, hai tay bắt trước cương thi giờ cao trước ngực nói: “Tôi bị mộng du, tôi bị mộng du...”

Không để ý đến ánh mắt phức tạp của anh, cô nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Nghê Thần chạm tay vào môi mình, ánh mắt dần sâu hơn

9. Chương 9

Thế gian, đại đa số mọi người đều không tin rằng trên đời có ma quỷ, cũng không có gì đại diện cho sự tồn tại của quỷ.

Nghê Thần vì bị Sắc quỷ hút dương khí mà âm dương mất cân đối, sốt cao không giảm, khi Sắc quỷ bị đuổi đi, khí huyết cân bằng liền hồi phục một cách nhanh chóng.

Trường hợp này, các bác sỹ đều không thể lý giải, không biết vì cái gì mới tối hôm qua còn ý thức mơ hồ nằm trên giường, đến sáng tinh thần đã hồi phục, trở nên vui vẻ.

Nghê Thần có thể hồi phục nhanh chóng, Nghê Chính Đức cùng Lý quản gia đều rất vui vẻ, luôn cười đùa giống như đứa trẻ.

Sáng sớm, Tang Thủy Lan còn chưa thức dậy, tiểu quỷ kia đã hưng phấn lao vào phòng cô, trèo lên giường hét vào tai cô, tuyên bố Nghê Thần đã bình phục hoàn toàn. Trong lúc ngủ mơ bị tiểu tử béo này đánh thức dậy, cô chỉ hận không thể đập hai cái vào cái thân hình mập mạp tròn vo kia.

Sau khi đuổi Sắc quỷ đi, cô sợ hãi, vất vả trốn Nghê Thần về phòng, lên giường muốn ngủ lại không ngủ được, lăn qua lộn lại, trong đầu đều là hình ảnh khuôn mặt tuần mỹ của Nghê Thần, lúc nhú mày, lúc chớp mắt, lúc thì cười lạnh. Đến tận ba giờ sáng mới mơ màng đi vào giấc ngủ, đang lúc mộng đẹp thì bị tiếng kêu của tiểu quỷ kia đánh thức.

Ngay lập tức không thể dời giường, cả đêm khấn trương lo lắng, sợ hãi, suýt chút nữa còn bị quỷ hại, giờ phút này sắc mặt cô mới tẻ làm sao.

Hỉ Oa không phát hiện vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt cô, nó vẫn vui vẻ bay qua bay lại trên giường cô, nhắc đến chuyện tối qua, còn nói cho cô biết Sắc quỷ kia đã bị quan Âm phủ giam vào ngục, trong thời gian tới sẽ không trở lại tác quái.

“Đây là lần cuối cùng chị giúp em, về sau có chuyện đừng tới tìm chị nữa.” Nói xong, cô kéo chăn trùm đầu, tiếp tục ngủ.

Lắc cái mông sáng đến bên cạnh cô, Hỉ Oa ở trên đầu cô dậm chân, vừa dậm còn vừa nói: “Là em giúp chị tích công đức mà, chị không cảm động sao?”

“Mạo hiểm sinh mạng là tích công đức?” Xốc chăn lên, cô trừng mắt nhìn Hỉ Oa.

“Mọi người đều nói, chỉ cần nữ quỷ kia lộ ra sát khí, sẽ gọi Câu Hồn sứ giả tới...”

“Nếu họ không đến thì sao?”

Hỉ Oa nháy đôi mắt tròn to vô tội, cái chòm tóc trên đầu lắc qua lắc lại. “Có lẽ... không đuổi được nữ quỷ kia đi?”

“Cho nên, chị nói em, từ sau chị sẽ không bao giờ cùng em làm bậy nữa”. Tang Thủy Lan tức giận nói.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, cô còn chưa kịp đóng miệng lại, đã thấy Nghê Thần mặc bộ đồ ở nhà đứng cạnh cửa.

Bỏ qua vẻ mặt vừa bệnh của anh ta, giờ phút này vẫn là khí thế cao ngạo ấy, tuy rằng mặc đồ ở nhà làm giảm khí thế sắc bén của anh, nhưng khí thế trời sinh làm cho người khác tự thấy ngưỡng mộ.

Hắn nhìn quanh phòng một vòng, rồi mới chậm rãi bước vào trong, nói nhỏ: “Vừa rồi cô nói chuyện với ai?”

Mặt cô đổi màu liên tục, bất giác nhìn về phía Hỉ Oa đang đứng đưa hai cái chân mập mạp.

Chỉ thấy tiểu quỷ kia chớp chớp đôi mắt tỏ ra bộ dáng ngoan ngoãn, tuy rằng biết rõ Nghê Thần không nhìn thấy nó, nhưng nó đối với người cha tương lai này vẫn có chút tình cảm quần quýt.

Bị ánh mắt nóng rực của Nghê Thần nhìn lâu, Tang Thủy Lan lên tiếng: “Tôi.. trước đây tôi bị nói lắp, vì muốn khắc phục điều này nên mỗi sáng sớm đều tự tập nói một giờ”.

Vừa dứt lời, liền thấy Hỉ Oa cười lăn lộn trên giường.

Tang Thủy Lan hung hăng lườm nó một cái, nhưng chẳng thể làm gì nó.

Nghê Thần hoài nghi nhìn theo hướng mắt cô, nhưng anh không nhìn thấy gì.

“Anh đến phòng tôi có việc gì? Có phải anh tỉnh dậy đói bụng nên muốn ăn sáng, đợi chút tôi đi làm đồ ăn cho anh”. Nhìn hẳn đi về phía mình, cô vội vàng co người lại. Người đàn ông này bộ dạng xuất chúng, khí chất nổi bật, nhưng trên người anh ta đang tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Cô có dự cảm không lành, Nghê Thần là người lạnh lùng, nhã nhặn, bản chất so với bề ngoài không hẳn đã giống, cô vì sự nhờ vả của Hỉ Oa mà bày trò hề với anh ta không chỉ một lần, không dám cam đoan anh ta sẽ không cho rằng cô bị thần kinh rồi ném cô ra khỏi biệt thự.

Nghĩ đến đây, cô lại càng không tự chủ được, co người lại muốn đứng lên.

Nghê Thần lặng lẽ đến bên giường của cô, nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô, “Cô có nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Vừa nghe tới, mặt cô đã đỏ lên, đối mặt với ánh mắt sắc lạnh của anh ta, cô liều mạng lắc đầu, “Hôm qua, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Anh cười một tiếng, sớm đã đoán được cô sẽ giả ngu, cô gái này cũng không phải mới lần đầu ở trước mặt anh làm những hành động kì quặc.

Lần đầu tiên, cô làm trò trước mặt mọi người tỏ tình với anh, kết quả cứu anh một mạng trong sự cố thang máy, lần thứ hai cô đến phòng anh giả trò, kết quả anh từ một người đang hấp hối sáng hôm sau trở nên khỏe mạnh bình thường.

Kỳ quái nhất chính là, tối hôm qua một phút trước cô còn chủ động yêu thương anh, hết sờ lại hôn, phút sau đã như lật bàn tay, coi anh như rắn rết mãnh thú, chỉ lo chạy không kịp. Cô gái này làm người khác đoán không ra cô nghĩ cái gì trong đầu, cô muốn quên anh càng muốn nhắc cho cô nhớ.

Thấy cô tay chân luống cuống, anh cúi người, đặt hai tay lên đầu giường cô, đem cô giam trong vòng tay mình.

“Đêm qua, cô mộng du đến phòng tôi, còn sàm sỡ tôi.”

Cô...sàm sỡ hẳn?

Tang Thủy Lan bị hẳn lên án hoảng sợ, cô há miệng, não tạm dừng hoạt động.

Cô giống như trộm lẩn vào phòng anh ta, là muốn giúp anh ta thoát khỏi Sắc quỷ quấy rầy, sờ mấy cái, bầm mấy cái, cùng lắm cũng chỉ như chuồn chuồn đập nước hôn anh ta một cái thôi, rõ ràng rất trong sáng mà, chỗ nào là sàm sỡ anh ta chứ?

Nhưng nếu cô nói ra sự thật, thì việc cô có đôi mắt âm dương sẽ bị lộ ra ngoài... Không! Cô nhất định phải có cuộc sống bình thường, cô không muốn trở thành kẻ bị người khác chỉ trỏ bàn tán.

“Tôi từ nhỏ thân thể không khỏe, thường bị mộng du, lại rất nghiêm trọng, ban đêm đi ngủ đều không thể không chế, đi lại lung tung, nếu mạo phạm đến anh, cho tôi xin lỗi, tôi đảm bảo dù có ăn gan hùm tôi cũng không dám háo sắc với anh.”

Một lúc sau, hắn như cười như không nói: “Cô không phải nói mình bị nói lắp sao? Bây giờ nói chuyện với tôi lại lưu loát như vậy.”

Cô đỏ mặt, nuốt nước bọt, “Đó là bởi vì sự tồn tại của anh kích phát tiềm năng của tôi”.

“Cho nên ý của cô là cô xông vào phòng tôi, khiến tôi chịu thiệt, thực ra là bị mộng du?”

Anh ta chịu thiệt? Anh ta thiệt cái gì chứ? Từ đầu tới cuối, đều là cô bị thiệt được không.

Nghê Thần hiển nhiên không coi là cô vô tội, khóe miệng nhếch lên, trước khuôn mặt trợn mắt há mồm kinh ngạc của cô, anh từ từ hạ thấp người mình, chậm rãi tiếp cận đôi môi hồng tươi ướm át của cô.

Tang Thủy Lan bị hành vi của anh ta dọa sợ, nhắm chặt mắt, tim đập điên cuồng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Người đàn ông này muốn làm gì? Cần gì phải dựa sát vào như vậy chứ...

Hơi thở của hắn ngày càng gần, cô có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái như mới tắm rửa xong của hắn. Lòng cô càng khẩn trương, đầu óc hỗn loạn, cô cũng không hiểu mình chờ đợi điều gì, hương vị như không khí quấn quanh chớp mũi cô, sâu trong nội tâm cô cũng dâng lên một sự trông đợi...

Một tiếng cười vang lên bên tai, cô bỗng nhiên mở mắt.

Chỉ thấy hắn cầm di động, giơ ra hình ảnh hắn vừa chụp được cho cô xem.

Trong ảnh, cô đang từ từ nhắm hai mắt, gò má đỏ hồng, trông như đang chờ được hôn.

Nhìn hắn ta cười đến vui vẻ, tựa như con chuột phá được bẫy của con mèo, dương dương tự đắc khoe khoang chiến lợi phẩm của mình.

Cô lao về phía trước, muốn đoạn lấy chiếc điện thoại kia, nhưng Nghê Thần phản ứng rất nhanh cắt điện thoại đi, nâng cằm nói với cô: “Cảm giác bị người khác đùa giỡn thế nào? Đừng quên, cô dùng cách này chơi tôi nhiều lần rồi.”

Không thèm ngó cô một cái, anh tao nhã xoay người đi ra khỏi phòng.

Tang Thủy Lan ngơ ngác ngồi ở trên giường, nội tâm dậy sóng không thể bình tĩnh lại.

Ngồi xem từ đầu đến cuối, lúc này Hỉ Oa mới nhảy đến trước mặt cô, dùng ánh mắt đánh giá cô một hồi, rồi nghiêm giọng nói: “Thực ra, chỉ bảo chị thành mẹ tương lai của em cũng tốt.”

Giây tiếp theo, Tang Thủy Lan quay về giường, dùng chăn gói mình lại thật chặt.

Lý do rất đơn giản, cô không bao giờ muốn nhìn thấy nó nữa.

10. Chương 10

Nghê Chính Đức vốn được gọi là lão ngoan đồng, gần đây thường xuyên tranh cãi kịch liệt với đầu bếp chính tại nhà ăn. Hầu như mỗi ngày phải diễn ra vài lần, cô đầu bếp thân phận nhỏ nhoi, sợ bị đuổi việc nên lần nào cũng thua dưới miệng lưỡi của ông già.

Nhưng hôm nay, đầu bếp mới vô cùng dững dưng, nói tới mức ông chủ á khẩu không trả lời được, bực tới mức ngồi hất râu thở phò ở nhà ăn.

Lúc này, Tang Thủy Lan không khách khí chống nạnh nói: “Đã là người có tuổi rồi, cũng nên tự hiểu lấy, sao lại nhân lúc không có ai ăn vụng nhiều như thế chứ, ông không sợ bị đưa vào phòng cấp cứu sao?” Không để ý đến khuôn mặt tức giận của đối phương, cô đem thức ăn chay đặt trước mặt ông, “Trong ba ngày tới, ông chỉ được ăn cái này thôi, cháu mà thấy ông ăn vụng thịt trong tủ lạnh, cháu sẽ nói bác Lý đem tủ lạnh ra thùng rác.”

Lý quản gia đứng một bên gập đầu đồng tình, cũng thừa dịp ông chủ không để ý giờ ngón cái với cô.

Ông nội Nghê năm nay bảy mươi hai tuổi, tuy rằng chăm sóc điều độ nên thân thể mạnh khỏe, nhưng ông vẫn có chút bệnh huyết áp cao cùng dạ dày đại tràng, nên ăn nhiều thịt động vật tiêu hóa không được tốt.

Nhưng vì Tang Thủy Lan làm đồ ăn quá ngon, ông nội Nghê thêm ăn, thường xuyên thừa dịp người hầu không để ý đến nhà bếp ăn vụng đồ này đồ nọ. Kết quả hai ngày trước, vì ăn nhiều quá thiếu chút nữa phải đưa đi bệnh viện điều trị, vì thế Nghê gia từ thấp đến cao đều nhất trí hạn chế cho ông ăn thịt.

Nghê Chính Đức ngồi trên ghế, trừng mắt chỉ ngón tay vào cô nói: “Cháu đúng là không khiến người khác thích chút nào cả”.

Cô hừ một tiếng, đem đồ ăn đưa tới chỗ ông nội Nghê, còn kèm thêm một cốc trà Kỳ tử.

“Nếu ông nhìn cháu không thuận mắt, có thể cho cháu nghỉ việc.”

Trước kia cô rất sợ bị đuổi việc, chỉ là qua vài lần ầm ĩ, cô phát hiện ra, ông nội Nghê tuy ngoài miệng mắng cô không biết điều, nhưng trong lòng cũng không muốn đuổi cô. Hơn nữa, đồ ăn cô nấu cả nhà đều thích, nên cô cũng to gan hơn, mạnh mẽ vùng lên.

Người làm vườn trong nhà từng nói với cô, mỗi ngày chuyện vui vẻ nhất của họ là được ăn ba bữa cơm cô nấu. Tuy rằng so với đồ ăn của ông chủ, của họ có phần đạm bạc hơn, nhưng đồ ăn cô nấu như có ma lực kỳ lạ, dù chỉ là cải thảo bình thường cũng có thể nấu ra mỹ vị thế gian. Cô làm việc ở nhà họ Nghê được hai tháng, từ chủ nhân đến người làm hình như đều mập ra.

Nghê Chính Đức buồn bực nói không lên lời, không cam lòng trừng mắt nhìn cô.

“Ông nội, hẳn ông cũng nghe bác sỹ dặn rồi, không thể ăn nhiều những đồ ăn từ thịt và nhiều mỡ mà.”

Nghê Thần đến đúng lúc, phá vỡ không khí giằng co này.

Vừa thấy anh ta, Tang Thủy Lan đã có ý nghĩ phải trốn đi.

Gần đây, Nghê Thần ở lại biệt thự tĩnh dưỡng, dù sau khi Sắc quỷ bị Câu Hồn sứ giả bắt đi, bác sỹ đã chuẩn đoán sức khỏe của anh không có vấn đề gì, mạnh như rồng như hổ, nhưng anh không nói muốn đi, ông nội Nghê vui mừng coi như là chuyện đương nhiên.

Nghê Chính Đức không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ thằng cháu này, chỉ cần Nghê Thần lạnh mặt, tất cả khí thế của ông đều biến mất.

Bị cháu trai nói ngay tại đây, ông đành cầm đũa người giúp việc đưa tới ăn bữa cơm trưa không có thịt này.

Hài lòng nhìn ông nội bắt đầu dùng cơm, ánh mắt Nghê Thần chuyển về phía cô gái đang có ý định chạy trốn kia, “Theo tôi.”

Cô vội lắc đầu, “Tôi mới nhớ ra tôi còn rất nhiều việc phải làm...”

“Tang Thủy Lan, cô có muốn tôi đưa bức ảnh kia ọi người cùng xem không?”

Cô vừa nghe thấy nói về bức ảnh kia, đành vác khuôn mặt nhăn nhó, ủ rũ đi theo hắn.

Ông nội Nghê đang ăn cơm chay, thấy cô gái vừa cùng mình to tiếng giờ bị cháu trai mình bắt nạt mà không dám nói tiếng nào, lòng ông cũng thấy sảng khoái.

Tang Thủy Lan vừa đi, vừa âm thầm oán giận trong lòng, tên Nghê Thần đáng ghét dám lấy bức ảnh đó dọa cô bắt cô làm cu li, cô là đầu bếp chứ không phải là thư ký riêng của anh ta né.

Gần đây nhất, anh ta lôi cô đến phòng làm việc, đưa cho cô một đồng giấy tờ kỳ quái bắt cô phải phân loại, tuy rằng cũng không khó, nhưng cũng tốn hao không ít tâm trí, bởi vì không chỉ phân loại ra, còn phải ghi chép lại theo thứ tự.

Cô nhìn không hiểu mấy cái giấy đầy số này là cái gì, cũng không hiểu mấy thuật ngữ chuyên ngành trên mỗi tờ giấy, cô chỉ biết anh ta là lấy việc công báo thù riêng, nghĩ mọi cách để hành hạ cô.

“Đừng có trưng cái bộ mặt thù sâu oán nặng đấy ra, ảnh hưởng đến tâm trạng tươi đẹp của tôi.”

“Tâm trạng tốt thì đi hành hạ người khác sao.”

Bước chân đến cửa, Nghê Thần quay lại nhìn cô: “Tâm trạng của tôi không tốt bao nhiêu thì công việc của cô sẽ nâng lên bấy nhiêu.”

“Anh đúng là thích làm người khác oán hận”.

“Tôi cũng không ngại làm nó tăng theo cấp số nhân đâu.”

Tang Thủy Lan muốn tự vả mình một cái, ai oán nhìn Nghê Thần, “Lấy việc công báo thù riêng, kiểu gì cũng có ngày bị lừa đá chết.”

Nghê Thần lấy di động ra, tươi cười nói: “Theo cô, bức ảnh này được tung ra ngoài sẽ thế nào?”

Cô quăng hết chuyện vừa nảy ra sau, nịnh nọt cầu xin, “Nếu tôi không dồn hết tâm trí hoàn thành việc anh giao, bị lừa đá chết sẽ là tôi.”

Anh vừa lòng, tao nhả cất điện thoại vào túi, chỉ một cái bàn nhỏ trong phòng làm việc, “Trước ba giờ chiều, cô hoàn thành hết việc cho tôi. Cô không làm hết, tâm trạng của tôi sẽ không tốt, tâm trạng của tôi không tốt có người sẽ vất vả lắm đấy.”

Ồ... là Nghê thiếu gia nhả nhặn, hoàn mỹ trong giới thượng lưu, một thân học thức, được tất cả các cô gái coi là Bạch mã hoàng tử đây sao?

Hừ, đều là gạt người.

Tang Thủy Lan trong lòng mắng mỗ, đem đủ loại ngôn từ ra để mắng anh ta, những kẻ nói ra mấy lời đó chắc chắn chưa thấy bộ mặt thật của hắn.

Cô ai oán đến trước bàn, nhìn một đồng giấy tờ hỗn độn trên bàn, đây là phần cô chưa hoàn thành ngày hôm qua.

Cam phàn thở dài, cô ngồi xuống bắt đầu sắp xếp lại.

Cách đó không xa, Nghê Thần ngồi trên ghế da cũng cúi đầu làm việc trên máy tính.

Vừa sắp xếp lại giấy tờ, cô vừa lén nhìn người đàn ông kia, ở cạnh nhau một thời gian, cô bắt đầu hiểu Nghê Thần hơn.

Trước mặt người khác, anh ta lúc nào cũng là cử chỉ tao nhã, lời nói việc làm đều khéo léo, dù là nói chuyện hay làm việc đều bày ra hình tượng hoàn hảo, lúc nào đối với người khác cũng lạnh nhạt.

Càng ngày cô càng hiểu được, anh ta không phải người có thể ở chung, lời nói việc làm đều cao ngạo đầy người khác ra xa vạn dặm. Một khi đắc tội anh ta chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

“Cô nhìn đủ chưa?”

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ bị giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng làm giật mình, chút nữa khiến đồng giấy tờ vừa sắp xếp lại lộn xộn lên.

“Nhìn lén người khác là rất không lịch sự.”

“Tôi.. tôi là quang minh chính đại nhìn anh.”

“Cô muốn tôi quanh minh chính đại tiếp tục hành hạ cô?”

“Anh rốt cuộc cũng thừa nhận đang hành hạ tôi?”

“Cô dám ngang nhiên đùa giỡn ông chủ, tôi vì sao không dám trừng phạt cô?”.

“Tôi đã nói là lúc đó tôi bị mộng du”.

“Tôi cũng muốn đưa cô đến khoa Thần kinh kiểm tra xem, cô có thật bị mộng du không?”

Cô lần thứ hai nhăn mặt, “Được, anh... anh cứ tiếp tục hành hạ tôi đi”.

Nhìn dáng vẻ cam chịu của cô, anh gạt đầu cười nói: “Tôi sẽ làm như ý nguyện của cô”.

Đê tiện, vô liêm sỉ, hạ lưu! Cô đau lòng không thôi, âm thầm oán thán một hồi mới cúi đầu tiếp tục ghi chép lại đồng giấy tờ đã phân loại, càng làm cô càng không hiểu mấy thứ này dùng làm gì.

“Tư liệu cô cầm trong tay là số liệu lỗ lãi của các công ty, muốn có con mắt đầu tư tốt, trước khi đầu tư nhất định phải nghiên cứu thật kỹ những số liệu này.” Cô trong lòng lại ca thán, anh ta như có khả năng đọc suy nghĩ của người khác, sao biết cô thắc mắc mà giải thích chứ.

Cô mờ mịt ngẩng đầu, có chút không tin được, “Con mắt đầu tư? Anh định đầu tư cái gì sao?”

“Cô không biết tôi có một công ty đầu tư sao?”

Cô trợn tròn hai mắt, “Tôi nghĩ anh là dựa vào tài chính của gia đình mà làm mưa làm gió chứ.” Nói xong, cô thành công gợi lên sự nguy hiểm trong mắt anh ta.

Oan uổng, nhìn xem, anh ta còn trẻ tuổi, dáng vẻ giống như chỉ mới tốt nghiệp đại học mà lúc nào cũng ra dáng kẻ có tiền, bình thường cũng chưa bao giờ thấy vì công việc mà suy nghĩ, huống hồ có mấy khi anh ta ra khỏi nhà đâu, có đi cũng chốc lát là về, cho nên trong suy nghĩ của cô chưa bao giờ nghĩ đến việc anh ta lại đi làm.

Bị coi là kẻ ăn bám gia đình, Nghê Thần nhếch miệng cười cười: “Tôi sẽ cho cô biết, cái miệng hại cái thân là thế nào.”

Kết quả, cả buổi chiều Tang Thủy Lan bị uy hiếp trong không khí khủng bố, đợi cô giao công việc đã hoàn thành, anh ta mới chậm rãi đi đến trước mặt cô, đưa cho cô một tấm chi phiếu, cô há hốc mồm nhìn con số trên đó.

“Đây là tiền lương mấy ngày qua của cô.”

“Hả? Có tiền lương sao?” Tang Thủy Lan vốn tưởng rằng mấy ngày nay cô bị anh ta bắt làm không công không nghĩ đến còn nhận được tiền.

Nghê Thần nở nụ cười ôn hòa: “Con người tôi từ trước đến nay rất quảng đại, là cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mới có thể nghĩ tôi bắt cô làm không công.”

Bao nhiêu ám ức những ngày qua vì tờ chi phiếu đã tan thành mây khói, đang vui vẻ tính toán xem nên gửi vào tài khoản như nào, thì câu nói tiếp theo của anh ta khiến cô rơi vào hồi hận.

“Thật ra, tôi định trả cô gấp chục lần tấm chi phiếu này, nhưng đáng tiếc, câu nói “Ăn bám gia đình” làm tôi suy nghĩ lại, nên cô chỉ nhận được ngần ấy thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt hồi hận không thôi của cô, Nghê Thần vui vẻ, sung sướng đi ra khỏi phòng.

11. Chương 11

Bên trong một câu lạc bộ cao cấp, Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bắc Nam đang “chiến đấu hăng say”, chém giết đến tột sống anh chết.

Nghê Thần yên lặng ngồi bên cạnh, đem người lún sâu vào ghế sofa, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc chìa khóa thiết kế tinh xảo trong tay. Nhìn kỹ, phía trên đầu chiếc chìa khóa có một hình tròn nhỏ rất dễ thương, ai nhìn thấy cũng muốn véo vài cái.

Nghê Thần ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc chìa khóa, nhưng tâm trí anh đang nhớ lại câu hỏi của ông nội khi hai người đang chơi cờ, ông nội hiềm khi đứng mực lại nghiêm mặt hỏi anh: “Cháu không phải là có ý gì với cô bé đầu bếp chứ?”

Lời này tuy là câu hỏi nhưng lại rất kiên định, anh hơi sững người một chút, “Cô ấy thực sự là một người phụ nữ thú vị.”

“Thú vị đến mức khiến cháu động lòng?”

“Ông nội, cháu nói cô ấy là người thú vị chứ không nói cháu hứng thú với cô ấy”.

Nghê Chính Đức hí hóp mắt cười cười: “Cháu động lòng hay không động lòng?”

“Đáp án này rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên quan trọng”. Ông nội đặt một quân cờ xuống, chuẩn bị chiếu tướng.

“Quan trọng thế nào ạ?” Nhìn ván cờ trước mặt, anh nhất định phải làm ông nội thua thảm hại.

“Nếu cháu không có ý gì với nó, ta sẽ giới thiệu nó cho cháu một người bạn của ta, cậu ta mới về nước, muốn cưới vợ sinh con.” Nói xong, ông liền đánh giá sắc mặt của cháu trai.

Phản ứng ngay người của Nghê Thần đúng như ông mong muốn, cánh tay giơ lên giữa không trung vẫn chưa đặt xuống.

Ông uống một ngụm trà lại nói: “Cô bé kia tuy chỉ là đầu bếp, nhưng tính cách đơn thuần, vừa thẳng thắn vừa đáng yêu, nếu cháu không thích, ta giới thiệu cháu dâu cho người khác cũng là làm điều tốt.”

Nghê Thần không nói chuyện, hai mắt nhìn bàn cờ, như đang nghiên cứu ván cờ, một lúc sau anh nhẹ nhàng đặt quân cờ xuống, đem trận pháp của ông nội phá hỏng.

Thất thế, Nghê Chính Đức tức giận kêu lên, chỉ vào cháu trai quát: “Cháu lại sử dụng ám chiêu?”

Nghê Thần đứng lên, bình tĩnh nhìn ông nội: “Cháu không đồng ý”.

Ông nội Nghê ngẩn ra, hỏi lại: “Cháu không đồng ý cái gì?”

Đi ra đến cửa, anh nhẹ nhàng nói một câu: “Không đồng ý để ông đem con mời cháu bắt về đem giới thiệu cho người khác.”

Lời này vừa nói ra, người thua thì vui vẻ cười lớn, bao nhiêu buồn bực vì thua ván cờ vừa rồi đều bay hết.

Mà người thắng thì tâm trạng rối rắm.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện cô gái kia cùng người đàn ông khác cùng tay trong tay, tâm trạng của anh không hiểu sao trở nên cực xấu.

Trận cầu chiến chấm dứt, Sở Bác Nam vừa bị Kiều Dĩ Thâm đánh cho tơi bời hoa lá, tâm tình cũng tốt, đến ngồi cạnh Nghê Thần, thấy anh như bị mất hồn ngây ngốc ngồi trên ghế, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm hình nhỏ trên chìa khóa.

Kiều Dĩ Thâm gọi vài tiếng, không thấy anh có phản ứng gì, phải đến lúc Sở Bác Nam giật lấy chiếc chìa khóa trên tay anh, anh mới bừng tỉnh.

“Này, nói cho tớ biết, cậu đột nhiên lại yêu cái bánh bao này sao?” Sở Bác Nam nói.

Nghê Thần trừng mắt liếc hần một cái, đem chìa khóa cướp về, “Tùy tiện lấy đồ của người khác là không tốt.”

“Chỉ là một chiếc chìa khóa thôi mà...” Sở Bác Nam lẩm bẩm, tò mò nhìn vào chiếc chìa khóa: “Tớ nhớ rõ, cậu trước đây cài một hình chú lợn nhỏ bằng thủy tinh cơ mà, đổi lúc nào vậy?”

Nghê Thần không trả lời.

Kiều Dĩ Thâm nhìn ngắm cái chìa khóa kia một lúc, mới nói nhỏ: “Cậu có thấy cái hình tròn tròn này giống gì không?”

Sở Bác Nam cau mày, rồi hét lên: “Tang Thủy Lan?”

Nghe thấy cái tên đó, mặt Nghê Thần cuối cùng cũng có biểu cảm hơn.

“Đói rồi, đi ăn thôi.” Anh đứng dậy đi ra bên ngoài.

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam vội đuổi theo.

“Cậu không phải là nhìn trúng cái bánh bao kia đấy chứ?”

“Gần đây cậu rất kỳ quái, tự dưng lại quay về biệt thự, lại đổi con heo thủy tinh Dao Dao tặng, rốt cuộc là như thế nào? Này, đừng đi nhanh thế, tất cả đều là anh em, cậu có gì không vui thì nói cho anh em vui nào...”

Bạn xấu là gì ư? Đây chính là bạn xấu đó.

Đối với Tang Thủy Lan, Kiều Dĩ Thâm và Sở Bắc Nam cũng không xa lạ gì, tuy họ luôn nói rằng họ cùng Nghê Thần vừa là bạn học vừa là hợp tác làm ăn, nhưng trong lòng cô vẫn luôn định nghĩa bọn họ là những công tử ỷ vào gia cảnh kiêu ngạo và tự phụ.

Đương nhiên, định nghĩa này cô chỉ dám để ở đáy lòng, có ăn gan hùm cô cũng không dám nói trước mặt Nghê Thần.

Hai ngày trước, ông nội Nghê nhận được điện thoại của người bạn chí cốt, mời ông đến chơi ở một hòn đảo tư nhân, ông liền vui vẻ phân phó người làm chuẩn bị hành lý, ngay đêm đó đã lên máy bay đến hòn đảo kia.

Như vậy, cả biệt thự to như vậy vì thiếu chủ nhân mà trở nên quạnh quẽ, lúc trời chập tối, Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bắc Nam lấy lý do có chuyện muốn bàn bạc với Nghê Thần để đến chơi.

Đối với hai vị khách không mời này, Nghê Thần cực kỳ không chào đón, vì hai người này như rất có hứng thú với nữ đầu bếp, từ lúc bước vào liền quần lấy Tang Thủy Lan hỏi nọ hỏi kia không rời.

Đến giờ cơm tối, hai người vẫn mặt dày ở lại ăn cơm, mà thân là đầu bếp Tang Thủy Lan cũng không nghĩ nhiều, dù trong nhà có khách hay không có khách, đến giờ nấu cơm cô vẫn phải đi nấu cơm.

Kết quả cô vừa mang mấy món ăn đặt lên bàn, hai vị khách đã dùng tốc độ gió thu cuốn hết lá vàng vèo một cái chỉ còn lại đĩa không, Nghê Thần ảo não ngồi ôm bụng đói nhìn đĩa đồ ăn chưa kịp chạm đã hết.

Đây là nhà anh mà, tại sao anh lại phải nhịn đói chứ?

Cũng không thể trách họ là khách mà ăn uống không lịch sự, quả thật Tang Thủy Lan làm đồ ăn quá ngon, mỹ vị trước mắt còn có thể nhớ tới điều gì chứ, là thấy ăn quên bạn mà.

Hơn nữa bọn họ cũng tức giận, tại sao đầu bếp tốt như vậy không ở nhà bọn họ lại ở Nghê gia chứ.

Vì muốn trả thù Nghê Thần ăn độc mỹ thực, hai người không khách khí cướp lấy phần thức ăn của bạn, nhanh chóng đem món salad Nga và canh đậu đỏ tiêu diệt không thừa một mẩu.

Nhìn bọn họ ăn no như vậy, Tang Thủy Lan không nhịn được nhỏ giọng nhắc nhở: “Buổi tối ăn no quá không tốt, sẽ khó tiêu hóa.”

“Không vấn đề, thức ăn ngon như vậy không ăn mới là đáng tiếc.” Nói xong, hai người còn cướp luôn cả đĩa hoa quả trước mặt Nghê Thần.

Nghê Thần ngồi nhìn bọn họ ăn hết thứ nọ đến thứ kia tới no căng như vậy, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng: “Rốt cuộc hai người tới đây làm gì?”

“Bàn bạc công việc là chính, nhấm nháp mỹ thực là phụ.” Hai người không hổ thẹn nói lớn.

“Tài liệu tôi đã chuẩn bị tốt, hai người chỉ cần dựa theo số liệu đó là có thể đàm phán với đối tác.”

“Thần, tuy rằng anh là người quyết định chính của công ty, nhưng có câu “Tiền là thứ kiếm không bao giờ đủ”, anh cần gì phải vội vàng làm xong như vậy, chúng ta cùng bàn bạc vẫn tốt hơn mà.”

Nghê Thần nhíu mày, anh không phải là vội, anh là muốn tống khứ hai tên hỗn đản kia ra khỏi cửa.

Đáng tiếc, hai tên “hỗn đản” kia không thềm để ý đến thái độ đuổi khách của anh, hai người bọn họ sau khi may mắn được nếm qua món ăn Tang Thủy Lan làm liền đêm ngày mong nhớ, hay nói gọi là bệnh “Tương tư”.

12. Chương 12

Sở Bắc Nam là con một gia đình kinh doanh khách sạn, đương nhiên những mỹ thực anh đã ăn qua có thể dùng từ “nhiều vô kể” để miêu tả, nhưng sau khi thử món ăn Tang Thủy Lan làm ra, anh lập tức phải xem lại định nghĩa về “trân phẩm” của bản thân.

Nếu trước kia, những đồ anh ăn qua được coi là trân phẩm, thì đồ ăn do cô nấu có thể coi như cực phẩm trong trân phẩm.

Hiện giờ lại có cơ hội được ăn cực phẩm, anh nào có dễ dàng bỏ đi chứ?

“Tiểu Lan Lan...” Sở Bác Nam không thêm chú ý hình tượng, cầm khăn lau miệng vừa nói vừa vỗ vỗ cái bụng no căng.

Bị gọi là “Tiểu Lan Lan”, Tang Thủy Lan không tự chủ rùng mình một cái.

Còn Nghê Thần cau mày, mặt tối sầm.

Sở Bác Nam không thấy ánh mắt nguy hiểm của Nghê Thần nhìn mình, nở nụ cười tự cho là hấp dẫn chết người không đền mạng với Tang Thủy Lan, giơ ba ngón tay: “Tôi trả gấp ba lần lương hiện tại của cô, hãy đến làm đầu bếp riêng của tôi.”

Vừa dứt lời, Kiều Dĩ Thâm cũng đến bên cạnh cô, giơ bốn ngón tay vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi trả gấp bốn lần.”

“Bốn lần rưỡi.”

“Năm lần.”

Hai người vẫn say mê đấu giá, Nghê Thần gọi người giúp việc: “Muộn rồi, tiễn khách.”

“Thần, bây giờ còn chưa đến chín giờ...” Kiều Dĩ Thâm kêu lên.

“Hơn nữa, chúng ta mới ăn cơm tối, còn chưa ăn khuya mà.” Sở Bác Nam đã bắt đầu mơ ước tiếp tục được ăn đồ cực phẩm.

“Thật ra, chúng tôi đã quyết định, ba bữa sáng trưa tối ngày mai cũng đều ăn ở đây.” Kiều Dĩ Thâm đồng ý nói.

Sở Bác Nam phụ họa: “Tôi biết, cậu lo chúng tôi đi đường đêm khuya nguy hiểm, cho nên phòng dành cho khách cạnh phòng ngủ của cậu, chỉ cần bảo người làm đi dọn dẹp một chút, tối nay tôi sẽ ngủ lại đó.”

Kiều Dĩ Thâm hòa theo: “Phòng bên cạnh phòng đó là của tôi...”

Sự thật chứng minh khi vô sỉ gặp lạnh lùng, sẽ chết cóng vì lạnh, thắng lợi nhất định thuộc về người sau, Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam một mạch bị đuổi khỏi biệt thự, trước khi đi còn sống chết ôm lấy cạnh cửa, gào thét không đi.

Nghê Thần vỗ vỗ trán có chút đau đón tiễn khách trở về, vào nhà đã thấy Tang Thủy Lan ngồi trong phòng khách, bấm ngón tay lẩm nhẩm gì đó.

“Cô lẩm bẩm gì vậy?”

Cô nghiêm túc nói: “Hiện tại, tiền lương của tôi là 75.000 tệ một tháng, 5 lần là 375.000 tệ, nếu như tôi mỗi tháng có thể kiếm được 375.000 tệ, thì trong vòng một năm là 4.500.000 tệ, tiết kiệm ăn uống một chút, gửi ngân hàng tiền lãi...” Hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt ngày càng khó coi của anh, cô vui vẻ cười: “Như vậy, chẳng phải là tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành được di nguyện của cha tôi sao?”

Cô nói xong lấy lại tinh thần, nhìn lên thấy Nghê Thần đang cúi đầu, cười như không cười nhìn cô, rùng mình, lúc này mới ý thức được lúc này mình có chút tự cao.

“Cô muốn đi làm chỗ khác?”

Cô bị hơi thở lạnh lẽo của anh đẩy lùi từng bước, vội ra sức lắc đầu, luôn miệng phủ nhận: “Tôi... tôi chỉ là mơ mộng một chút thôi.”

Anh gật gật đầu, nụ cười âm thầm có chút nhu hòa hơn: “Coi như cô biết mình biết người. Tôi đói bụng, nấu cơm đi.”

“Nấu cơm? Không phải vừa ăn cơm tối sao?”

“Cơm tối đúng là vừa ăn xong, nhưng phần của tôi ko phải bị hai tên “hỗn đản” kia cướp rồi sao.”

Tang Thủy Lan ai oán đi vào bếp nấu súp cho Nghê Thần, cô vừa rửa rau vừa nhin không được nhỏ giọng oán trách: “Mình rốt cục là sợ cái gì? Người ta sẵn sàng trả lương gấp năm lần... là năm lần nha.”

“Cho dù họ trả gấp mười, chị cũng không được đồng ý.”

Tiếng trẻ con đột nhiên vang lên bên tai, khiến Tang Thủy Lan hoảng sợ. Nhìn thấy Hỉ Oa ngồi sau lưng mình, cô mới đưa tay vỗ vỗ ngực.

“Sao em lại đến đây? Gần đây càng ngày càng hay nhìn thấy em.”

Hỉ Oa cong cái miệng nhỏ cười hì hì, “Bởi vì em có linh cảm, ngày em đầu thai làm người không còn xa nữa.” Nói xong, nó còn cười cười nháy mắt với cô. “Nếu chị nhanh nhanh lấy cha tương lai của em, nhanh chóng có thai, nói không chừng em rất nhanh sẽ gọi chị một tiếng mẹ.”

“Xú Hỉ Oa! Cả ngày nói hươu nói vượn.”

“Em không nói hươu nói vượn nha, chị có biết giữa linh hồn với linh hồn có tồn tại những bước sóng không? Từ sau khi chị cùng cha tương lai của em ở cùng nhau, em phát hiện bước sóng linh hồn của hai người cực kỳ phù hợp.”

“Ai ở cùng một chỗ với anh ta?” Tang Thủy Lan vì lời nói của Hỉ Oa mà đỏ mặt.

“Cùng sống dưới một mái nhà mà.” Tiểu quỷ chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ, “Chẳng lẽ chị không thích cha tương lai của em sao? Anh ấy có ngoại hình xuất sắc, lại phong độ, quan trọng nhất anh ấy không phải người đa tình.”

Nó tiến sát lại gần cô, nhìn cô tiếp tục nói: “Hơn nữa ở cạnh chị lâu như vậy, em phát hiện ra, trừ bỏ những lúc chị ngốc nghếch, ngớ ngẩn, phi thực tế, các phương diện còn lại đều thích hợp trở thành mẹ của em.”

Cô bị nó nói tức giận đến trắng mặt, “Chị ngốc, chị khờ...chị không thực tế?”

“Hóa ra cô cũng hiểu bản thân mình nhỉ?”

Âm thanh đột nhiên vang lên, dọa Tang Thủy Lan nhảy dựng, cô đang thái rau, tay run đến mức suýt làm rơi hết đồ xuống đất, may mà Nghê Thần nhanh tay đỡ lại được, ấn vào tay cô.

Nghê Thần mắt sáng quắc, nhìn cô chăm chăm, “Cô đang nói chuyện với ai?”

Cô lắc đầu liên tục, “Tôi... tôi có nói chuyện sao?”

Anh cười cười, ánh mắt nhìn quanh phòng bếp.

Hỉ Oa nháy mắt vô tội, ngồi trên bàn ăn trong bếp cùng anh bốn mắt nhìn nhau, chỉ là anh không thể nhìn thấy nó, điều này khiến Hỉ Oa chán nản.

Nó méo miệng tủi thân, chạy đến bên người Tang Thủy Lan làm nũng, “Chị mau gả cho cha còn sinh em ra chứ.”

Tang Thủy Lan tức giận đến mức nảy sinh ý nghĩ “Quý Sát”, tiểu tử này đúng là muốn biến cô thành kẻ thần kinh trong mắt Nghê Thần.

Nghê Thần nhìn một vòng không thấy ai, hờ hững nói: “Cô không phải là có chuyện gì giấu tôi chứ?”

Cô lập tức lắc đầu.

Anh bước tới gần hơn một chút, ngón tay thon dài khẽ kéo sợi tóc vương trên trán cô ra sau, cất giọng dịu dàng nói: “Vì cái gì miệng lưỡi của cô cứng rắn như vậy?”

Anh đột nhiên tới gần, cơ thể cô nhất thời cứng đờ, khi ngón tay anh không cẩn thận chạm vào mặt cô, tai cô cũng không tự chủ mà đỏ ửng lên.

Đây không phải lần đầu tiên hai người gần gũi như vậy, nhưng dù gì bề ngoài xuất chúng của anh ta cũng tạo cho cô cảm giác áp bức không thể không thừa nhận.

Cô cũng không biết, đến cùng là cô có hi vọng gì với anh, ở anh cô có cảm giác sợ hãi đồng thời cũng không thể phủ nhận cảm giác muốn ngắm một mỹ nam như vậy, mới đầu cô cho rằng anh dựa vào gia sản tổ tiên để lại, nhưng trong thời gian sống chung, cô hiểu được anh không giống như suy nghĩ của mình.

Cô không chỉ một lần nghe bác Lý nói Nghê Thần từ nhỏ đến lớn luôn có danh tiếng tốt, người này rõ ràng có thể dẫn đầu nhưng lại thông minh dùng sự bình tĩnh và đằm thắm để che dấu ánh sáng của bản thân không giống như thói quen của các công tử nhà giàu khác, Nghê Thần thực sự là rất ưu tú.

Đối mặt với người đàn ông ưu tú như vậy, cô vừa chiêm ngưỡng vừa sùng bái, nhưng chiêm anh làm của riêng thì cô không dám, cô tự biết lượng sức mình.

“Nếu cô không muốn nói, tôi cũng sẽ không ép cô, nhưng đến khi cô muốn nói, nhớ rõ, nhất định phải nói tất cả cho tôi biết.”

Nhìn bóng dáng cao lớn của Nghê Thần rời khỏi phòng bếp, Tang Thủy Lan còn ngây ngốc đứng tại chỗ, nắm rau trong tay đã bị bóp nát mà vẫn chưa tỉnh lại.

Hỉ Oa ngồi một bên, chống cằm lên bàn tay mồm mím thở dài, “Haizz, cha tôi thật là khổ, thế nào lại có thể thích một người có thần kinh thô như vậy... hỏi thế gian tình ái là chi...”

Cùng Nghê Thần lớn lên không chỉ có Kiều Dĩ Thâm và Sở Bác Nam, còn có một người nữa, gia thế cũng tương xứng, dung mạo thanh tú, ăn mặc hợp thời chính là mỹ nữ Tống Dao Dao.

Tống Dao Dao là con gái yêu trong gia đình, trên cô là một người anh trai hơn cô mười một tuổi và một chị gái lấy chồng ở bên Mỹ. Bởi vì mẹ cô bốn mươi hai tuổi mới mang thai cô, nên đối với cô con gái này cả nhà từ trên xuống dưới đều coi như bảo bối cưng nựng hết sức.

Hồng hồ, Tống Dao Dao cũng là người có năng lực, chẳng những thừa hưởng tất cả những nét đẹp của cha mẹ, còn rất thông minh, thành tích luôn đứng đầu, đối với mọi người cũng niềm nở nhiệt tình, ăn nói nhẹ nhàng, lời cuốn.

Có thể cùng mấy người Nghê Thần trở thành bạn tốt, vì cô không mang dáng vẻ kệnh kỏi của thiên kim tiểu thư bình thường, thái độ kiêu căng, lúc nào cũng biến mình thành ánh mặt trời, hơn nữa họ Tống và họ Kiều vốn có chút thân tình vì vậy cô cũng tự nhiên hòa vào với mấy người họ.

Nửa năm trước, Tống Dao Dao đột nhiên thích chụp ảnh, liền học theo các nhiếp ảnh gia trên tivi, vác máy ảnh bắt đầu con đường nghệ thuật của mình đi đến các nơi. Mỗi nơi đến, cô đều chụp lại hình ảnh nơi đó rồi gửi email ấy người Nghê Thần, chia sẻ với họ những gì mình được thấy.

Cứ như vậy, rong chơi khắp nơi nửa năm, vị tiểu thư họ Tống rốt cuộc cũng cảm thấy đã đi đủ, mới mua vé máy bay khoang hạng nhất, bay suốt đêm từ bang Missouri về Đài Bắc.

Ngay hôm sau về đến Đài Bắc, cô lập tức gọi điện thoại liên hệ với bạn tốt, đương nhiên qua miệng Sở Bác Nam cô đã biết Nghê Thần luôn thích sống một mình lại trở về sống trong biệt thự lớn, cô liền kéo theo hai người kia lao vào biệt thự nhà họ Nghê.

Cô thích Nghê Thần, chuyện này Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam đều biết, nếu có một ngày Nghê Thần thực sự cưới vợ sinh con, Tống Dao Dao tuyệt đối sẽ là người được chọn trở thành tam thiếu phu nhân nhà họ Nghê, dù sao hai người là thanh mai trúc mã, lại môn đăng hộ đối, lấy nhau cũng là chuyện hợp lý.

Nhưng bây giờ họ còn trẻ, kết hôn sinh con chưa trong phạm vi quan tâm của họ, ngay cả Tống Dao Dao cũng nghĩ mình mới hai mươi ba tuổi chưa vội lấy chồng.

Theo hiểu biết của cô, Nghê Thần là một người sống rất có nguyên tắc, ngoại hình tao nhã, luôn tỏ ra lạnh lùng, anh không giống như Sở Bác Nam và Kiều Dĩ Thâm nhìn thấy người đẹp liền biến thành hoa hoa công tử, chơi đùa chán lại phải mông xoay người đi mất, anh tôn trọng người khác, tôn trọng tình cảm, nên cô thích anh, đối với anh cũng rất tin tưởng.

Ngày hôm đó, cô mang theo quà đến biệt thự nhà họ Nghê, nhìn thấy người ngày đêm mình mong nhớ, liền giống như con bướm nhỏ bay đến, ôm lấy Nghê Thần hôn lên mặt anh.

Hai người đi sau cô trêu chọc: “Đúng là mỗi người một mệnh, Dao Dao mỗi lần thấy a Thần đều nồng nhiệt hôn người ta, còn hai chúng ta cũng chỉ biết nhìn mỹ nhân ôm ấp người khác mà than thở.”

Tổng Dao Dao đang ôm Nghê Thần chẳng hề thấy áy náy, quay đầu lại làm mặt quỷ với hai người, vô cùng thân thiết ôm tay Nghê Thần kéo đi, mang quà ra đưa ọi người.

Nghê Thần bị cô kéo tới ngồi xuống ghế sofa, đưa tay lau vết son môi của cô dính trên má.

Anh lau rất nhanh, nhưng vẫn bị Tổng Dao Dao phát hiện ra.

Cô có chút không thoải mái, chu chu miệng, nhưng trước giờ trước mặt Nghê Thần cô không làm càn, nên vẫn không nói gì, đem quà tặng ọi người.

Quà của Kiều Dĩ Thâm và Sở Bác Nam tuy rằng cũng là có tiếng, nhưng cũng chỉ là bình thường so với quà của Nghê Thần, đó là một chiếc bật lửa ZIPPO, mặt trên được khắc kinh cương tinh xảo, giờ dưới ánh đèn liêu khúc xạ ánh sáng rất long lanh.

Nghê Thần cầm bật lửa trong tay thưởng thức, nhìn tới nhìn lui một lúc, ngữ điệu nhàn nhạt nói: “Anh không hút thuốc, em mua cái này cho anh làm gì?”

Tổng Dao Dao mỉm cười xinh đẹp ngồi xuống cạnh anh, dùng giọng điệu ngọt ngào giải thích: “Không biết tại sao, nhưng khi đứng trước tủ trưng bày, nhìn thấy chiếc bật lửa này, người đầu tiên em nghĩ đến là anh. Tuy anh không hút thuốc lá, nhưng có thể xem nó như một món đồ nghệ thuật.”

Tổng Dao Dao tức giận, trừng mắt liếc kẻ lắm miệng Kiều Dĩ Thâm, ánh mắt vô tình nhìn thấy chiếc chìa khóa của Nghê Thần trên mặt bàn.

Lúc trước trên đó có treo hình con heo nhỏ, từ khi nào đã thay bằng khối tròn nhỏ nhỏ kỳ lạ kia.

Cô lắc lắc cánh tay Nghê Thần, cong môi nói: “Con heo thủy tinh em tặng anh đâu?”

“Anh không cần thận làm rơi rồi.” Anh giải thích nhẹ nhàng. Thực ra, con heo thủy tinh đó đã cho con của bác Lý quản gia rồi.

Tổng Dao Dao có chút không vui, đối diện với thái độ ôn hòa của Nghê Thần, cô cũng không dám chất vấn quá mức chỉ ầm ừ trong lòng.

Bạn cũ lâu ngày gặp lại đương nhiên không thiếu chuyện để nói, cho nên khi Tang Thủy Lan đi mua đồ ăn về, tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ bước vào cửa đã thấy phòng khách ồn ào náo nhiệt.

13. Chương 13

Nhất là cô gái ngồi cạnh Nghê Thần, dáng người thanh mảnh, dung mạo xinh đẹp, ăn mặc thanh tú, đừng nói đàn ông, đến cô cũng bị đối phương hấp dẫn.

Nhưng khi nhìn thấy tay cô gái đó đang đặt trên tay Nghê Thần, một cảm giác khó chịu trào dâng trong lòng cô, có chút chua xót, giống như bị người khác cướp đi thứ quan trọng trong tay, dù cô làm thế nào cũng không giành trở lại được...

Thoảng sau cô khẽ cười khổ, đều tại Hỉ Oa cả ngày lải nhải bên tai cô, muốn cô trở thành mẹ nó, nên cô mới có suy nghĩ ấy, mới khiến cô hồ hấp rối loạn.

Tuy rằng đã quyết tâm đem lời Hỉ Oa như gió thoảng qua tai, cô cũng tự biết mình với thiếu gia con nhà giàu như Nghê Thần không cùng một thế giới. Nhưng khi nhìn thấy có người con gái khác thân mật với anh lòng cô vẫn không tự chủ có chút ghen tuông.

Đang nói chuyện vui vẻ, Sở Bác Nam ngẩng đầu thấy cô, gọi to: “Tiểu Lan Lan, cô đã về?”

Tiếng gọi kéo Tang Thủy Lan về hiện thực, cô nhăn mặt: “Đừng gọi tôi là Tiểu Lan Lan.”

Lại nói, cô cùng với hai người kia rõ ràng xấp xỉ tuổi nhau, vậy mà lần nào thấy cô cũng cố tình đem cô trêu đùa như trẻ con.

Đang hào hứng kể ọi người nghe những gì mình đã thấy, nghe tiếng gọi của Sở Bắc Nam, Tống Dao Dao sững sốt, ánh mắt như muốn hỏi tại sao cô gái kia lại ở đây.

Sở Bắc Nam tốt bụng giải thích: “Cô ấy là đầu bếp mới ở đây, đồ ăn cô ấy nấu rất ngon.”

Tống Dao Dao theo bản năng quay đầu nhìn Nghê Thần, chỉ thấy ánh mắt vốn bình thản của anh vì sự xuất hiện của cô gái kia mà có chút dao động, cô có chút buồn bã.

Tang Thủy Lan vừa bước vào phòng khách, đã cảm nhận được mùi hương ngọt ngào hấp dẫn tỏa khắp phòng, cô chun mũi hít hít, ngơ ngác lẩm bẩm: “Mùi gì vậy nhỉ? Thơm quá.”

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bắc Nam bị hành động đáng yêu này của cô chọc cười.

Tống Dao Dao lên giọng châm biếm: “Đây là nước hoa Dior phiên bản giới hạn.” Giọng nói vang lên rõ ràng coi thường đáng về quê mùa của Tang Thủy Lan.

Ánh mắt Nghê Thần thoáng thay đổi rồi biến mất khiến cô hơi bất an, nhưng cô tin tưởng con mắt của Nghê Thần, sẽ không coi trọng một người quê mùa không có khí chất như vậy.

Kiều Dĩ Thâm nhiệt tình giới thiệu Tang Thủy Lan và Tống Dao Dao với nhau, bọn họ cũng không coi Tang Thủy Lan chỉ là người giúp việc, dù sao mọi người cũng xấp xỉ tuổi nhau, hơn nữa, mặc dù cô không thể so sánh với vẻ đẹp của Tống Dao Dao, nhưng cũng là người thật thà, lại rất thú vị, khuôn mặt như trẻ con khi cười cũng rất đáng yêu.

Biết được Tống Dao Dao là bạn thân từ nhỏ của ba người kia, cô có chút ngưỡng mộ và ghen tị, giá như cô cũng có những người bạn tốt như vậy.

Nhưng hâm mộ vẫn chỉ là hâm mộ, vốn là người vô tư ngay thẳng, qua một lúc cô đã đem cảm giác không thoải mái khi mới vào quăng ra khỏi đầu, vui vẻ mỉm cười chào hỏi với Tống Dao Dao, thân thiết nhìn về phía mọi người nói: “Hôm nay nhiều khách như vậy, tôi sẽ làm vài món sở trường tiếp đãi mọi người.”

Cô nói lời này không có ý tứ khác, nhưng người khác nghe lại thấy có chút kỳ quái.

Sở Bắc Nam trêu chọc nói: “Nếu không biết, còn tưởng cô là chủ nhà đây.”

Nghê Thần cười cười cũng không nói gì.

Tống Dao Dao thấy thế khẽ cười lạnh.

Tang Thủy Lan tròn mắt vô tội, không hiểu hỏi: “Tôi nói sai gì sao?”

Không ai trả lời cô, chỉ có Nghê Thần ngoắc ngoắc ngón tay với cô: “Lại đây”.

Cô ngốc nghếch đi qua, bị anh kéo xuống ngồi cạnh.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, tam thiếu gia họ Nghê với lấy ít khăn giấy lau nhẹ lên cằm của cô vài cái. “Thế nào giống như con khỉ nhỏ, nghịch gì lại bẩn như vậy?”

Cô vội vàng che cằm, khẽ hắng giọng: “À, chắc là lúc mua đồ không cẩn thận bị đứa trẻ nghịch ngợm ném phải.”

Anh khẽ cười, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều: “Cô bị một đứa trẻ bắt nạt?”

“Tôi cũng có bắt nạt lại mà.” Cô nghiêm trang nói.

“Bắt nạt lại thế nào?”

“Tôi lấy đá dùng để giữ lạnh hải sản nhét vào trong quần áo nó.”

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bắc Nam nghe vậy cười ra tiếng, Tống Dao Dao nét mặt ngày càng trở nên khó coi.

Nghê Thần cũng cười, bàn tay to không nhịn được khẽ vuốt ve khuôn mặt cô.

Thấy anh cứ nhiên ở trước mặt người khác có hành động thân mật như vậy, cô phát hiện có điểm không thích hợp, sắc mặt cũng đỏ lên vài phần.

Cô xấu hổ nhận lấy khăn giấy, nhỏ giọng nói: “Tôi tự lau được rồi. Mọi người tiếp tục nói chuyện, tôi đi nấu cơm.”

Cô vừa đứng dậy định đi vào bếp, thì bàn chân vấp phải cái gì đó, may mà khả năng giữ thăng bằng của cô tốt, nên mới không bị ngã, nghiêng ngả một chút cũng đứng vững được.

Nhìn lại, thứ vừa làm cho cô vấp chính là bàn chân của Tống Dao Dao.

Cô liếc cô ta một cái, cô ta cũng nhìn lại cô.

“Này, cô giẫm lên chân tôi, còn không mau xin lỗi?” Tống Dao Dao hỏi.

Cô bình tĩnh hơn, rất muốn nói “Rõ ràng là cô cố ý ngáng chân tôi, tôi đã không hỏi cô, cô còn la làng?”

Cô thiếu chút nữa quên mất, những người này đều là công tử tiểu thư nhà giàu, kiêu ngạo từ nhỏ, ai trong số họ cũng có thể bóp chết cô dễ như trở bàn tay.

Vì thế cô cười cười, hướng cô ta hơi cúi người, lưu loát nói: “Thực xin lỗi, là tôi không cẩn thận.” Nói xong, cô nhanh nhẹn rời đi trong ánh mắt buồn bực của Tống Dao Dao.

Sở Bác Nam cùng Kiều Dĩ Thâm nhìn nhau, đối với hành vi khinh người này của Tống Dao Dao không khỏi kinh ngạc, bọn họ bất giác cùng nhìn về phía Nghê Thần, đã thấy ánh mắt anh chợt lóe lên.

Chơi với nhau đã nhiều năm, họ hiểu ánh mắt lúc này của anh biểu hiện cho điều gì, chính là Nghê Thần luôn tao nhã, bình tĩnh đã tức giận...

Nhưng đây chỉ coi như là nốt đốm nhỏ, hương vị thơm lừng của đồ ăn nhanh chóng khiến mọi người quên đi.

Tay nghề của Tang Thủy Lan mọi người đều hiểu rõ, đồ ăn cô nấu không chỉ màu sắc đẹp mắt, hương vị thơm ngon, mà chất dinh dưỡng đều được kết hợp hài hòa đầy đủ.

Nhìn từng món từng món được bưng đến bàn ăn, Kiều Dĩ Thâm và Sở Bác Nam đã muốn lao đến ăn thử, hình tượng là gì chứ, ăn ngon mới là quan trọng.

Đã chứng kiến màn chủ khách tranh ăn, lần này Tang Thủy Lan không những làm tám món ăn, còn thêm một nồi canh hải sản, cùng cháo hoa quả, nhìn qua có vẻ không nhiều nhưng thực ra lại rất đầy đủ, thâm nghĩ, dù có ăn khỏe đến mấy cũng không thể ăn hết chỗ đồ này được.

Đồ ăn vừa đưa lên hết, ba người đàn ông đã cầm đũa chiến đấu, điều này khiến Tống Dao Dao cảm thấy rất kỳ lạ, nên cũng cầm đũa gắp món nọ gắp món kia.

Món thì nói nhiều mỡ, món thì nói thịt không tươi, cuối cùng cô dùng khăn lau miệng, chậm rãi cười nói: “Mọi người có phải cường điệu quá không? Đồ ăn này cũng chẳng ra làm sao, so với ẩm thực Pháp mình đã ăn ở Tháp Bạc không thể so sánh được.” Không để ý tới vẻ mặt không đồng tình của mọi người, cô vẫn tiếp tục nói: “Mấy món ăn này có thể miễn cưỡng ăn ở nhà, đối với người nước ngoài những món này không thể coi là thịnh soạn.”

Không đợi mấy người Kiều Dĩ Thâm lên tiếng, Tang Thủy Lan đi từ phòng bếp tới bắt mắt trả lời: “Ẩm thực Trung Quốc là đồ ăn có địa vị rất cao trên trường quốc tế, bởi vì nó không chỉ có bề ngoài đẹp mắt, mà trọng yếu là sự phối hợp dinh dưỡng rất hài hòa. Rất nhiều người ngoại quốc yêu thích ẩm thực Trung Hoa, hơn nữa, món cô vừa nói là thịt bò chín tái, giá trị dinh dưỡng rất cao, những thứ khác không thể so sánh.”

“Hừ, cô chỉ là người hầu biết gì mà nói? Ngay cả biên giới cũng chưa từng bước chân qua, đừng có ếch ngồi đáy giếng, nực cười.” Tống Dao Dao hừ lạnh một tiếng, chưa thấy đủ còn nói thêm: “Trên đời này cũng chỉ có người nhà quê như cô mới không biết gì cứ cố chấp giữ lấy lập trường, nếu cô có thể đi Châu Âu, châu Mỹ, nhìn xã hội nước ngoài, xem cách sống của họ, cô mới biết tư tưởng của cô cổ hủ đến mức nào.”

“Dao Dao...” Sở Bác Nam định lên tiếng ngăn lại, lại bị Kiều Dĩ Thâm cản lại.

Nếu bọn họ ra mặt đứng về phía Tang Thủy Lan, có thể khiến tình hình càng căng thẳng hơn.

Tang Thủy Lan hơi tức giận, nhưng cô không tức giận vì mình bị gọi là người quê mùa, cô tức vì thái độ và lời nói của Tống Dao Dao.

“Cô nói nước ngoài là tốt nhất, nhưng cô đừng quên chính cô là mắt đen tóc đen, cô cũng đã về nước, lại đi hạ thấp quốc thể của mình, cô không thấy lời cô nói đến trẻ con nghe cũng tức giận sao?”

“Cô định lên lớp tôi?”

“Tôi chỉ là cảm thấy những gì Tống tiểu thư nói không đúng lắm, có câu: ‘Mình còn coi thường mình, thì làm sao khiến người khác coi trọng?’ Tống tiểu thư, tuy rằng cô có nhiều tiền hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi, học cao hơn tôi, nhưng tôi trình trọng nói cho cô biết: Tôi, Tang Thủy Lan coi thường cô.”

“Cô, cô dám dùng thái độ này nói chuyện với tôi? Cô là đang muốn tranh cãi với tôi?” Từ nhỏ Tống Dao Dao đã được nuông chiều đây là lần đầu tiên cô tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Tang Thủy Lan lắc đầu, “Tôi không muốn cãi nhau với cô, tôi là người có văn hóa, từ nhỏ đã được dạy Tín, Lễ, Nghĩa, thầy giáo của tôi nói cãi nhau với người khác là không nên, hơn nữa cũng không nên dung dưỡng hành vi này, cho dù cô nói những lời không hay với tôi, nhưng tôi không chấp nhận, bỏ qua cho cô.”

Cô ta bỏ qua cho cô? Từ đầu tới cuối nói năng hung hăng, mắng nhiếc tàn nhẫn rõ ràng chính là cô ta. Tống Dao Dao tức giận đến run người, khó khăn lấy lại bình tĩnh.

Sau khi đưa ra quyết định không chấp nhận với Đại tiểu thư kia, Tang Thủy Lan lắc mông xoay người đi vào phòng bếp.

Sở Bác Nam không không chế được cười to, cô gái Tang Thủy Lan này thật sự là rất thú vị.

Ngay cả Kiều Dĩ Thâm cũng không nhịn được nữa, trước khuôn mặt lúc xanh lúc trắng của Tống Dao Dao cười đến lăn lộn.

Tống Dao Dao cảm thấy mình quá mất mặt, tức giận đi đến trước mặt Nghê Thần ôm cánh tay anh nói: “A Thần, anh mau đuổi việc con nhỏ kia đi, em không muốn nhìn thấy cô ta nữa.”

Nghê Thần từ đầu đến giờ chưa nói câu gì, hờ hững nhìn Tống Dao Dao: “Vì sao anh phải đuổi việc cô ấy?”

“Bởi vì cô ấy làm em tức giận, còn nói nhiều câu quá phạm.”

“Anh cảm thấy cô ấy không nói sai câu nào, em thấy cô ấy sai vì em chưa nghĩ công bằng. Hơn nữa, em ra nước ngoài nhiều năm hình như đã quên mất bản thân mình.”

Tống Dao Dao thấy anh không chịu giúp mình, tức giận hét lên: “Em không biết, các anh phải làm chủ cho em.”

“Dao Dao, em như vậy hơi quá đáng rồi đó...”

“Đúng vậy Dao Dao, kỳ thật tiểu Lan Lan rất đáng yêu...”

“Em ghét cô ta! Em không muốn thấy cô ta ở đây, anh hãy đuổi cô ta đi.”

“Nếu em không đến đây, đảm bảo sẽ không phải nhìn thấy cô ấy.” Nghê Thần lạnh lùng nói, không chỉ Tống Dao Dao sững sốt, ngay cả Kiều Dĩ Thâm và Sở Bác Nam cũng giật mình.

Qua một lúc lâu, Tống Dao Dao mới tìm lại được giọng nói của mình, không thể tin được nói: “A Thần, anh... anh vì cô ta mà đối xử với em như vậy?”

Nghê Thần không để ý tới cô, bắt đầu gấp thức ăn trên bàn.

Tống Dao Dao thấy thế, tức giận đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, giậm chân, cầm túi quay đi.

Sở Bác Nam nhìn người bạn bao nhiêu năm làm loạn tới mức này, nhỏ giọng khuyên nhủ: “A Thần, Dao Dao dù sao cũng là con gái, lời nói của cậu có phải hơi quá đáng không?”

Nghê Thần liếc mắt: “Vậy mọi người thấy Tang Thủy Lan sai sao?”

Hai người đồng thời lắc đầu, Tang Thủy Lan đúng là không nói sai, thực tế, cô còn cực kỳ đúng.

Nhớ lại những lời cô vừa nói, đúng là những lời chính nghĩa, ánh mắt Nghê Thần mang ý cười, đồ ăn trong miệng cũng cảm thấy ngon hơn. “Nếu đúng vậy, tớ vì cái gì phải đồng ý với Tống Dao Dao?”

“Dù sau Dao Dao cũng là bạn lớn lên cùng chúng ta từ nhỏ, hơn nữa...” Kiều Di Thâm ho nhẹ, “Hơn nữa, cậu cũng biết Dao Dao thích cậu”.

“Nhưng cho tới bây giờ, tôi chưa từng thích cô ấy.”

Lời này nói ra, coi như chính thức tuyên bố - Tống Dao Dao từ nay về sau đã bị Nghê Thần gạt ra ngoài thế giới của anh.

14. Chương 14

Hôm sau, Nghê Thần mới ăn sáng xong đã thấy Tang Thủy Lan quần áo đẹp đẽ trang điểm nhẹ nhàng, cao hứng đi ra ngoài.

“Cô định đi đâu?” Anh biết hôm nay là cuối tuần, người làm trong nhà cuối tuần đều được nghỉ.

Đang chuẩn bị bước ra ngoài, Tang Thủy Lan dừng lại, chỉ vào túi da của mình: “Tôi đi gửi tiền vào ngân hàng.”

“Gửi tiền?”

“Đúng vậy”, cô gật đầu, “Hôm qua bác Lý vừa đưa lương cho tôi, có câu “Cầm nhiều tiền thì tiêu nhiều, tốt nhất chỉ nên cầm tiền tiêu vặt”, như vậy cho dù ở trên đường có bị cướp, tổn thất cũng ở mức thấp nhất.”

Nghê Thần nghe cô nói vậy khẽ cười một tiếng: “Số tiền cô có chưa chắc đã dính răng bọn cướp, với lại nếu cô không ra khỏi nhà, thì lấy đâu ra cướp mà cướp đồ của cô chứ?”

“Cẩn tắc vô áy náy, làm người phải đề phòng mọi trường hợp chứ, tuy rằng đối với anh số tiền này rất nhỏ, nhưng với tôi nó rất quan trọng, nếu mất nó, tôi sẽ khóc đến chết mất.” Nói xong, cô còn đem túi ôm chặt vào lòng giống như thực sự có người đang tới cướp nó vậy.

Nghê Thần nhin cười, nén xuống cảm giác muốn xoa đầu véo má cô, đi tới gần cô nói: “Ở đây chờ tôi, đúng lúc tôi có việc ra ngoài, tiện đưa cô một đoạn.”

Vừa nghe nói có xe đi nhờ, cô liền vui vẻ gật đầu, đỡ được tiền xe bus đương nhiên là đồng ý rồi.

Dọc đường đi, Nghê Thần chuyên tâm lái xe, rất ít nói chuyện, từ đầu đến cuối chỉ nghe tiếng Tang Thủy Lan như con chim sẻ huyên náo, nói không ngừng.

Trong ấn tượng của cô, Nghê Thần chính là kẻ mặt lạnh thù dai, nhưng thực tế, người đàn ông mặt lạnh bên cạnh cũng không hẳn là xấu. Dù đã vài lần đùa giỡn cô, nhưng sống chung một thời gian cô thấy anh cũng không phải không thể hòa hợp. Ít nhất, khi cô cùng vị tiểu thư không cùng giai cấp kia tranh luận với nhau, anh không những không thiên vị đối phương, mà còn dung túng cô làm càn. Bởi vì, nếu lúc ấy anh thực sự đem cô vút ra khỏi Nghê gia, cô cũng chẳng thể nói gì mà chỉ có thể cầm hành lý nhận lệnh rời đi, cho nên, với thái độ hờ hững nhưng lại quan tâm che chở này, nói cô không động tâm là giả.

Có đôi khi, cô thực sự muốn cảm ơn Hỉ Oa, nếu không phải nó hết lần này đến lần khác cầu xin cô giúp Nghê Thần thì đời này cô cùng với anh cũng không có cơ hội gặp nhau.

Lúc này, Nghê Thần vẫn đang nghiêm túc lái xe, từ đầu đến cuối đều im lặng, khuôn mặt không bộc lộ vẻ mừng rỡ hay giận dữ, cả người anh phát ra một cỗ ma lực câu hồn. Anh chính là như vậy, lúc nào cũng thu hút tầm mắt của người khác, đây là điểm khác biệt nhất với Sở Bác Nam và Kiều Di Thâm.

“Sao không nói nữa?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên. Nghê Thần không nói, nhưng anh thích nghe Tang Thủy Lan nói.

Đang đánh giá người khác lại bị họ nhìn thấu, cô giật mình, vội vàng quay mặt, xấu hổ cười cười: “Vì không thấy anh nói gì, nên cũng chán không muốn nói nữa.”

Anh cười cười, giọng nói mang ý trêu chọc: “Cho dù tôi làm cô chán, cũng không đến mức phải đỏ mặt như vậy chứ.”

Cô vội lấy tay xoa xoa hai gò má, vội vàng giải thích: “Đây là do trời nóng quá, cứ trời nóng là tôi sẽ bị đỏ hồng toàn thân.”

Nghê Thần nắm lấy bàn tay đang ra sức chà đạp hai gò má của cô: “Đừng chà xát nữa, chà nữa da cô sẽ đỏ lên thật đấy.” Anh cố nén cười: “Tôi chỉ đùa cô thôi, cô tin là thật sao?”

Tang Thủy Lan bặm môi, ai oán liếc Nghê Thần, trong lòng cô thầm mắng – cô vừa nãy còn khen anh là người tốt, nhìn xem rõ ràng là sói đội lốt người tốt mà.

Xe đi thêm một đoạn không xa, Tang Thủy Lan đột nhiên hét to: “Dừng xe, mau dừng xe.”

Nghê Thần vội tắt xe vào lề đường, khó hiểu nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“Chỉ là, tôi nhìn thấy cỏ dại mọc đầy quanh lâu đài của mình...”

Một lúc sau, anh đã được nhìn thấy “lâu đài” của cô - một căn nhà hai tầng giống như nhà trọ. Nhìn bề ngoài, căn nhà đã nhuốm màu năm tháng, màu sơn trên hai cửa trước đã phai, bốn xung quanh mọc đầy cỏ dại.

Tang Thủy Lan vui vui vẽ vẽ chạy xuống xe, bắt đầu nhổ cỏ ở bốn phía. Cô không muốn làm mất thời gian của Nghê Thần nên đã nói anh đi trước đi, nhưng anh lại nói anh cũng không vội. Cho nên, khung cảnh hiện tại là: Cô cong mông nhổ cỏ, anh nhàn nhã dựa người vào xe xem kịch vui.

Trong lúc nhổ cỏ, cô kể cho anh nghe về lai lịch của căn nhà này.

Cha của Tang Thủy Lan là thợ xây dựng, sau khi gặp mẹ cô không bao lâu thì kết hôn, vì hôn nhân của hai người không nhận được sự đồng thuận của hai gia đình nên cha Tang trung thực hiện hành đưa theo mẹ Tang ôn nhu lương thiện tới đây xây dựng nhà.

Căn nhà này là nơi hơn hai mươi năm trước cha mẹ cô đã dùng toàn bộ tiền gửi ngân hàng mua được. Từng cây cột, viên gạch đều do cha cô dựng lên.

Tuy rằng khi đó thực sự vất vả, nhưng cha mẹ cô không hề hối hận, hơn nữa họ còn có kết tinh tình yêu của mình - chính là Tang Thủy Lan, một nhà ba người sống vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng có lẽ ông trời ghen tị với hạnh phúc của họ, mẹ Tang sau khi sinh cô được vài năm thì qua đời, cha Tang đau khổ ôm lấy con gái luôn gào khóc tìm mẹ nói: “Mẹ con đã lên thiên đường, tuy con không nhìn thấy mẹ, nhưng mẹ con vẫn mãi ở bên cạnh con... cha sẽ không tái hôn với người khác, bởi vì con là tiểu công chúa ba yêu thương nhất trên đời, ngôi nhà này sẽ là lâu đài của hai cha con mình...”

Nhưng vài năm sau, cha Tang cũng vì vất vả lâu ngày nên sinh bệnh, bệnh ngày càng nặng phải nhập viện. Để có tiền thuốc men, Tang Thủy Lan đã buộc phải đem bán ngôi nhà tràn ngập những hồi ức tốt đẹp của gia đình.

Lúc đó, may mắn có một người bạn của cha cô đã ra tay giúp đỡ, mua lại căn nhà này, hơn nữa còn nói với cô, chỉ cần cô trả lại số tiền bằng số tiền người đó bỏ ra, thì có thể lấy lại căn nhà này.

Vì muốn hoàn thành nguyện vọng của cha mình, cô luôn cố gắng kiếm tiền để nhanh chóng hoàn thành mục tiêu. Bởi vậy cô mới có danh hiệu “Cuồng tiền”. Còn căn nhà này, sau khi có chủ mới cũng không có người tới ở. Nhiều năm không có người chăm sóc, nên xung quanh cỏ dại mọc nhiều, vì vậy chỉ cần có thời gian cô sẽ tới đây nhổ cỏ, dọn dẹp một chút.

Nghê Thần nghe cô thì thầm nói xong, tâm trạng cũng theo hồi ức của cô mà có chút thương tâm.

Anh biết cô luôn cố gắng sống một cách chăm chỉ, giống như mỗi món ăn cô làm ra, mặc kệ nguyên liệu nấu ăn như thế nào, cũng dùng hết khả năng để phối hợp chúng lại, tạo ra một món ăn khiến người ăn cảm thấy hạnh phúc.

Cho dù nguyện vọng này trong mắt nhiều người là nhỏ bé, nhưng cô cũng vẫn tỉ mỉ cẩn thận, vì hoàn thành mục tiêu mà không ngừng phấn đấu. Cô gái như vậy, từ nhỏ đến giờ anh chưa từng tiếp xúc qua.

Bởi vì có hậu thuẫn của gia đình, cha mẹ, anh trai đều yêu thương, lại có bạn bè tốt dung túng, mọi người bên cạnh anh đều hết mực yêu thương, lấy lòng, nịnh bợ anh, cũng bởi từ nhỏ anh thân thể yếu ớt nhiều bệnh, nên tam thiếu gia nhà họ Nghe anh lúc nào cũng như châu báu được mọi người che chở, quan tâm. Thậm chí, chỉ cần anh hơi nhú mào, cũng có thể khiến ọi người bối rối, sống trong cuộc sống giàu sang, an nhàn, nên anh dường như đã quên mất trên đời vẫn còn nhiều cực khổ và bi ai.

Anh không biết một cô gái như cô sống không nơi nương tựa, làm thế nào để sinh tồn trong cái xã hội đầy phức tạp này, cô không sa đoạ, không trầm luân, mà dùng hai bàn tay tạo dựng cuộc sống ình, cố gắng thực hiện ước muốn của bản thân...Nghĩ đến điều này, trái tim đã nhiều năm yên lặng của anh lại đập mạnh liệt không ngừng.

Nghê Thần không giải thích nổi tâm tình của mình. Anh chỉ biết, anh sẽ vì sự tồn tại của cô mà thỏa mãn, chỉ vì nụ cười của cô mà vui vẻ.

Như khát vọng từ nội tâm phát ra, anh đột nhiên bước lên ôm thân hình nhỏ bé kia vào trong ngực.

Trước ánh mắt kinh ngạc của cô, anh nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán và vết bẩn trên má cô, vừa lau vừa nói: “Bẩn”. Nói xong, lại dùng mũi ngửi ngửi trên người cô: “Toàn mùi mồ hôi”.

Tang Thủy Lan đột nhiên bị kéo tới gần, thân thể theo bản năng lùi về phía sau. Cho dù đang là thời điểm nóng nhất của mùa hạ, trên người anh vẫn có hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái khiến cô cảm thấy thoải mái. Cô thì ngược lại, vì vừa nhỏ cổ tiêu hao nhiều thể lực nên hiện tại không chỉ hai gò má ửng hồng, mà trên toàn bộ người cô đều là mồ hôi, mùi hương đương nhiên không được tốt lắm.

Cô ngượng ngùng lùi về phía sau, đỏ mặt nói: “Đừng để mồ hôi trên người tôi làm bẩn áo thiếu gia”.

Nghê Thần nhú mào, đưa tay nhéo má cô: “Đừng gọi tôi là thiếu gia, gọi tôi A Thần được rồi. Sau khi đến ngân hàng, cô còn đi đâu nữa không?”

“Không”

“Nếu không, tôi đưa cô đến một nơi”.

“Đi đâu?”

“Đi rồi sẽ biết.”

15. Chương 15

“Tại sao chúng ta lại mua trứng gà? Sao lại mua thịt? Còn mua cả cá?”

Khi Tang Thủy Lan hỏi “Tại sao”, nếu không nhận được câu trả lời, cô sẽ hỏi đến khi nào có câu trả lời thì thôi.

Lúc biết Nghê Thần đưa cô đến tầng cao nhất của một tòa chung cư cao cấp, cô vừa tức giận vừa hỏi: “Đây là đâu?”

Vốn nghĩ sẽ vẫn không nhận được đáp án, thì Nghê Thần lại thản nhiên trả lời: “Đây là nhà riêng của tôi.”

Căn nhà có không gian rộng mở, thiết kế tao nhã, mặt sàn bóng loáng khiến không gian như càng rộng hơn.

Cho dù mấy ngày nay, Nghê Thần ở lại trong biệt thự, nhưng nơi này vẫn có người quét dọn nên rất sạch sẽ, ngay cả bầu không khí cũng có cảm giác tươi mát.

Đến bây giờ, cô vẫn chưa hiểu anh đưa cô đến đây làm gì?

Hai người bỏ giày đi vào trong nhà, Nghê Thần mang những đồ mới mua ở siêu thị đi đến một phòng trong ngôi nhà.

Khi anh đưa tay đẩy cửa, còn quay lại nói với cô: “Tốt nhất cô nên ở ngoài phòng khách, tôi sợ cô sẽ bị những thứ bên trong dọa đấy.”

Tang Thủy Lan thấy da đầu mình giật giật, hai tay nắm chặt tay áo anh, ngược đôi mắt vô tội cẩn thận hỏi: “Trong phòng... có yêu quái sao?”

Anh bị bộ dạng của cô chọc cười không ngừng được, đưa tay nhéo nhéo má cô: “Đúng vậy, không những có, mà còn là một con thật to.” Nói xong, không để ý tới hai má phềnh hồng của cô, anh một tay đẩy cửa đi vào.

Cô cẩn thận đi theo anh, hết nhìn đông lại nhìn tây, tìm xem có yêu quái ở đâu.

Căn phòng này nhìn qua cũng giống phòng khách, trừ bể cá và ít đồ dùng trong nhà thì không có giường. Tầm mắt của cô dao động, khi nhìn thấy bể cá cảnh, hai mắt đột nhiên trở nên sáng rực.

Không đợi anh nói gì, cô liền lao đến bên cạnh bể cá, bên trong đó là một con trăn dài chừng 4,5 mét, thân hình có lẽ phải to bằng bắp tay. Nửa người con trăn vẫn nằm dưới bể cá, cái đầu tam giác lè lưỡi phì phì vươn lên trên thăm dò xung quanh, hai mắt màu vàng trong suốt không ngừng dao động.

Nếu là người bình thường, nhất định sẽ bị con trăn này dọa sợ tới mức hồn vía lên mây, thét chói tai liên tục, nhưng Tang Thủy Lan lại hai mắt sáng lên, lao đến ôm nó, miệng còn hưng phấn kêu lên: “Đại Bạch thật đáng yêu.”

Lời vừa thốt ra, không chỉ Nghê Thần sửng sốt, mà cả con trăn như cũng ngẩn ra, đột nhiên bị người khác ôm lấy, nó cũng không biết phải làm thế nào.

Tang Thủy Lan dường như rất thích con trăn này, vừa ôm cổ nó nói đáng yêu, vừa lấy tay xoa xoa làn da trắng của nó.

Mới đầu, Nghê Thần còn sợ cô sẽ bị thú cưng của mình dọa sợ, nhưng tình cảnh bây giờ đúng là chẳng còn gì để nói. Qua một lúc, anh bước đến gần một người một trăn trước mặt cố nén cười nói: “Mark nhà tôi đã nhiều ngày bị bỏ đói, cô không sợ đã tính của nó nổi lên sẽ đem cô cho vào bụng sao?”

Con trăn cọ cọ vào người cô, cô vui vẻ nói, trong giọng không giấu được sự hưng phấn: “Nó ôn thuần như vậy sẽ không cắn tôi đâu, không thể tin được anh lại có thể nuôi một thú cưng đáng yêu thế này. Mà anh vừa gọi nó là gì? Mark? Tôi vẫn thấy tên Đại Bạch hợp với nó hơn.”

Cô giành lấy đồ ăn từ trên tay anh, ôm Mark từ trong bể ra, đưa tay nâng nâng đồng hồ ăn dụ nó.

Mark từ nhỏ đã được Nghê Thần mang về nuôi làm thú cưng, tuy bề ngoài hung hãn, hình thể to lớn, nhưng tính cách lại hiền lành. Trước kia, Nghê Thần thường vừa ăn cơm vừa cho nó ăn thịt hoặc trứng. Nhưng từ sau khi Nghê Thần chuyển về nhà chính, nó thường xuyên ăn không đủ no. Để nó không bị chết đói, Nghê Thần cứ vài ngày lại mua đồ ăn mang về cho nó.

Hôm nay vừa đúng cuối tuần, anh cũng không định ra ngoài, nhưng nghe thấy Tang Thủy Lan muốn đi ngân hàng gửi tiền, nghĩ đến bảo bối nhà mình cũng đang đói bụng, nên tiện dịp đi mua đồ ăn về cho Mark.

Anh đưa cô đến đây vì trong tiềm thức đã coi cô như người trong nhà. Đây là nhà riêng của anh, bình thường trừ Sở Bác Nam và Kiều Dĩ Thâm, anh ít khi đưa người ngoài đến.

Ngay cả Tống Dao Dao từ sau khi anh nuôi Mark cũng ít khi đến đây.

Theo cảm nhận của các cô gái bình thường, thú cưng thường là chó nhỏ mèo nhỏ, còn đối với con mãng xà to lớn này, Tống Dao Dao đến giờ đều thấy là tránh. Trước kia Sở Bác Nam đã từng trêu cô, muốn trở thành vợ của tam thiếu gia họ Nghê không dùng cảm không được. Đối với sự trêu chọc đó, Tống Dao Dao trả lời ngay: Tình yêu là một điều vĩ đại, đến một ngày kia cô thật sự trở thành vợ của Nghê Thần, anh nhất định sẽ vì cô mà không nuôi Mark nữa.

Đối với sự tự tin này của cô, Nghê Thần chỉ cười không nói gì.

Thực ra, lúc đó anh muốn nói cho cô biết, tính cách anh lạnh lùng, dù bên ngoài tạo cho người ta một cảm giác hòa nhã, nhưng không ai có thể nắm bắt được tâm tư của anh, cho nên, anh sẽ không vì cái gọi là tình yêu mà từ bỏ điều gì, lại càng không vì Tống Dao Dao cô mà từ bỏ.

Từ nhỏ đến lớn, Nghê Thần luôn muốn tìm một cảm giác tâm đầu ý hợp giống như hiểu ngầm, không nói ra nhưng cũng có thể hiểu nhau, một thứ mà không ngôn ngữ nào có thể diễn tả chính xác được. Nếu không tìm được người như vậy, anh thà cả đời cô độc cũng không ép bản thân sống cùng một người phụ nữ mình không thích.

Bây giờ, nhìn cảnh một người một trần ôm ấp quần quýt trước mặt, anh anh tôi tôi, đúng là kỳ quái, anh bất giác nở nụ cười.

Mark tuy rằng đã dần quên đi bản tính hoang dã, nhưng dù sao nó vẫn là một con trần trong rừng nguyên sinh Amazon. Dù anh coi nó là bạn bè, cũng không dám thân mật đến như vậy. Không ngờ được, cái cô nàng bé nhỏ kia, lại dám đem nó thành vật cưng thật, còn thân thiết sờ nắn trên người nó, coi nó như chó mèo mà đùa giỡn.

Mà Mark cũng thích bị đối xử như thế, chẳng những nằm yên ăn từng miếng đồ ăn cô đưa tới, mà còn đem cái đuôi không ngừng quần quýt trên người cô, thỉnh thoảng còn cọ cọ đầu vào tay cô lấy lòng nữa chứ.

Mỗi khi nó cọ cọ vào cô, cô giống như đứa trẻ, cũng ôm lấy thân nó gặm gặm.

“Anh không biết tôi thích loại trần này như thế nào đâu, ông chủ trước đây của tôi cũng nuôi một con như thế này. Đúng rồi, anh còn chưa biết trước đây tôi từng làm đầu bếp ở nhà hàng nhĩ. Ông chủ trước của tôi nghe nói từng là xã hội đen, tuy nhìn bề ngoài hung ác, nhưng tính tình lại rất tốt.”

Máy phát thanh vừa mở ra, Tang Thủy Lan không ngừng lại được, bắt đầu nói về ông chủ cũ của mình, ngoài nuôi măng xà, còn nuôi rất nhiều loại côn trùng kỳ quái, nhưng bà chủ lại sợ những con vật đó, nên ông chủ phải mang chúng tới nuôi ở tầng hầm của nhà hàng .

Ông chủ là người tốt nhưng hay lơ là, không cẩn thận, tuy thích nuôi, nhưng lại thường xuyên quên không cho chúng ăn, chỉ có cô là nhớ, vì thế lâu ngày thành quen, cô trở thành bảo mẫu của mấy thú cưng đó. Chính vì vậy nên cô có tình cảm rất tốt với những sinh vật kỳ quái.

Nói được một nửa, điện thoại của Nghê Thần vang lên, anh đi ra ngoài nghe máy, khiến Tang Thủy Lan phải ngồi chờ. Đến lúc anh quay lại, đã phát hiện một người một trần đang ôm nhau ngủ say trên giường của anh.

Nhìn thấy cảnh này, Nghê Thần không biết vì sao trong lòng anh dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Anh đi đến bên giường nhìn cô gái nhỏ đang ngủ, khuôn mặt nhỏ của cô và Mark kề nhau, đuôi của Mark còn quần lấy chân cô, hai người kết thành một khối.

Mark nhận ra anh đi vào liền mở mắt, hai con mắt vàng trong suốt nhìn anh.

Nghê Thần đi qua, vỗ vỗ lên đầu Mark, nó hưởng thụ lắc lắc đầu, rồi lại tựa đầu lên má Tang Thủy Lan ngủ tiếp.

Lúc này, cô khê cựa mình, hai má hồng hồng, hô hấp đều đặn. Khi cô ngủ, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp làm anh có chút động tình, cúi người khê hôn lên má cô. Mark thấy thế liền dùng cái đuôi gạt anh ra, vẻ mặt rất bất mãn. Nghê Thần trừng mắt liếc nó một cái, nhỏ giọng nói: “Cô ấy là của tao”.

Mark liền ngóc cổ lên, rồi cả thân hình nó cũng rời khỏi người cô, thái độ rất rõ ràng – tôi tranh với anh.

Nghê Thần không cam lòng yếu thế, một bên nhẹ nhàng vuốt má cô, một bên trừng mắt dọa Mark. Một người một trần không tiếng động đấu với nhau. Thật lâu sau, Tang Thủy Lan mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô chớp chớp đôi mắt vẫn còn muốn ngủ, thanh âm mềm mại hỏi: “Anh đã quay lại?”

Nghê Thần tâm khê động.

“Anh đã quay lại?” Chỉ một câu đơn giản như vậy, giống như người vợ chờ chồng mình trở về, giống vẻ mặt của con hổ nhỏ đáng yêu hướng nhìn anh, giống như đã chờ anh rất lâu rồi...

Anh thích cảm giác này, thân thiết, ấm áp, có cảm giác của một gia đình... Cô vẫn còn chưa tỉnh hẳn, anh cúi người hôn lên môi cô.

Cô bị bất ngờ, hoảng sợ muốn chạy trốn, lại bị anh biết trước ý đồ, nắm chặt hai tay cô, giữ chặt dưới người. Anh ngậm cánh môi cô, không ngừng giài vò, xâm lược, chiếm lấy ngọt ngào của cô.

Tang Thủy Lan bị hôn đến đầu óc choáng váng, liên tục thở gấp mới thấy Nghê Thần dừng lại, anh còn cười nói: “Thơm quá!”

Tang Thủy Lan ngây ngốc vuốt vuốt đôi môi đỏ mọng đang sưng lên, vô tội hỏi: “Anh đói bụng sao? Lúc trưa đúng là tôi thấy anh để đồ ăn trong tủ lạnh nên đã ăn hết rồi, nhưng ăn từ lúc đó đến giờ vẫn còn mùi sao?”

Nghê Thần nghe cô nàng ù ù cạc cạc này trả lời thì ngạc nhiên, một lúc sau anh dở khóc dở cười nhẹ nhàng nhéo vô một cái: “Em đúng là ăn như heo”.

Cô vừa nghe xong, liền oan ức quay ra ôm lấy Mark nhỏ giọng kể lể: “Anh ấy mắng tao là heo...”

Mark liền dùng đầu cọ cọ vào hai má cô, ra chiều an ủi.

Nghê Thần cảm nín. Anh không nghĩ mình sẽ yêu ai, vậy mà lại yêu phải một người ngốc.

16. Chương 16

Mặc kệ Tang Thủy Lan sống chết nín kéo, hết làm nũng lại lấy lòng cũng không khiến Nghê Thần đồng ý đưa Mark về biệt thự. Nghê Thần nói, tuy Mark là thú cưng, nhưng hình thể khổng lồ, diện mạo hung ác, cho dù trải qua nhiều năm thuần dưỡng đã không còn nguy hiểm, nhưng nếu nó bỏ đi lung tung vẫn sẽ dọa đến mọi người trong nhà.

Trên đời này, không phải ai cũng giống cô, có thể cùng một con trăn to lớn như vậy làm bạn.

Bị cự tuyệt vô tình, Tang Thủy Lan và Mark cứ như vậy quyến luyến không rời, khi cánh cửa trước mặt cô đóng lại, cô thiếu chút nữa vừa đi vừa khóc.

Trên đường về, Nghê Thần đưa một tờ chi phiếu cho cô, cô cảm thấy khó hiểu. Anh thản nhiên nói: “Ngoài tôi ra, Mark chưa từng thân với người khác, cô đến chơi khiến nó rất vui, cho nên trước khi về, Mark đã dặn tôi phải tặng quà cho cô để cảm ơn thay nó.”

Tang Thủy Lan tròn mắt, người này nói dối không chớp mắt.

Thấy cô ngập ngừng không nhận, anh cười nói: “Thế nào? Chẳng lẽ cô không muốn nhận tâm ý của Mark?” Không đợi cô trả lời, anh đem chi phiếu nhét vào tay cô, “Cầm đi, cô không phải muốn hoàn thành nguyện vọng của ba cô sao? Tuy rằng chủ nhà hiện tại đã nói, chỉ cần cô dùng số tiền bằng với năm đó sẽ bán lại nhà cho cô, nhưng đã nhiều năm như vậy, giá nhà đã lên cao rồi, nếu cô dùng số tiền đó mua lại, người kia không phải sẽ rất lỗ sao. Tránh đem dài lắm mồm, nên sớm mua lại căn nhà đó vẫn hơn, còn ân tình của họ, về sau có cơ hội tình cách báo đáp là được.”

Anh không muốn dùng tiền để thể hiện tình cảm của mình, nhưng đứng nhìn cô vất vả kiếm tiền, vì tiền làm cho bản thân khổ sở anh lại không đành lòng.

Anh cũng biết, lòng tự trọng của cô cao, dù anh chi tiền mua lại cho cô căn nhà đó, cô cũng không nhận, cho nên anh đành dùng phương pháp này, coi như thuê cô làm việc nọ việc kia rồi trả cho cô một khoản thù lao.

Anh không có kinh nghiệm trong tình trường, nhưng ít ra cũng biết làm thế nào để một cô gái vui vẻ chấp nhận.

Tang Thủy Lan nhìn trộm anh, cô thật sự cần số tiền này, cũng hiểu rõ, người bạn năm xưa ra tay giúp đỡ cha cô hoàn toàn là giao tình nhiều năm. Giao tình chính là giao tình, người ta không có nghĩa vụ phải giúp cô, cho nên dù thực sự có thể dùng nguyên giá trị của ngôi nhà ở thời điểm đó để mua lại, cô cũng muốn trả nhiều hơn để tỏ lòng biết ơn.

Nhưng nhiều năm tiết kiệm như vậy, dù cô nóng vội tiền cũng không phải dễ dàng gì kiếm được, nên chỉ có thể không ngừng cố gắng, chăm chỉ thực hiện tâm nguyện của cha.

Anh liên tiếp nhiều lần tìm lý do đưa tiền cho cô, cô biết anh để tâm đến tự trọng của cô, dùng cách thức yên lặng và ôn nhu này để giúp cô, nói không cảm động là nói dối.

“Đừng dùng ánh mắt như con cún nhỏ đó để nhìn tôi, tôi đã nói rồi, số tiền này là Mark muốn tôi đưa cho cô, nếu không muốn nhận, để tôi mở cửa xe giúp cô.”

Cô ai oán liếc anh một cái: “Tôi không phải là cún”.

Anh cười, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Hai người trở về biệt thự khi đã năm giờ chiều, tuy rằng hôm nay là ngày nghỉ của Tang Thủy Lan, nhưng người trong biệt thự trên dưới đều chờ cô về làm bữa tối, vì mọi người đã quen đồ ăn cô nấu, nên ăn đồ khác không ăn được.

Nhìn cô đi vào bếp, ánh mắt Nghê Thần ẩn hiện sự ôn nhu không rời.

Lý quản gia thấy thế liền trêu chọc: “Lão gia nói hàng xóm chỗ cậu ba đang sửa lại nhà ở, đến nay cũng được hai tháng rồi, vị hàng xóm kia vẫn chưa sửa sang xong sao?”

Đối mặt với ánh mắt xăm xoi của lão Lý, Nghê Thần mặt không đỏ khí không ngưng nói: “Quả thật đã sửa xong, nhưng nhà hàng xóm của hàng xóm của hàng xóm lại sửa nhà, vẫn gây âm ỉ.”

Lão Lý cười đến các nếp nhăn đều nhăn tít lại: “Thiếu gia ngày càng hài hước.”

“Sự hài hước này cũng không thú vị lắm.”

“Thật ra, cậu cứ nói là cậu thích đồ ăn tiểu Lan nấu đi?”

Nghê Thần vì câu nói này mà ánh mắt mềm mại đi vài phần, đáy lòng khẽ rung động. “Bác và cháu có cách nhìn nhận về cô ấy giống nhau.” Anh trả lời như vậy.

“Đúng vậy, ít ra cô ấy cũng khiến cậu thay đổi”

Nghê Thần thản nhiên cười: “Là ông nội nhờ bác tìm hiểu tình hình quân địch phải không?”

Lý quản gia nháy nháy cặp mắt già nua giấu vài phần xấu hổ, vội vàng xua tay nói: “Nào có như thế? Lão gia hiện ở tận bên kia trái đất, không biết vui vẻ bao nhiêu cùng với bạn bè.”

Nhìn Lý quản gia vội vàng vàng tìm lý do chạy đi, Nghê Thần tâm tình tốt hẳn về phòng tắm rửa, thay quần áo chuẩn bị ăn bữa tối mỹ vị.

Từ hôm sau hai người đều bận việc, Nghê Thần có khi ở nhà có khi nhận được điện thoại lại vội vàng rời đi.

Về phần Tang Thủy Lan, không lâu sau khi nhận được tấm chi phiếu Nghê Thần đưa dưới danh nghĩa của Mark, cô tới ngân hàng kiểm tra lại số tiền đã tích góp, phát hiện đã đủ tiền để mua lại căn nhà xưa.

Đợi nhiều năm như vậy, bây giờ có thể thực hiện được nguyện vọng của cha, cô cao hứng vạn phần, vội vàng liên hệ với người bạn của cha cô năm đó, muốn mua lại căn nhà kia.

Biết được cô muốn sớm mua lại căn nhà nên đã xin Lý quản gia nghỉ nửa ngày, Nghê Thần nhìn cô như kiến bò chảo lửa thấy buồn cười, nhưng vì hiện tại công ty cũng nhiều việc không thể chạy đi chạy lại giúp cô.

Chiều hôm đó, anh đang ngồi ở thư phòng xem giấy tờ, cửa đột nhiên bị mở ra, không đợi anh nói gì, đã thấy Tang Thủy Lan nước mắt nước mũi tèm lem xông vào, lao đến trước mặt anh, bộ dáng tui thân đến cực điểm.

Anh thấy lòng căng thẳng, trầm giọng hỏi: “Em sao thế?”

“A Thần...” từ sau khi bị anh yêu cầu gọi như vậy, hiện giờ Tang Thủy Lan đều dùng tên này để gọi anh.

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt anh, cô giữ chặt ống tay áo anh, hai mắt đầm lệ.

“Em biết em đã nói sai, có lỗi với vị Tổng tiểu thư kia, nhưng em không phải cố ý đối đầu với cô ấy, cũng không hề có ác ý với cô ấy... Anh giúp em đi xin cô ấy nể tình, em biết hai người là bạn tốt, chỉ cần anh nói cô ấy nhất định sẽ không làm khó em...”

Nghê Thần nghe cô nói năng lộn xộn, câu được câu mất, nhất thời không hiểu, cẩn thận hỏi lại, sau khi cô đã ngừng khóc mới hiểu đại khái.

Thì ra, người bạn tốt của cha cô là lái xe của Tổng gia, khi cô tìm người đó thông báo muốn mua lại căn nhà kia, không hiểu sao lại bị Tống Dao Dao biết được. Khi biết chân tướng sự việc, Tống Dao Dao uy hiếp người lái xe, nói nếu ông ấy muốn tiếp tục làm việc tại Tống gia thì không được bán căn nhà đó cho Tang Thủy Lan.

Người lái xe kia tuy có giao tình với cha Tang, nhưng cũng không dám đắc tội với con gái yêu của ông chủ, cân nhắc lên xuống, vì giữ lại công việc mà từ chối bán lại căn nhà cho Tang Thủy Lan.

Đối với Tang Thủy Lan mà nói, đây là một sự đả kích lớn, căn nhà họ đã từng ở kia, từng ngọn cỏ từng cái cây, từng viên gạch viên ngói đều là mồ hôi tâm huyết của cha cô, hiện giờ tuy rằng đã cũ nhưng vẫn là lâu đài trong lòng cô.

Mong ngóng bao nhiêu năm, lao tâm khổ tứ kiếm tiền đều chờ ngày này, bây giờ hi vọng ngay trước mắt, lại vì một câu nói của Tống Dao Dao mà nguyện vọng của cô biến thành bọt biển.

Khi Tống Dao Dao đắc ý nói với cô, chỉ cần cô ta còn sống một ngày, cô cũng đừng nghĩ đến việc mua lại căn nhà kia, Tang Thủy Lan thực sự cảm thấy như trời đất sụp đổ, trong tình huống đó cô không còn cách nào khác đành tới cầu cứu Nghê Thần.

“Anh tới nói với vị Tống tiểu thư kia, em nguyện ý nhận sai, nếu cô ấy thực sự tức giận với những lời nói khi trước của em, em sẽ để cô ấy đánh cũng được.” Chỉ cần có thể mua lại căn nhà của cha, có phải chịu thiệt thòi cũng không sao cả.

Nghê Thần nhìn cô nước mắt nước mũi tèm lem như con mèo mướp, không nhịn được lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, còn mắng nhẹ: “Thật là xấu mà, em xem, em làm bẩn cả áo sơ mi của anh rồi.”

Tang Thủy Lan thấy thế, nghẹn ngào lau nước mắt rồi lau lau áo sơ mi của anh.

Nghê Thần nhìn bộ dạng đáng thương kia của cô không biết nên khóc hay cười: “Ai bảo em lúc trước vì tức khí nhất thời mà đi tranh cãi với người ta? Hiện tại thấy khổ chưa?”

“Vậy rốt cuộc anh có giúp em đi xin cô ấy tha thứ không?”

Anh lạnh lùng nhìn cô, thanh âm ôn hòa: “Vì sao anh phải giúp em?”

Cô nhất thời nói không nên lời.

Đúng vậy, anh vì cái gì phải giúp cô? Cô chỉ là đầu bếp trong nhà anh, nói chính xác thì chỉ là hạ nhân trong nhà mà thôi, còn Tống Dao Dao... từ nhỏ đã cùng anh lớn nên, là bạn thanh mai trúc mã với anh.

Cho dù lần trước, cô cùng Tống Dao Dao nói qua nói lại anh không có trách phạt, nhưng cũng không thể chứng minh anh sẽ vì một hạ nhân như cô mà cùng bạn tốt nhiều năm trở mặt.

Thấy cô dẹt miệng, nước mắt lưng tròng, Nghê Thần như nói như không: “Muốn nhờ người khác giúp mình thì phải thể hiện thành ý.”

Cô hấp háy mũi, đôi mắt đỏ hồng, nhỏ tiếng khiêm tốn hỏi: “Vậy như thế nào mới tính là có thành ý?”

“Thành thật nói rõ cho anh biết, vì sao lúc trước ở quán cafe lại thổ lộ với anh? Còn có buổi tối khi anh bị bệnh, vì sao em lại đột nhiên xông vào phòng anh...” Nói xong, anh hướng mặt về phía cô, khẽ chạm lên trán cô, “Đối với anh làm ra hành vi kỳ quái như thế này?”

Mặt Tang Thủy Lan hết đỏ lại trắng, trắng rồi lại hồng. Cô từng nghĩ Nghê Thần sẽ không hỏi cô nữa, không nghĩ đến anh lại nhân lúc này, cháy nhà hôi cửa, lợi dụng lúc cô đang nóng lòng muốn mua lại căn nhà kia mà ép cô nói ra.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của anh, cô tức giận đẩy anh sang một bên nói: “Em đã nói rồi, lúc ở quán cafe là thần trí em không rõ ràng, xông vào phòng anh lần đó là do em mộng du, anh như thế nào cứ hỏi đi hỏi lại vấn đề này?” Không để ý tới sắc mặt khó coi của anh, cô tức giận thốt lên: “Tuy rằng Tống Dao Dao đáng ghét,

nhưng so với cô ta anh càng chán ghét hơn. Nghê Thần, tôi quyết định từ nay coi thường sự tồn tại của anh.”

Trước khi đi cô còn hung hăng đá vào ống chân anh một cái, mới quay người rời đi.

Nghê Thần xoa xoa chân đau khê thở dài, ánh mắt dần trở nên sâu hơn...

Cô càng che giấu, càng giải thích hai lần kia là ngoài ý muốn, càng chứng tỏ là không phải...

17. Chương 17

Tang Thủy Lan chạy về phòng mình, lẩn qua lẩn lại vẫn không thể bình tĩnh được.

Cô không hiểu vì lý do gì Nghê Thần nhất quyết muốn biết bí mật của cô. Nếu cô thực sự nói cho anh biết, cô có đôi mắt âm dương, có thể nhìn thấy những cô hồn dã quỷ mà người thường không thể nhìn thấy, liệu anh có coi cô như quái vật, từ nay về sau cả đời không muốn nhìn cô lần nữa?

Nghĩ đến kết cục có thể xảy ra, ngực cô nhói đau, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào cô lại sợ không được gặp anh như vậy?

“Chị vì cha tương lai của em mà có khuôn mặt như ăn khổ qua thế này sao?”

Hỉ Oa lại xuất hiện, khiến sắc mặt Tang Thủy Lan càng khó coi, cô đem chăn quấn chặt người chỉ để lộ đôi mắt.

Cách đó không xa, cái mông trắng xóa của Hỉ Oa đang ngồi trên bàn, đung đưa đôi chân trắng mập, khuôn mặt tròn xoe lộ ra nét tươi cười trên choker.

“Sao chị lại ngượng? Dù chị thích ba em, em cũng sẽ không cười chị. Huống chi, em thực sự coi trọng chị, muốn chị trở thành mẹ của em...”

“Hừ, em mới chỉ là một đứa trẻ hai tuổi, không cần ngồi đó đoán thế giới nội tâm của người trưởng thành.”

Hỉ Oa cười hì hì, “Chị đừng quên, nếu tính tuổi em còn lớn tuổi hơn chị đó.”

“Thế thì sao?” Cô tức giận nhắc nhở, không khách khí chỉ vào cái mũi nhỏ của nó: “Một tiểu quỷ hai tuổi đã chết, cho dù em ”sống” lâu, trải qua nhiều chuyện cũng không bằng chị”.

“Haizz, chị chỉ hôn môi sao?” Nó cười xấu xa nói, “Bị cha em hôn môi cảm giác thế nào?”

Cô thoáng chốc trợn mắt, nói quanh co: “Em... làm sao em biết anh ấy hôn chị?”

“Em không chỉ biết anh ấy hôn chị, còn biết bị chị hôn, rồi cố ý giả bộ hồ đồ, không chịu thừa nhận mình thích anh ấy.”

Bị tiểu quỷ này nói trúng tâm sự, Tang Thủy Lan nhất thời ngẩn mặt, lúc trước ở nhà riêng của Nghê Thần, khi anh hôn cô, sợ dĩ cô giả vờ ngủ, vì không biết phải đối mặt với tình huống đó như thế nào.

Cô thực sự sợ hãi, sợ một khi cố tình hỏi “Vì sao” kết quả nhận được sẽ khiến cô đau lòng.

Cô trừng mắt hỏi Hỉ Oa: “Khi đó rõ ràng chị không thấy em, sao em lại biết chuyện đó?”

Hỉ Oa nhàn nhạt nói: “Em đã nói trong viên đá ở khuyên tai anh ấy có một phần hồn phách của em, cho dù em không ở đó, cũng có thể cảm nhận được chuyện phát sinh lúc đó.”

“Em không biết cái gì là ”Phi lễ chó nhìn” sao?”

“Em chỉ là quan tâm đến anh chị thôi...” nhóc quỷ kia lấy lòng nhảy xuống ngồi cạnh cô, ngẩng khuôn mặt trẻ thơ đáng yêu lên nhìn cô nói: “Em không thích Tống Dao Dao, lại càng không muốn cô ta trở thành mẹ tương lai của em.”

Nhắc tới Tống Dao Dao, Tang Thủy Lan tâm tình thoáng chốc rơi xuống đáy cốc, nếu không vì vị đại tiểu thư kia, nguyện vọng của cha cô đã sớm được hoàn thành.

“Cô ta đúng là không khiến người khác thích.” Cô gật đầu.

“Cho nên, chị nhất định phải cố gắng một chút đánh bại cô ta, ngàn vạn lần đừng để cô ta có cơ hội, nếu cô ta trở thành mẹ tương lai của em, em tình nguyện không đầu thai chuyển thế.”

Tang Thủy Lan không nhịn được cười: “Em làm gì mà chán ghét người ta như vậy?” Cho dù tính cách Tống Dao Dao thực sự không khiến người ta thích thú, nhưng nếu tương lai thực sự gả cho Nghê Thần, sinh ra cục cưng, thân là mẹ đứa nhỏ cũng không thể không yêu thương con mình.

Hỉ Oa chu miệng, bất mãn nói: “Bởi vì bảy năm trước, vì cô ta mà thiếu chút nữa em bị hồn phi phách tán.”
“Sao?”

“Bảy năm trước, cô ta muốn có tín vật của cha em, nên cố ý lấy đi chiếc khuyên tai, nhưng đây là bùa hộ mệnh của cha em do Huyền Trinh đại sư làm ra đã dặn không được tháo xuống, nhưng Tống Dao Dao cố tình không tin quỷ thần, không ngừng làm nũng với cha em nói cha phải tháo chiếc khuyên tai đó xuống, cha em đã nói không thể, nhưng cô ta lại nhân lúc cha em ngủ tháo chiếc khuyên tai đó xuống.”

Nói tới đây, sắc mặt Hỉ Oa trở nên khó coi.

“Năm đó khi Huyền Trinh đại sư đem chiếc khuyên tai cho cha em, đã nói với em, nếu chiếc khuyên tai rời khỏi chủ nhân, không chỉ sinh mệnh chủ nhân gặp nguy hiểm, mà em cũng có nguy cơ bị hồn phi phách tán, sau đó nếu không phải cha em kịp thời phát hiện chiếc khuyên tai bị mất, đồng thời cùng Tống Dao Dao khẩu chiến một trận giành lại được, thì kết cục của bọn em không thể tưởng tượng được.”

Sau khi nghe xong, Tang Thủy Lan tức giận bắt bình: “Tống Dao Dao này quả thật tùy hứng mà.”

“Cho nên em không thích cô ta, tuyệt đối không thể để cô ta trở thành mẹ tương lai của em được.”

“Chính là... nếu chiếc khuyên tai đổi với Nghê Thần mà nói quan trọng như vậy, một khi bị đoạt đi rồi, tính mạng của anh ấy chẳng phải sẽ...”

“Sự tình cũng không hẳn tuyệt đối như vậy, chỉ cần anh ấy kết hôn, nhanh chóng giúp em đầu thai chuyển kiếp, hồn phách trên chiếc khuyên tai sẽ biến mất, như vậy chẳng những em có thể được cứu, ngay cả ác vận nhiều năm nay của cha em cũng sẽ được giải trừ.”

“Nói cách khác, chỉ cần em sinh ra, mọi chuyện đều sẽ đại cát?”

Hỉ Oa dùng sức gạt đầu, “Bởi vậy chị nhất định phải cố lên, nhanh chóng sinh ra em.”

“Tiểu quỷ, lời nói của em đúng là khiến người khác chán ghét...” Tang Thủy Lan không thèm để ý tới nó, tức giận kéo chăn trùm đầu thẹn thùng giấu đi hai gò má ửng đỏ.

Trong bóng đêm, Hỉ Oa nhỏ giọng cười nói: “Đúng là khẩu thị tâm phi, kỳ thực chị cũng mong một ngày có thể trở thành mẹ em đúng không?”

Lần này, không đợi cô phản bác, Hỉ Oa liền biến mất trong bóng đêm.

Sáng sớm, Tang Thủy Lan bị tiếng chim trong hoa viên đánh thức.

Ngày hôm qua ngủ sớm, cho nên sáng thức dậy cũng sớm, vuốt vuốt mái tóc rối bời, ngáp một cái thật to, đang muốn đuổi người khóe mắt chợt nhìn thấy một túi giấy trên bàn.

Cô tò mò đem túi giấy lại, đáy lòng buồn bực không biết đây là giấy tờ gì, đến khi nhìn thấy là giấy sở hữu nhà đất hiện ra trước mắt, toàn bộ cơn buồn ngủ của cô đều tiêu tan. Nhìn lên nhìn xuống, xem đi xem lại, tỉ mỉ đem giấy chứng nhận quyền sở hữu đất nhìn đến bảy tám lần, nhìn rõ tên người chủ sở hữu là tên cô Tang Thủy Lan —

Căn nhà của cô, lầu đài của cô, tâm nguyện của cha cô...

Trời à! Giấy chứng nhận quyền sở hữu này là như thế nào?

Cô nhớ rõ, Tống Dao Dao vì không muốn để cô có nó, đã buộc người bạn tốt của cha cô không được đem bán lại căn nhà cho cô, chẳng lẽ...

Cô vội vàng nhảy xuống giường, một đường lao đến phòng ngủ của Nghê Thần.

Lúc này mới là sáu giờ sáng, Nghê Thần đương nhiên vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng cô vô cùng khẩn cấp muốn biết sự tình, lập tức bất chấp anh có muốn dậy hay không, vừa vào cửa liền lay anh dậy.

“A Thần a Thần, mau dậy đi...”

Nghê Thần bị cô nàng đầu tóc rối bù này đánh thức, cho dù anh không tình nguyện rời giường, mới sáng sớm đã bị cô dùng phương thức này đánh thức, tâm tính khẳng định không tốt.

Tang Thủy Lan rõ ràng không để ý đến sắc mặt không tốt của anh, hưng phấn giờ giờ gì đó trong tay.

“Anh xem, là giấy chứng nhận quyền sở hữu đất đó, lúc trước Tống Dao Dao còn sống chết không chịu để bác Trần bán lại căn nhà cho em, vậy mà sáng nay em tỉnh dậy đã nhìn thấy thứ này trong phòng, A Thần có phải anh đã giúp em không?”

Nghê Thần híp mắt trừng cô, đối với cô nàng mới sáng sớm đã làm nhiễm bẩn cái buổi sáng trong vắt như thế này đúng là hành vi bất mãn mà.

“Nếu anh nhớ không nhầm, hôm qua em đã lớn tiếng nói từ giờ sẽ không thèm để ý đến sự tồn tại của anh cơ mà?”

Nhớ tới ngữ khí lúc đó của mình, cô then thùng lè lưỡi, cười cười lấy lòng: “hì hì, cảm ơn anh đã giúp em, anh tiếp tục ngủ đi, em đi xem lại căn nhà...” cô xoay người muốn chạy, lại bị anh kéo lại. Anh không khách khí nhìn cô chằm chằm, hừ một tiếng: “Nói ”Cảm ơn” rồi bỏ của chạy lấy người?”

“Vì em sợ làm phiền đến giấc ngủ của anh.”

“Đã làm phiền rồi.”

“Vậy nên em mới thức thời rời đi...”

“Em có biết căn nhà đó bao nhiêu tiền không?”

“ Bao nhiêu?”

Anh nói ra số tiền, mặt cô như con tắc kè hoa, đổi màu liên tục, “Sao anh trả nhiều tiền vậy? Cho dù theo giá trị hiện tại, căn nhà đó cũng không đến số tiền đó.”

“Không liên quan, anh không ngại trở thành chủ nợ của em.”

“Nhưng số tiền đó... cả đời em cũng không trả nổi...”

“Kiếp sau tiếp tục trả.”

“A...” cô kêu một tiếng, vì cô vừa bị người tuyên bố trở thành chủ nợ của mình ôm tới đặt dưới thân. Nghê Thần cúi đầu, trong ánh mắt ngạc nhiên của cô, cuồng đã hôn lên đôi môi cô. Anh triển miên trên đôi môi cô hồi lâu mới buông cô ra, nhẹ nhàng hôn lên cằm cô khẽ hỏi: “Biết vì sao anh hôn em không?”

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu.

Anh âm thầm cười, “Còn muốn tiếp tục giả ngốc?”

Tang Thủy Lan khẽ cup mắt, rút bàn tay đang bị nắm khẽ chạm lên môi mình, đỏ mặt liêu chết không nhận mình giả ngốc.

Thấy cô không chịu nói, Nghê Thần không khách khí đẩy tay cô ra tiếp tục hôn, chẳng qua lần này anh hôn mãnh liệt hơn so với lần trước, khiến cô không khỏi thở gấp, bộ dáng đáng thương.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu, ý cười càng sâu, “Lần này biết vì điều gì không?”

Cô cắn môi, hai gò má đỏ hồng không nói chuyện.

“Tốt lắm, em vẫn muốn giả bộ ngốc, anh sẽ hôn em đến khi em nói mới thôi.”

Mắt nhìn thấy anh lại cúi xuống, cô vội vàng dùng tay đẩy ngực anh, chớp đôi mắt to vô tội, nhỏ giọng nói: “Em sợ nói ra suy nghĩ của bản thân, anh sẽ cho rằng em tự mình đa tình.”

“Được, nói xem suy đoán của em là gì?”

“Anh... anh sẽ không cười em chứ?”

“Còn phải xem suy đoán của em có đúng ý anh không đã.”

Tang Thủy Lan mếu máo, cảm thấy người đàn ông này đúng là đáng giận, nhưng đáy lòng đồng thời thầm ân hận, sao bản thân lại không tránh được mị lực hấp dẫn của anh.

Thích anh, bất tri bất giác phát sinh tình cảm với anh, đến khi cô phát hiện thì đã rơi vào tay giặc.

Khó trách người ta nói, tình yêu tựa như sóng thần đột nhiên ập đến khiến người ta trở tay không kịp.

Cô cắn môi dưới, dưới ánh mắt nóng rực của anh nhỏ giọng thừa nhận: “Em cũng thích anh.”

Vì sao cô nói vậy ư? cô biết Nghê Thần có thể hiểu được, thay vì nói ra suy đoán của mình, trực tiếp nói ra tình cảm của bản thân tự thừa nhận cũng thích anh.

Anh tươi cười hài lòng, lật người nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng, “Mệt rồi, em giúp anh ngủ đi.”

Cô bị anh ôm chặt bất mãn bĩu môi, “Vậy em đoán có đúng không?” nhưng người bên cạnh không trả lời.

18. Chương 18

Tang Thủy Lan đoán đúng hay không không quan trọng, bởi vì buổi sáng đó sau khi hai người dậy, Nghê Thần đã tuyên bố với cả nhà mối quan hệ của hai người, cái gọi là “hướng cả nhà tuyên bố” thực ra là nói ột mình bác Lý nghe.

Tuy rằng bác Lý sống chết không nhận mình là cơ sở ngầm ông nội Nghê để lại, nhưng ai trong nhà cũng hiểu được, chỉ cần trong nhà có chuyện gì bác Lý chắc chắn sẽ thông báo cho ông chủ. Tang Thủy Lan trên danh nghĩa là đầu bếp của Nghê gia, nhưng mọi người từ lâu đã coi cô như người trong nhà, ông nội Nghê cùng Lý quản gia sớm đối với cô hoàn toàn vừa ý, chỉ là Nghê Thần không nhắc tới, bọn họ là trưởng bối cũng chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông.

Hiện giờ hai người trẻ đã khẳng định thừa nhận ý tứ lẫn nhau, Lý quản gia đương nhiên không quên thông báo với các thành viên trong Nghê Gia tin tức này.

“Sớm một chút thừa nhận tình cảm của mình không phải tốt hơn sao, thật không hiểu nổi chị vì sao rõ ràng là thích còn giả bộ rụt rè, cố ý giả ngu, cứ chỉ khó hiểu.”

Khi Hí Oa biết được ruột cuộc cha tương lai của nó đã thu phục được mẹ tương lai của nó thì vô cùng vui vẻ, khoa chân múa tay vui sướng, hưng phấn không ngừng bám lấy Tang Thủy Lan, khiến cô tức đến nghiến răng dậm chân.

“Xú Hí Oa! Em tốt nhất khách khí với chị một chút, chộc giận chị, cẩn thận chị sẽ không sinh em ra...”

Nó cười hì hì, “Hi hi, chị muốn nhanh chóng trở thành mẹ em như vậy sao?”

“Em, bại hoại...”

Đồng thời với tiếng gầm của cô, cánh cửa bị đẩy ra, Nghê Thần vừa vặn bước vào, cô không kịp che dấu, cái bộ dáng giương nanh múa vuốt kia rơi vào tầm mắt anh.

Cô nhìn thấy trong ánh mắt anh có vài phần cười xấu xa.

“Em không phải lại định nói, em đang lảm bảm luyện kỹ năng nói chứ?”

Tang Thủy Lan trợn mắt há mồm, biểu tình giống như vừa nuốt phải con ruồi.

Nghê Thần nhìn xung quanh căn phòng, cuối cùng ngồi xuống trước mặt cô, bộ dáng như nói rõ dù thế nào cũng phải nghe cô nói cho rõ ràng.

Tang Thủy Lan khấn trương nhìn Hỉ Oa đang ngồi cách đó không xa, đáy lòng do dự không biết có nên nói cho anh biết bí mật của cô không. Tuy cô rất muốn đem điều bí mật này giấu kín cả đời, nhưng nếu quả thực sẽ cùng anh cả đời sống bên nhau, dị năng của cô sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Thấy cô đứng im không nói gì, anh cười nói: “Phòng này trừ em và anh ra, có phải còn có người thứ ba không? Hoặc là nói... không phải là ”người“?”

Nghe anh một mạch nói ra chân tướng, Tang Thủy Lan cùng Hỉ Oa vô cùng kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau, đều bị câu nói như chắc chắn của anh khiến cho hoảng sợ.

“Anh...” Cô chần chờ mở miệng, “Anh có tin trên đời này có quỷ không?”

Im lặng một lúc lâu Nghe Thần gật đầu. Anh cũng không phải người theo thuyết vô thần, từ năm đó, khi mẹ anh nhận chiếc khuyên tai kia, dặn anh luôn mang nó theo bên người anh cũng đại khái biết trên đời này còn có sự tồn tại của một không gian song song khác.

“Vậy... nếu em nói, em có thể nhìn thấy những điều mà người thường không thể thấy như âm hồn chẳng hạn, anh... anh có coi em như quái vật, sau này sẽ không để ý em nữa?”

Nghe Thần nhẹ nhàng nhướn mày, giống như hứng thú với những gì cô sẽ nói tiếp sau.

Tang Thủy Lan nhìn qua Hỉ Oa, thấy nó gật đầu cổ vũ, cô nhẩn nha một lúc mới đem mọi chuyện ra nói cho Nghe Thần nghe.

Sau khi cô nói ra toàn bộ sự việc, anh run sợ hồi lâu, tâm tình trở nên trầm lặng. Không biết qua bao lâu, anh mới chậm rãi ngẩng đầu nói: “Nói cách khác, lúc trước em xuất hiện ở quán cafe thổ lộ với anh, là cố ý giữ chân anh lại, không để anh gặp phải tai nạn thang máy kia?”

Cô gật đầu.

“Khi anh bị bệnh, em giả vờ bị mộng du chạy đến phòng anh...” Anh ngừng một chút, “Là vì có sắc quỷ bám theo anh?”

Cô lại gật đầu.

“Mà người nói cho em những chuyện này, là... con anh?”

“Là con tương lai của anh.”

“Như vậy...” Anh hoài nghi nhìn khắp căn phòng, “Hiện giờ nó ở đâu?”

Tang Thủy Lan nhìn về phía Hỉ Oa, chỉ thấy lúc này khuôn mặt của Hỉ Oa có chút kích động.

Người quỷ khác biệt, nó theo Nghe Thần từ khi anh chín tuổi đến bây giờ, ngày ngày ngắm trông anh trưởng thành, kết hôn, sinh con, nhưng người được bảo hộ này lại không hề biết đến sự tồn tại của nó...

Giờ phút này, nhìn thấy cha tương lai hai mắt chăm chú tìm mình trong căn phòng, Hỉ Oa khó tránh trong ánh mắt dâng lên chút lệ.

Tang Thủy Lan thấy thế, kéo tay Nghe Thần miêu tả ngũ quan của Hỉ Oa.

“Nó có khuôn mặt rất tròn, đôi mắt to, làn da trắng sáng, trên người có mặc áo yếm màu đỏ, còn buộc một chòm tóc trên đầu... Vóc dáng chỉ cao thế này thôi, nhưng móng lại tròn lẳn, đáng yêu, người khác nhìn thấy đều muốn véo một cái...”

Hỉ Oa chu miệng, hai tay lập tức che đi móng mình, hướng Tang Thủy Lan làm mặt quỷ.

Nghe Thần nghe Tang Thủy Lan miêu tả, trong đầu anh dần dựng lên hình ảnh của đứa con hơn mười năm nay luôn theo bảo hộ mình, cảm giác thật sự rất kỳ diệu.

“Nó có gì muốn nói với anh không?”

Tang Thủy Lan nhìn về phía Hỉ Oa, nghe thấy tiểu tử kia chum chim miệng nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Cô cười, ghé vào tai anh nói: “Nó gọi anh là Cha.”

Nghê Thần ngẩn ra một lúc sau lại hỏi: “Vậy nó có nói mẹ tương lai của nó có phải em không?”

Cô đỏ mặt nhìn anh, “Chuyện này... chuyện này nó cũng ko biết.”

Hỉ Oa vội nói: “Con biết con biết, chị chính là mẹ em mà.”

“Không được nói hươu nói vượn!” Cô mắng khê.

Hỉ Oa bĩu môi: “Em có nói gì sai đâu, chẳng lẽ chị không muốn trở thành mẹ em sao?”

Thấy Tang Thủy Lan mặt càng ngày càng hồng dù không nghe được đứa con tương lai đang nói gì Nghê Thần cũng đoán được đến bảy tám phần.

Anh khê cười vươn tay kéo cô vào lòng, cười nói: “Anh đột nhiên rất muốn nhanh một chút nhìn thấy con chúng ta... Thủy Lan, hai chúng ta cố gắng một chút nhanh chóng sinh nó ra đi.”

“Việc này không phải là chuyện hôm nay cố mai có thể sinh được ngay... ah, em còn phải chuẩn bị nấu cơm, anh buông em ra...”

Hỉ Oa vội lấy tay che mắt, vừa cười vừa nói: “Cho dù hai người muốn nhanh chóng sinh con ra, loại chuyện này cũng không nên làm trước mặt trẻ nhỏ chứ...”

“Nói cách khác, cậu thật sự cùng tiểu Lan Lan chính thức bên nhau?”

Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bác Nam trong tình huống ngoài ý muốn mà biết được bạn thân của mình đang yêu.

Một hôm đêm đã khuya, Sở Bác Nam đột nhiên nhớ ra có chuyện cần bàn bạc với Nghê Thần, không để ý thời gian mà gọi điện thoại đến số di động của Nghê Thần.

Kết quả khi điện thoại thông, người nhận điện thoại lại không phải là bạn tốt mấy chục năm của anh, mà là Tang Thủy Lan bị Nghê Thần bắt nghe điện thoại giúp.

Sở Bác Nam lập tức kêu lên trong điện thoại, vì từ trước đến nay, anh đều biết Nghê Thần tuyệt đối không để người khác tùy tiện động vào điện thoại của mình, huống chi, lúc đó là hai giờ sáng.

Sau khi cúp điện thoại, Sở Bác Nam lập tức trở thành bà tám đem tin tức này báo cho Kiều Dĩ Thâm, không chỉ thuật lại còn thêm mắm muối, gia tăng tình tiết cho nồng đậm. Thế nên, ngay hôm sau, Nghê Thần đã được hai người bạn triệu tập đến phòng tập gym, nhưng Nghê Thần từ lúc đến đến thành thói quen phi tiêu, không để ý đến thăm vấn của hai người kia.

Đến lần phi thứ sáu trúng hồng tâm, anh mới xoa xoa tay tìm chỗ ngồi xuống, cầm ly rượu nhấp nháp chất lỏng bên trong.

“Này, cậu nói thật xem, cậu với tiểu Lan Lan có phải đang yêu nhau không? Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cậu yêu thì yêu không được lừa bọn tớ.”

Nghê Thần lười biếng liếc Sở Bác Nam một cái: “Cậu không phải không biết chuyện sao, vậy mà lại có thể miêu tả cụ thể tình huống lúc đó, mình thật sự hoài nghi cậu liệu có gắn máy quay trong phòng mình hay không, nếu không làm sao cậu có thể kể tỉ mỉ như vậy được.”

Sở Bác Nam cười hắc hắc, “Tùy tiện xâm phạm đời tư của người khác là vi phạm đạo đức, A Thần cậu không cần đa nghi, tớ chỉ là quan tâm bạn bè thôi.”

Nghê Thần hừ một tiếng, tiếp tục uống rượu.

Anh và Tang Thủy Lan có tình cảm hay không không liên quan đến người ngoài, còn bí mật đôi mắt âm dương của cô, anh nhất định sẽ giúp cô giấu kỹ.

Anh hiện giờ rất vui vẻ, vì Tang Thủy Lan đã nói với anh mọi chuyện, cô đã không còn tâm lý đề phòng với anh nữa, anh thích cô hoàn toàn tin tưởng anh như vậy, anh càng cảm thấy tuyệt vời hơn khi cô nói với anh - anh sẽ có một đứa con, mà đứa trẻ này sau khi sinh ra sẽ trở thành phúc tinh của anh.

Nghê Thần không tự giác chạm lên chiếc khuyên tai màu đỏ, khoe miệng khê nhếch đến anh cũng không phát hiện mình cười hạnh phúc thế nào.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, xuất hiện trước mặt bọn họ là Tống Dao Dao quần áo hoa lệ. Trước khi tới đây, cô đã gọi điện nói chuyện với Sở Bác Nam, đương nhiên tên bà tám kia không quên kể chuyện hành vi tình ái Nghê Thần cùng Tang Thủy Lan cho cô nghe, cô tức giận ngắt điện thoại vội đi tới đây. Từ sau khi vì Tang Thủy Lan mà mang bực tức rời khỏi Nghê gia, đã lâu cô không gặp Nghê Thần.

Cô là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, trên mọi phương diện từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cô muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vậy mà Nghê Thần lại đối với cô chưa từng rung động. Lúc trước cô thực sự tức giận, bởi vì cô không nghĩ tới Nghê Thần vì một người con gái khác lại coi thường cảm nhận của cô, cô vốn muốn chờ Nghê Thần nói xin lỗi, kết quả, Nghê Thần gọi điện đến lại là vì muốn cô bán lại căn nhà cho Tang Thủy Lan.

Cô thực sự phát hỏa, trong điện thoại mắng Nghê Thần một trận, nhưng Nghê Thần cũng không để ý cô, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Nếu em nhất định như vậy, đừng trách anh không nỗ lực bao nhiêu năm giữa chúng ta.”

Khi đó, cô bị giọng nói lạnh lùng của anh dọa sợ, từ nhỏ đến lớn, cô hiểu rõ, Nghê Thần là người như thế nào –

Bề ngoài tao nhã, nhưng nội tâm lãnh khốc. Người như vậy một khi cáu giận, thủ đoạn sẽ rất tàn nhẫn.

Cô không dám vượt qua giới hạn của anh, cho nên chỉ có thể ôm hận không cam lòng không làm khó Tang Thủy Lan.

Nhưng cô ngàn lần không nghĩ tới, mới qua vài ngày, Sở Bác Nam đã nói với cô Nghê Thần và Tang Thủy Lan đang yêu nhau. Biết bọn họ đều đang ở câu lạc bộ, cô lấy hết dũng khí tìm tới nơi, bước vào cửa thấy Nghê Thần ung dung ngồi bắt chéo chân, yên lặng một góc, bao nhiêu lời chất vấn đều như nghẹn lại trong cổ họng.

“Dao Dao? Sao em lại tới đây?”

Kiều Dĩ Thâm thực sự kinh ngạc, chỉ có Sở Bác Nam là đoán được cô sẽ tới.

Nghê Thần nhìn cô, mỉm cười cũng không nói gì.

Không để ý tới câu hỏi của Kiều Dĩ Thâm, Tống Dao Dao đi đến trước mặt Nghê Thần, do dự một lúc rồi cuộc mở miệng: “Anh thật sự cùng Tang Thủy Lan yêu nhau?”

“Chú ý đến thái độ của em đi, anh không phải tội phạm chịu thẩm vấn, hơn nữa anh cũng không muốn bạn gái của anh bị người khác nói đến bằng giọng đó.”

“Bạn gái anh?” Cô bất mãn cười khẩy, “Ánh mắt của anh sao lại tệ như vậy rồi? Có thể đem một kẻ què mùa như vậy để vào trong mắt? A Thần, chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, anh vì cô ta một lần lại một lần không để ý đến cảm nhận của em, rốt cuộc anh coi em là gì hả?”

“Bạn bè.”

“Nhưng em không muốn chỉ là bạn của anh.”

“Dao Dao, em bình tĩnh đã.” Thấy không khí căng thẳng, Sở Bác Nam nhỏ giọng khuyên can.

Tống Dao Dao vẫn kích động, hét lên với Nghê Thần, “Anh muốn em phải bình tĩnh thế nào? Chúng ta đã chơi với nhau bao nhiêu năm, ai cũng biết em thích anh. Em luôn cho rằng chúng ta sẽ là một đôi, vậy mà anh vì cô ta hết lần này đến lần khác tổn thương em...”

“Em xem lại cho anh, từ trước đến giờ anh đã làm gì tổn thương em, nếu em nhất định gán cho anh cái tội đó, thì em quá đáng rồi đó.”

“A Thần, trước kia anh không đối xử với em như vậy, anh đã thay đổi rồi.”

“Anh không thay đổi, thay đổi chính là em, bởi vì từ trước tới nay, anh chưa bao giờ thừa nhận em là bạn gái anh.”

Những lời này rất có trọng lực, đả kích hoàn toàn tâm trạng của Tống Dao Dao, đối mặt với bộ dạng hồ hững của Nghê Thần, cô tức giận hét lên: “Anh biết rõ em thích anh!”

“Em cũng biết rõ, anh không thích em.”

“Anh....”

Nghê Thần liếc nhìn cô một cái, “Em đừng ở đây hét lên nữa, anh không muốn cãi nhau với em, lại càng không muốn vì em mà làm hỏng tâm trạng của anh.” Anh nâng ly nhấp một ngụm rượu, chậm rãi nói tiếp: “Nếu em còn lý trí, ngồi xuống chúng ta cùng uống một ly, còn nếu em vẫn muốn tiếp tục tức giận, anh chỉ có thể mời em ra khỏi đây.”

Tống Dao Dao giận run người, trước ánh mắt của hai người kia, xoay người bước đi.

Đi tới cửa, Nghê Thần gọi cô lại, cô xoay người, ánh mắt đầy chờ mong.

“Chúng ta quen nhau đã mười mấy năm, em hẳn là hiểu tính anh, anh không những không công bằng, mà còn rất ghét người quan trọng với anh bị tổn thương, nếu em không muốn chọc tức anh, thì đừng làm điều gì dại dột.” Lại nhấp một ngụm rượu rồi chậm rãi nói: “Anh nói hết rồi, em có thể đi.”

Sau khi Tống Dao Dao đi một lúc, Sở Bác Nam mới hỏi nhỏ: “A Thần, cậu tuyệt tình với Dao Dao như vậy sao?”

Nghê Thần cười cười, “Nếu tớ không đối xử với cô ấy dứt khoát như vậy sao có thể chặt đứt tâm tư của cô ấy?”

“Nhưng cho tới giờ cậu cũng chưa từng thích cô ấy sao?”

“Nếu thích, thì mười mấy năm trước đã thích rồi.”

“Vậy thì sao cậu không sớm nói với cô ấy đi?”

“Tớ đã nói rồi, là cô ấy cố tình không hiểu.”

“Haizz, hỏi thế gian tình ái là chi...”

19. Chương 19

Tiếng cười vui vẻ từ trong phòng Nghê Thần truyền ra, người làm trong nhà đều biết chủ nhân của tiếng cười đó chính là mợ chủ tương lai của ngôi nhà này - Tang Thủy Lan.

Không nên trách cô cười ầm ĩ không giữ hình tượng như vậy, vì Hỉ Oa kể chuyện hồi nhỏ của Nghê Thần quả thật rất khôi hài.

Lúc này, Nghê Thần ngồi cạnh Tang Thủy Lan, ở giữa là một khoảng không, nhưng anh biết rõ ngồi đó là con trai của họ, người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ cảm thấy quỷ dị, nhưng anh cũng quen rồi.

Từ sau khi biết sự tồn tại của Hỉ Oa, bọn họ một nhà ba người, thường xuyên dùng phương thức này ngồi cùng một chỗ, hưởng thụ không khí ấm cúng.

Nhận được tin Nghê Thần có bạn gái, ba mẹ cùng hai anh trai Nghê Thần và ông nội Nghê ở phía bên kia trái đất, bắt đầu lên gọi điện thoại điều tra xem cô gái bên cạnh Nghê Thần là người như thế nào, đồng thời cũng nhanh chóng hoàn thành công việc để quay về.

Toàn Nghê gia vì chuyện chung thân đại sự của anh mà vất vả, ngược lại Nghê Thần lại rất thông dong vui vẻ.

Hiện giờ, Hỉ Oa không khách khí kể chuyện Nghê Thần bị mẹ bắt buộc tóc mặc váy, rồi bị hai anh trai đưa đi chơi, kết quả bị bé trai hàng xóm đùa giỡn đến mức khóc um lên...

Tang Thủy Lan không thể tưởng tượng bề ngoài lạnh lùng của Nghê Thần lại có tuổi thơ vui vẻ như vậy, không chú ý hình tượng cười to ra tiếng, chảy cả nước mắt. Cô không để ý đến vẻ mặt giận dữ của Nghê Thần, vừa cười vừa hỏi: “Nếu thời điểm đó anh đột nhiên muốn đi tiểu, vậy sẽ đi bên nam hay nữ?”

“Tang Thủy Lan, em ngứa da phải không?”

“Này, người kể ra chuyện này là con tương lai của anh, cho dù anh muốn phát hỏa cũng đừng tìm nhằm đối tượng chứ.”

Hỉ Oa vừa nghe liền chu cái miệng nhỏ: “Mẹ tương lai àh, mẹ thật không có nghĩa khí, sao lại có thể xui ba tương lai đánh con chứ?”

“Em sợ cái gì? Anh ta hiện tại không nhìn thấy em, cho dù thật sự muốn đánh em cũng lực bất tòng tâm.”

Nghê Thần cười lạnh: “Em hãy nói với nhóc con kia, bảo nó an phận một chút, nếu không, cho dù bây giờ anh không nhìn thấy nó, chờ đến khi nó sinh ra xem anh có đánh nát mông không, cho nó biết thế nào là uy nghiêm của người làm cha.”

Hỉ Oa trốn sau lưng Tang Thủy Lan, hai tay che mông, nhìn mặt với Nghê Thần.

Tuy rằng Nghê Thần không nhìn thấy, nhưng nhìn biểu cảm của Tang Thủy Lan anh cũng đoán được bảy tám phần, cũng không khỏi mỉm cười. Một nhà ba người cười đùa một trận, Hỉ Oa đột nhiên nói: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, thời gian tới em sẽ không đến đây nữa.”

“Tại sao vậy?” Sự có mặt của Hỉ Oa đã sớm trở thành thói quen, nghe nó nói sẽ không tới nữa khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Hỉ Oa nháy mắt, cười ngọt ngào nói: “Bởi vì tính thời gian, không lâu nữa chị sẽ hoài thai, một khi em bị xếp vào danh sách đầu thai thì không thể tùy tiện qua lại giữa hai giới âm dương nữa.” Nghĩ một lúc, nó lại nói: “Thời gian này em không ở đây, sự an toàn của cha em giao cho chị phụ trách, nếu lại có cô hồn dã quỷ đến gây bất lợi cho anh ấy, hi vọng chị có thể hỗ trợ. Nhưng chị cứ yên tâm, chỉ cần hai người thuận lợi sinh em ra, thì tương lai mọi chuyện sẽ đại cát.”

Theo lời Tang Thủy Lan biết được Hỉ Oa sẽ không đến nữa, Nghê Thần có chút thất vọng. Tuy rằng anh không nhìn thấy bé con, nhưng nhiều ngày ở chung anh cũng nảy sinh tình cảm với nó.

Huống chi, từ khi anh còn nhỏ, Hỉ Oa đã yên lặng đi theo anh, giúp anh tránh khỏi tai ương, giúp anh có cuộc sống bình yên đến bây giờ. Đối với anh mà nói, Hỉ Oa không chỉ là con tương lai của anh mà còn là bạn tốt, là ân nhân của anh nữa.

“Nó đi rồi?”

Qua hồi lâu không thấy Tang Thủy Lan nói chuyện với không khí nữa, Nghê Thần liền biết Hỉ Oa đã đi rồi.

Cô buồn bã gật đầu, vẻ mặt có chút uể oải. “Đã quen với sự có mặt của tên nhóc đó, đột nhiên nó nói thời gian đầu thai sắp đến nên không thể đến đây nữa, em rất nhớ nó.”

Anh ôm cô vào ngực, an ủi hôn trên trán cô, “Tương lai cũng không phải không thấy, chúng ta cố gắng một chút nhanh chóng sinh nó ra, về sau muốn yêu thương như thế nào thì yêu thương như thế, tóm lại dù sao nó cũng là con của chúng ta, chỉ là gặp muộn một chút, em đừng buồn.”

Cô gật đầu, càng chúi vào ngực anh.

“A Thần, đôi mắt của em có thể nhìn thấy những thứ người bình thường không nhìn thấy, anh có cảm thấy kỳ quái không?”

“Ngốc, sao lại hỏi như vậy?”

“Trên đời này, không phải ai cũng tình nguyện cùng một người như em trở thành bạn” Thanh âm của cô trở nên mơ hồ, “Từ sau khi ba em qua đời, em mới phát hiện ra, bao nhiêu năm qua, bên cạnh em, ngay cả một người bạn tri âm cũng không có. Không phải em không nghĩ đến chuyện kết giao bạn bè, mà em sợ, sợ nếu nói cho họ biết dị năng của em, họ sẽ tránh xa em, không dám nói chuyện với em nữa.”

“Cho nên lúc trước, dù anh hỏi thế nào em cũng nhất quyết không chịu nói ra, chính là lo lắng anh sẽ coi em như quái vật, về sau sẽ không để ý đến em nữa?”

Cô đỏ mặt, ủy khuất gật đầu, “Ngộ nhỡ, anh cũng coi em như quái vật, em... em thật sự không muốn sống nữa.”

“Em đúng là ngốc! Trong mắt anh em vĩnh viễn không phải là quái vật. Em chẳng những là ân nhân cứu mạng của anh, còn là phúc tinh của anh, nếu không có em nói không chừng hiện giờ anh đang ở dưới âm phủ, cùng với Hỉ Oa thành một đôi cha con quý.”

Tang Thủy Lan bị câu nói của anh chọc cười, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hôn nhẹ lên cằm anh. “Gì mà cha con quý? Hai người là người quan trọng với em, nếu hai người biến thành quỷ, em cũng không sống nữa, trực tiếp đến âm phủ tìm hai người.”

“Oa, thật là ngoan, còn chưa bước vào cửa Nghê gia đã biết lấy chồng phải theo chồng...”

Hai người cùng nhau nói giỡn một trận, điện thoại trong phòng Nghê Thần vang lên, Tang Thủy Lan nhìn đồng hồ đã đến giờ làm cơm trưa, thừa dịp Nghê Thần đi nghe điện thoại, cô xuống phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Tuy rằng cô chưa xuất giá vào nhà họ Nghê, nhưng dạ dày trên dưới trong nhà đều bị cô làm hư rồi, cho dù tìm người khác đến thay thế cô, chỉ sợ khó thỏa mãn được dạ dày của mọi người.

Dù sao cô cũng rất có hứng thú với việc nấu nướng, nhìn những món ăn mình làm ra được mọi người yêu thích cô cũng có cảm giác thỏa mãn, bởi vậy cô rất vui với việc tiếp tục làm đầu bếp.

Sau khi cúp điện thoại, Nghê Thần ra khỏi thư phòng liền thấy Lý quản gia đi tới.

“A, Tổng tiểu thư không ở cùng cậu chủ sao?”

“Tổng tiểu thư? Tổng Dao Dao?” Nghê Thần khó hiểu.

Lý quản gia gật đầu, “Đúng vậy, tầm khoảng nửa giờ trước, cô ấy có tới chơi, tôi có nói cho cô ấy biết cậu chủ và Tang tiểu thư đang ở thư phòng, cô ấy nói sẽ đến thư phòng tìm cậu, không cần tôi phải tiếp... Cậu chưa gặp cô ấy sao?”

Đáy mắt Nghê Thần lạnh đi vài phần, “Tôi nghĩ chắc cô ấy có việc gấp nên chưa kịp chào hỏi đã vội rời đi.”

Lý quản gia không nói gì nữa, vừa lúc đó người giúp việc có chuyện tìm ông, nên ông cũng đi luôn.

Nghê Thần đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, đến tận khi Tang Thủy Lan gọi anh xuống ăn cơm, anh mới đi xuống tầng dưới...

Tháng tám tháng chín hằng năm, Nghê Thần cùng bạn bè sẽ đi du lịch nước ngoài, năm trước hầu hết là đi thăm quan những danh thắng nổi tiếng, năm nay cũng không ngoại lệ, có khác là có thêm Tang Thủy Lan, vậy nên mục đích chuyến đi từ thăm quan ngắm cảnh chuyển thành đi tới hòn đảo tư nhân của Nghê gia ở Thái Bình Dương.

Đảo này là do anh cả Nghê Dương của Nghê Thần mấy năm trước đã mua cho anh, diện tích đảo mặc dù không lớn lắm, nhưng cơ sở thiết bị vô cùng hoàn thiện, phong cảnh cũng rất đẹp.

Hòn đảo nhỏ này vốn để dành cho Nghê Thần tĩnh dưỡng, tuy rằng những năm gần đây, sức khỏe của anh đã khá lên nhiều so với hồi nhỏ, nhưng các bác sỹ đều nói anh không hợp với cuộc sống vội vã, khẩn trương, cho nên nếu điều kiện cho phép, hằng năm anh đều giành thời gian đến đây nghỉ ngơi, tìm kiếm không khí tươi mát, tận hưởng những ngày bình yên, như vậy rất có lợi cho sức khỏe của anh.

Vì lo lắng cho sức khỏe của em trai, Nghê Dương chẳng những đem hòn đảo này xây dựng một cách hiện đại, còn trang bị đội ngũ người làm và bác sỹ cho em út. Tuy rằng khi Nghê Thần không ở đây, đa phần bọn họ đều quay lại đi làm tại các bệnh viện và chờ mệnh lệnh, nhưng trên đảo vẫn có người làm hằng năm chăm sóc.

Biết sắp được đi du lịch nước ngoài, Tang Thủy Lan rất cao hứng, trước khi xuất phát liền chuẩn bị túi lớn túi nhỏ, rất nhiều đồ vật này nọ, khi Nghê Thần nhìn thấy đống vali của Tang Thủy Lan trước mắt cũng có chút giật mình.

“Trên đảo thứ gì cũng có, em mang theo nhiều như vậy làm gì.”

“Chẳng may...”

“Không có chẳng may.” Nghe Thần bị hành vi khoa trương của cô khiến dở khóc dở cười, vội phân phó người làm đem đồ vật để lại chỗ cũ.

Bị giáo huấn một bài, Tang Thủy Lan cũng không dám tiếp tục nói nữa, thực ra nếu thật sự phải mang đồng đồ đó theo cô cũng cảm thấy khó tiêu. Nhưng điều ngoài ý muốn nhất là lần đi này không chỉ có Kiều Dĩ Thâm cùng Sở Bắc Nam, còn có cả Tống Dao Dao.

Vốn dĩ bốn người bọn họ lớn lên từ nhỏ cùng nhau, đối với hòn đảo của Nghe gia cũng rất quen thuộc, khi Tống Dao Dao nghe Sở Bắc Nam nói Nghe Thần muốn đến hòn đảo kia du ngoạn, liền tìm cơ hội muốn lấy lòng Nghe Thần, cô đã nghĩ, kệ mọi người nghĩ thế nào hay cảm thấy không thoải mái, Nghe Thần sẽ không chấp nhặt với một cô gái. Huống hồ, nếu từ nay về sau cùng Nghe Thần cả đời không qua lại, chẳng những là tổn thất với Tống gia, mà đối với cá nhân cô cũng vậy, nên cô mới dám đưa ra yêu cầu muốn cùng đi.

Nghe Thần với yêu cầu của cô cũng không nói gì, dù sao phi cơ riêng vẫn rộng, nếu cô ấy thực sự muốn đi thì cứ đi thôi.

Sau chuyện mua lại căn nhà kia, Tang Thủy Lan biết Tống Dao Dao không thích cô, không thích thì không thích, dù sao có Nghe Thần, Tống Dao Dao cũng sẽ không gây khó dễ với cô.

Chí ít cũng có chuyện khiến cô thực sự vui vẻ, đó là Mark cũng được đưa đi cùng.

Phụ trách lái phi cơ là Kiều Dĩ Thâm, dừng nhìn anh ta bình thường cả lơ phất phơ, bộ dáng lúc nào cũng tươi cười lả lướt, kỳ thực anh ta là một phi công tài ba. Khi phi cơ cất cánh, Tang Thủy Lan liền ôm Mark cùng mọi người nói chuyện phiếm, thân là phi công, Kiều Dĩ Thâm cũng thỉnh thoảng góp vài câu, Nghe Thần yên lặng một bên đọc sách, Tống Dao Dao ngồi cách Mark rất xa, tự hồ như nhìn thấy quái vật. Chỉ có Sở Bắc Nam cùng cô ngồi cạnh nhau, bàn hết chuyện đông đến tây xoay quanh các món ăn trên thế giới.

Nhắc tới đồ ăn, Tang Thủy Lan hóa thân thành nhà tri thức uyên bác, bất kể là đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây, các loại đồ ăn hay phương pháp chế biến cô đều đọc lạnh lạnh.

Kể không có tiền đồ Sở Bắc Nam, chỉ ngồi nghe cô kể các món ăn đã chảy nước miếng, nhìn cô đút đồ ăn cho Mark mà coi như sơn hào hải vị hận không thể thưởng thức.

Nghe Thần nhìn tình cảnh này, ruốt cuộc cũng lên tiếng: “Dừng cho Mark ăn nữa, nó sẽ mập ra đấy.” Từ khi lên phi cơ, cô luôn ôm Mark và cho nó ăn, miệng Mark từ đầu đến giờ chưa lúc nào rảnh rỗi.

Tang Thủy Lan bất mãn lắm lắm, “Anh bỏ rơi nó một mình ở nhà lâu như vậy, bây giờ cho nó ăn nhiều một chút, cũng chỉ là bồi dưỡng lại khoảng thời gian bị bỏ đói kia thôi, anh có cần đối xử với nó như cha dượng thế không?”

Nghe Thần liếc mắt trừng cô một cái, Mark dùng đầu cọ cọ cô.

Được thú cưng lấy lòng, cô cười vui vẻ ôm nó thân thiết, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân của mày thực không có suy nghĩ, lại có thể sợ mày béo phì, có suy nghĩ này nhất định không phải người chủ tốt. Thế nên, mày hãy bỏ tà theo chính, đến với tao đi.”

Sở Bắc Nam nhìn bộ dạng đùa giỡn của cô đắc ý cười to, Kiều Dĩ Thâm đang lái phi cơ cũng vui vẻ. Tống Dao Dao tức giận liếc cô, cô gái này tâm lý có vấn đề sao? lại có thể cùng một con mãng xà to lớn đó làm bạn?!

Nghe Thần thấy thế, bỏ sách xuống, một tay kéo Tang Thủy Lan vào lòng, hung hãn hôn lên môi cô. Nhìn bộ dáng hai người cười đùa, Tống Dao Dao tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Nếu không có cô ta, Nghe Thần vẫn chỉ có một người bạn gái là cô, mà bây giờ, không chỉ Nghe Thần mà cả Sở Bắc Nam và Kiều Dĩ Thâm trước giờ luôn coi cô như em gái, cũng ngày càng tốt với cô ta... cảm giác thật sự rất khó chịu.

Suốt dọc đường đi, trừ Tống Dao Dao luôn mang bộ mặt cứng nhắc, rất ít khi hé răng nói chuyện, những người khác đều cười cười nói nói hết sức vui vẻ.

Khi đến hòn đảo nhỏ, đã là hai giờ chiều.

Hòn đảo này diện tích không lớn lắm, nhưng phong cảnh rất đẹp, bốn phía là biển, chung quanh còn có một mảng núi rừng xanh thẳm mênh mông, gió biển thổi qua, giống như trở thành một người khác, đang rong chơi giữa biển cả mênh mông.

Phi cơ hạ cánh, hiện ra trước mắt Tang Thủy Lan là một tòa nhà cao ba tầng, thiết kế hoa mỹ, giống như một tòa thành xa hoa. Phía trước tòa nhà là một khoảng không trải rộng ra ngoài, con đường nhỏ được làm từ đá cuội hướng ra biển, bên cạnh trồng rất nhiều các loại cây, trông như một khu rừng nhỏ.

Khi còn ngồi trên phi cơ, cô cảm thấy hòn đảo này không quá lớn, khoảng cách từ phi cơ đến tòa nhà cũng gần, nhưng khi bước xuống phi cơ cô mới thấy, nếu đi từ nơi phi cơ đậu đến tòa nhà cũng phải mấy chục phút, may mà cách chỗ hạ cánh không xa có một chiếc xe đang đợi sẵn, còn có hai người làm chạy tới mang hành lý xuống giúp họ.

Tang Thủy Lan vừa xuống khỏi phi cơ, bởi vì trọng tâm không vững nên ngã về phía trước, tuy rằng Nghê Thần kịp đỡ cô, nhưng mắt cá chân vẫn cảm thấy nhói lên, lấm bầm vài câu kêu đau. Nghê Thần nhìn cô như vậy, trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người công cô lên, đưa cô đến chiếc xe.

Tận mắt nhìn thấy một màn này, Tống Dao Dao hận đến nghiến răng nghiến lợi, thầm mắng trong lòng, cô gái này rõ ràng là cố ý, cố ý tỏ ra trước mặt mình cô ta được Nghê Thần sủng ái bao nhiêu, tam thiếu gia họ Nghê luôn cao cao tại thượng, lại hạ mình vì một kẻ nhà quê như vậy.

Thực ra, Tống Dao Dao hiểu lắm, Tang Thủy Lan sở dĩ không nhìn đường là vì cô bị khung cảnh của hòn đảo làm ngỡ ngàng. Cô cúi người trên lưng Nghê Thần, nhỏ giọng hỏi: “Hòn đảo này thật đẹp, nếu sau này chúng ta có thể sống ở đây, chẳng phải chính là một cuộc sống nơi thần tiên sao?”

Anh cười nói: “Nếu em thích, chờ khi chúng ta lớn tuổi một chút, sẽ đến nơi này định cư.”

“Được được, em rất mong chờ ngày ấy đến thật nhanh...”

“Nhưng trước hết, em phải sinh nhiều em bé, con trai con gái đều tốt, sau đó đưa một đứa tới đây nuôi dưỡng, như vậy chúng ta mới không nhầm chán.”

Cô đỏ mặt, ghé lỗ tai anh nói nhỏ: “Anh đừng nói hươu nói vượn, em bé sinh một đứa là được rồi, sinh nhiều như vậy, sau này huynh đệ tương tàn, em không muốn nhìn thấy cảnh đó.”

“Yên tâm, Nghê gia chúng ta là một gia đình gia giáo, mọi người đều hòa hợp, nếu em chỉ sinh một đứa thì không được tốt lắm.”

“Này, hai người kia, nói thì nói nhỏ nhỏ thôi, có cần đem chuyện đó ra nói lớn như vậy không?”

Phía sau truyền đến tiếng kêu bắt măn của người nào đó, chính là Sở Bác Nam đang đỏ mặt.

Tang Thủy Lan bị chọc khiến hai má ửng hồng, khuôn mặt nhỏ vùi vào lưng Nghê Thần không dám tùy tiện nói chuyện nữa.

20. Chương 20

Bữa tối theo thường lệ là Tang Thủy Lan tự mình chuẩn bị, nhưng lần này không phải chuẩn bị theo kiểu Trung Quốc, mà là làm tiệc nướng ở sân sau. Người làm trên đảo biết được Nghê Thần tới nghỉ, đã chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu tươi ngon, đồ nướng đều là các nguyên liệu có sẵn, thêm khả năng chế biến của Tang Thủy Lan khiến món ăn thập phần mỹ vị.

Sở Bác Nam cùng Kiều Dĩ Thâm ăn mà mồ hôi đầm đìa, vừa ăn vừa tán thưởng hương vị của thịt nướng. Tuy Tống Dao Dao không ưa Tang Thủy Lan, nhưng ngồi phi cơ lâu, đến tối bụng cô cũng đói đến mức da bụng dính vào lưng rồi, cũng ăn uống không giữ hình tượng nữa. Chỉ có điều, cô kiên quyết không thừa nhận, sở dĩ mình ăn ngon như vậy và đồ ăn do Tang Thủy Lan chuẩn bị không có liên quan. Ở trong mắt cô, Tang Thủy Lan vẫn luôn là cái gai, dù thế nào cũng là tình địch.

Nghê Thần ăn cũng không ít, từ nhỏ đến lớn anh đã nếm qua nhiều món nướng, nhưng không giống lần này, sớm biết Tang Thủy Lan có tay nghề pha chế tương liệu ngon như vậy thì anh đã nếm thử khi ở Nghê gia rồi.

Tang Thủy Lan ngồi ở giữa Nghê Thần và Mark, một bên giúp Nghê Thần lật thịt nướng, một bên lấy thịt tươi đút cho cái đuôi đang quần trên người cô là Mark.

Nhìn cảnh một người một trăn ở cạnh nhau cũng quen mắt, nhưng cái hình ảnh khăng khít thân mật kia vẫn làm Sở Bắc Nam rung mình. Cô gái này rốt cuộc có phải quái nhân không? Con gái bình thường nhìn thấy măng xà đừng nói là thân, chỉ thấy thôi đã tim đập chân run rồi. Trong trí nhớ của anh, Tổng Dao Dao có lá gan to như vậy, thế mà để lấy lòng Nghê Thần cũng chỉ dám sờ thử vào đầu Mark, còn Tang Thủy Lan hoàn toàn làm anh nói không lên lời, cô không những chỉ sờ đầu Mark mà còn dám để Mark quần trên người mình. Nếu Mark đột nhiên trở nên hung bạo, không phải cái mạng nhỏ của cô sẽ gặp nguy hiểm sao.

Haizz, người ta nói “Vật hợp theo loài”, nếu có thể cùng Nghê Thần ở chung đảm bảo cô gái này cũng không đơn giản.

Ăn đồ ăn ngon lại không nhịn được thớ dài, Sở Bắc Nam đồ kị nói: “A Thần đúng là tốt số, có thể đem tiểu Lan Lan trở thành bà xã, nấu ăn ngon ngoại hình cũng đáng yêu.”

“Đúng vậy.” Tiếp lời là Kiều Dĩ Thâm, anh vội vàng cùng Sở Bắc Nam tranh giành miếng thịt bò cuối cùng.

Cướp được rồi, anh cũng không để ý đến vẻ bất mãn của nhị thiếu gia họ Sở kia, đưa miếng thịt lên nói: “Về sau, mỗi ngày đều được ăn đồ ngon, không quá nửa năm, cậu sẽ thành béo phì.”

Nghe vậy, Tang Thủy Lan vội vàng đoạt lấy miếng thịt Nghê Thần sắp cho vào miệng, đưa sang bát của Sở Bắc Nam đang cực kỳ bất mãn vì không tranh được với Kiều Dĩ Thâm.

“A Thần, em biết anh ăn rất tốt, nhưng anh đừng ăn nhiều quá, nếu chẳng may bị béo phì thật sẽ không đẹp trai nữa.”

“Này, em sợ A Thần ăn thành mập, vì sao ko sợ bọn anh ăn sẽ mập chứ?”

Cô liếc Sở Bắc Nam một cái, “Anh không phải chồng tương lai của em, anh mập hay không mập liên quan gì đến em? Nhưng nếu A Thần mập, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của anh ấy trong lòng em.” Nói xong, cô còn đùa giỡn véo véo hai má Nghê Thần, “Để nhìn ai cũng yêu, nếu không để nhìn em đây sẽ không muốn nữa.”

Nhìn dáng vẻ của cô khi nói câu đó, cả đám người Sở Bắc Nam không nhịn được cười to.

Nghê Thần hừ lạnh một tiếng, không khách khí đánh một cái vào mông cô.

Cô kêu đau, nhìn sang phía Mark như tố cáo, chỉ thấy Mark lắc lắc đầu, nhưng không khách khí dùng đuôi đánh Nghê Thần một cái.

Mọi người cười ầm lên, Tang Thủy Lan ôm Mark hôn rồi lại hôn, vỗ đầu nó nói: “Vẫn là mày hiểu tao nhất, biết bệnh vực kể yếu.”

“Này, em với Mark cứ mày mày tao tao đi, cẩn thận ông chồng tương lai của em ăn dấm, sẽ đem nó chế thành món trăn nướng đấy.”

“Sở Bắc Nam, anh có muốn được đưa vào danh sách đen không?”

Nghe vậy, Sở Bắc Nam mới vừa còn trêu chọc cho Mark thành món nướng liền tươi cười lấy lòng: “Đừng mà đừng mà, tiểu Lan Lan, kỳ thật anh rất quý Mark...”

“Được, vậy anh hãy hôn Mark một cái đi, nói không chừng, anh hôn nó xong nó lại yêu anh đấy.”

Khuôn mặt tuần tú của Sở Bắc Nam cứng đờ. Tuy rằng anh không sợ Mark, nhưng muốn anh hôn nó thì thật khủng bố... thôi đi.

Nghê Thần nhìn thấy bạn tốt bị Tang Thủy Lan bắt nạt đến mức phải xin tha, nhịn không được cười sung sướng.

Từ đầu đến cuối đều lén nhìn trộm đánh giá tình hình, Tổng Dao Dao cảm thấy không đúng. Cô quen Nghê Thần nhiều năm như vậy, quen nhìn thấy anh luôn lạnh lùng, bộ dáng không màng danh lợi, mà hiện giờ trên mặt anh tràn đầy hạnh phúc, ánh mắt đầy tình ý dịu dàng. Thì ra... con người lạnh lùng như vậy, khi yêu cũng sẽ có vẻ mặt này. Cô cảm thấy đau lòng, bất đắc dĩ cười khổ.

Ngày hôm sau, thời tiết nắng ráo, Kiều Di Thâm đề nghị đi bơi, mọi người quyết định đi ra biển. Vì Tang Thủy Lan không biết bơi, hơn nữa chân lại bị đau, nên cô tạm thời ở lại nghỉ ngơi trên đảo.

Buổi sáng tỉnh dậy, Tang Thủy Lan cảm thấy hưng phấn, đi lại tìm hiểu trong biệt thự, tuy cả hòn đảo nhỏ chỉ có duy nhất ngôi biệt thự này nhưng thiết bị đều đầy đủ. Trước khi đến đây, cô đã nghe nói, hòn đảo này toàn bộ đều do anh cả của Nghê Thần chuẩn bị, tự phái người đến đây hoàn thiện mọi thứ, chỉ cần nhìn sự xa hoa và cách bài trí trong biệt thự cũng đủ biết người anh cả đó yêu thương em út của mình như thế nào. Mặc dù mới ở trên đảo chưa được một ngày, nhưng Tang Thủy Lan thích nơi này, thậm chí còn muốn ở lại hẳn không muốn rời đi nữa. Nếu sau này, có thể cùng Nghê Thần sống trong căn biệt thự nhỏ này, cô chắc sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Trong lúc cô đang chìm đắm trong tưởng tượng, chợt có tiếng bước chân vội vã từ xa truyền đến.

Lát sau chỉ thấy Tống Dao Dao vẻ mặt lo lắng chạy tới, thở hồng hộc nói: “Cái lồng của Mark không biết là ai mở ra, không thấy Mark đâu cả... không biết nó có xảy ra chuyện gì không? Tôi đã từng ở đây, nghe nói sau biệt thự là núi sâu thẳm thoảng vẫn có dã thú xuất hiện, cô nói xem Mark có khi nào bị dã thú ăn thịt không?” Vì Tống Dao Dao dậy muộn, nên khi thấy người đàn ông đi bơi cô cũng không đi cùng.

Tang Thủy Lan bị lời nói của Tống Dao Dao dọa sợ, vội vàng chạy tới chỗ lồng của Mark... quả thực lồng trống không, khóa sắt đã bị mở, Mark mất tích.

Tuy rằng, Mark cũng thông minh, sẽ không cắn người, nhưng buổi tối đi ngủ, để tránh việc người làm bị dọa, Nghê Thần vẫn đem nó thả vào lồng sắt để tránh phát sinh chuyện không hay, không nghĩ tới hiện tại Mark lại mất tích.

Khóa lồng sắt rõ ràng có dấu hiệu bị phá hoại, càng làm cho Tang Thủy Lan cảm thấy không ổn, bên cạnh còn có những dấu chân kỳ lạ.

Cô giật mình, nghĩ đến ngày hôm qua trên phi cơ nhìn thấy xung quanh đảo đủ loại cây rừng rậm rạp, nếu thực sự có dã thú, không biết Mark có gặp nguy hiểm không?

Cô ôm cánh tay Tống Dao Dao: “Trên đảo này thực sự có dã thú sao?”

Tống Dao Dao vẻ mặt sợ hãi gật gật đầu: “Tôi nghe người làm nói vậy, nhưng cũng chưa từng gặp. Cô xem dấu chân kia chẳng phải rất kỳ lạ sao?”

Nhìn theo hướng tay chỉ, Tang Thủy Lan thấy những dấu chân rất lớn, động vật bình thường căn bản không có dấu chân to như vậy được, cô càng sốt ruột, liền chạy theo dấu chân ra ngoài.

Dấu chân ban đầu còn rõ, càng về sau càng mờ, đến lúc đã chạy ra ngoài một đoạn xa cô mới giật mình ý thức được mình đã ra khỏi biệt thự rất xa rồi. Tuy rằng hòn đảo này không lớn, nhưng nếu đi từ đầu này đến đầu kia cũng phải mất hai, ba giờ đồng hồ, nếu Mark thực sự xảy ra chuyện, làm sao tới kịp được.

Nghĩ đến đây, cô sốt ruột gọi “Mark”, lo lắng đến sắp khóc.

Không bao lâu sau, cách đó không xa có tiếng sột soạt, cô ngẩn người, sau đó vui mừng chạy tới phía có âm thanh kia, cô nghĩ mình nghe thấy tiếng trườn của Mark, nhưng đến khi chạy đến nơi, thứ cô nhìn thấy là hai hàm răng nhọn hoắt đang giương lên, là cá sấu.

“Ahhh” Cô hét chói tai, đang chuẩn bị chạy đi, thì con cá sấu đột nhiên lao lên phía người cô.

Bởi vì mất cá chân của cô vẫn bị đau, lại thêm nỗi sợ cá sấu đến mất hồn mất vía, cô không chạy được, cứ đứng lên lại ngã xuống, cũng không biết đụng phải cái gì chỉ thấy một cơn đau ập tới, máu tươi chảy ra.

Con cá sấu dùng tốc độ nhanh nhất, lao đến chân cô, đúng lúc này có một cái bóng trắng lao đến, thè lưỡi phun phun về phía con cá sấu, dùng đuôi quất chặt trên người nó.

Tang Thủy Lan đầu tiên cũng hoảng sợ, nhưng nhìn kỹ bóng trắng đó chính là Mark, cô kích động nước mắt chảy dài, nhưng con cá sấu kia hình thể vô cùng to lớn, cho dù Mark dùng thân quất lại cũng không nổi.

Ngày lúc trần với cá sấu đang hỗn chiến, một tiếng súng chỉ thiên vang lên ở phía xa.

Con cá sấu nghe được liền dừng động tác, không tiếp tục chiến đấu với Mark nữa, nó lắc lắc cái đuôi đi xuống nước, chốc lát đã không còn thấy bóng dáng.

Nó vừa chui xuống nước thì đám Nghê Thần cũng vội vã chạy đến, mới vừa rồi Nghê Thần nghe người làm nói Tang Thủy Lan chạy ra ngoài vừa khóc vừa gọi Mark, anh đã cảm thấy có chuyện không hay, sau khi hỏi hướng cô đi ra, anh liền biết có chuyện vì phía sau đảo có nuôi một con cá sấu.

Tuy nó cũng là thú cưng anh nuôi, nhưng hình thể khổng lồ, diện mạo hung dữ, ngoại trừ anh, nó căn bản không nghe lệnh của ai khác, nếu lộ bản tính hung tàn, tính mạng của Tang Thủy Lan chắc chắn gặp nguy hiểm.

Nhìn vết máu đỏ thẫm trên vết thương, Nghê Thần chạy đến đỡ cô, Sở Bác Nam và Kiều Dĩ Thâm đều thấy rõ sự đau lòng trong mắt anh.

Anh một bên ôm cô từ dưới đất lên, một bên nhờ hai người bạn chạy về nói người làm tìm hộp thuốc. Một lát sau, hai người một lần quay về biệt thự, người làm đã chuẩn bị sẵn hộp thuốc.

Tống Dao Dao nhìn thấy như vậy, không nhịn được nói: “Đã không quen địa hình trên đảo còn chạy lung tung, hiện tại thì vui rồi, liên lụy mọi người phải đi tìm cô, thiếu chút nữa lục tung cả đảo lên để tìm người.”

Sở Bác Nam liếc cô, tốt nhất cô không nên nói lung tung.

Tống Dao Dao không cam lòng, hừ một tiếng nhưng cũng không nói nữa.

Nghê Thần tự mình lấy hộp thuốc, lấy nước thuốc và băng gạc giúp Tang Thủy Lan xử lý vết thương, vừa băng bó vừa hỏi: “Sao em lại đi lung tung như vậy?”

“Em tưởng Mark xảy ra chuyện, cho nên...” Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn Tống Dao Dao, thấy đối phương rõ ràng không thêm để ý đến cô. Cô cũng tự đoán ra, không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Mark ở bên cạnh cô, luôn dùng cặp mắt màu vàng trong suốt của nó nhìn Tống Dao Dao. Tống Dao Dao bị ánh mắt của nó nhìn, cảm thấy không tự nhiên: “Để em ra ngoài xem bữa trưa đã chuẩn bị gì chưa?” Nói xong, cô nhanh chóng rời đi khỏi tầm mắt của con trăn.

Nghê Thần cũng không tiếp tục hỏi nữa, cẩn thận băng lại vết thương cho Tang Thủy Lan, rồi ôm cô tới giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, bàn tay to nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, giọng nói quan tâm: “Chỉ là vết thương nhỏ, em nghỉ một chút đi, mai sẽ khỏi thôi.”

Chịu đủ sự sợ hãi, cô gạt đầu, ánh mắt sợ hãi kéo tay anh: “Con cá sấu đó sẽ không xuất hiện nữa chứ?”

Anh cười cười, hôn lên trán cô để trấn an, “Con cá sấu đó tên là James, cũng là một thú cưng anh nuôi, tính tình không được tốt lắm, ngoài anh ra, nó không nghe lời bất cứ ai, nhưng không ai động đến nó nó cũng không làm hại ai cả.

Cô vội lắc đầu, “Em sẽ không bao giờ đến gần nó nữa.”

Anh cười: “Anh để Mark ở lại đây với em, em ngủ một chút, tỉnh dậy anh sẽ đưa em ra biển bằng du thuyền.”

Thấy cô ngoan ngoãn nhắm mắt, anh cúi xuống hôn lên mi mắt cô, lôi kéo hai người bạn đang đứng xem náo nhiệt ra khỏi phòng.

21. Chương 21

Cẩn thận đóng cửa lại, Nghê Thần tươi cười nháy mắt với Tang Thủy Lan rồi đi ra.

Mọi người điều hiểu ý đi đến phòng khách.

“A Thần, cậu nói xem tại sao tiểu Lan Lan đang yên đang lành lại đi đến chỗ James...” Sở Bác Nam còn chưa dứt lời, một tiếng chất vang lên.

Anh giật mình, nhìn thấy Nghê Thần không biết từ lúc nào đã đi đến trước mặt Tống Dao Dao giơ tay tát cô ta một cái. Tuy rằng nghe tiếng cũng biết không phải Nghê Thần dùng hết lực, nhưng trên má của Tống Dao Dao cũng in hằn năm vết ngón tay.

Cả gian phòng rơi vào im lặng.

Một lúc sau Tống Dao Dao mới lấy lại tinh thần, tức giận hét lên: “Nghê Thần anh điên rồi à! Sao lại đánh em?”

Nghê Thần hừ lạnh một tiếng, nói giọng khinh thường: “Tại sao anh đánh em, em hiểu rõ nhất.”

“Em... em không hiểu anh đang nói gì.”

“Anh quả thật đã nhìn nhầm em, em lúc nào cũng sùng bái văn hóa nước ngoài, vậy mà cuối cùng vẫn dùng ba mươi sáu chiêu của Trung Quốc, tiếc cho chiêu ”mượn dao giết người” của em quá lộ liễu, thật hổ thẹn cho những người đã viết lên chiêu thức đó.”

Tống Dao Dao bị trách móc khuôn mặt đỏ dần lên, nói không lên lời.

Kiều Dĩ Thâm và Sở Bác Nam nghe hai người nói chuyện đều mơ hồ, ” A Thần, cậu đang nói chuyện gì vậy?”

“Tớ không muốn nói, các cậu hỏi cô ấy đi.”

Hai người cùng nhìn về phía Tống Dao Dao, mong chờ từ cô một lời giải thích rõ ràng, nhưng Tống Dao Dao chỉ ôm bên má bị sưng đỏ khóc thút thút ra vẻ mình chịu uất ức.

“Sao? Dám làm không dám nhận?” Nghê Thần liếc mắt về phía cô ta, nhìn xoáy vào túi áo của cô ta.

Tống Dao Dao bị ánh mắt của anh dọa sợ, theo bản năng lùi về phía sau, đồng thời đưa tay nắm chặt túi áo. Nghê Thần cười lạnh, trong lúc cô chưa kịp đề phòng hết sức, anh nhanh chóng đi qua lấy chùm chìa khóa từ trong túi áo của cô. “Vì sao em có chìa khóa của anh?”

Sắc mặt Tống Dao Dao hết xanh lại trắng, không đứng vững được người lão đảo lui về sau dường như bị giọng nói chất vấn của anh dọa sợ.

Sở Bác Nam cẩn thận nhìn kỹ, thốt lên: ” Đây chẳng phải chính là chìa khóa chuông của Mark sao?”

Nói xong, Kiều Dĩ Thâm và Sở Bác Nam đã hiểu mọi chuyện.

Đáy mắt Nghê Thần lộ rõ vẻ thất vọng, ” Anh vẫn nghĩ em chỉ là một thiên kim tiểu thư bị nuông chiều thành hư, không ngờ em lại có tâm địa độc ác như vậy, muốn đẩy người khác vào chỗ chết...” Anh tiến từng bước đến sát Tống Dao Dao, trong lời nói mang theo hàm ý lên án: “Em lúc nào cũng chỉ để ý đến suy nghĩ của mình, em cho rằng việc em làm thần không biết quỷ không hay sao?”

Anh giơ chìa khóa trong tay lên, thở dài.

“Em có biết hay không chiếc khóa khóa lồng của Mark không phải loại khóa bình thường, nếu không có chìa khóa thì không thể mở được. Em đã cố ý mở lồng sắt, cho Mark ra ngoài, sau đó đập hỏng khóa, tạo hiện trường giả, rồi tạo dấu chân dã thú lừa Thủy Lan, làm cho cô ấy nghĩ Mark gặp nguy hiểm, sau đó chỉ đường cho cô ấy hướng đến chỗ nuôi James... những chuyện này, anh nói không sai chứ?”

Nghê Thần bình tĩnh nói ra mọi chuyện, tất cả mọi người đều im lặng.

Thật ra, khi người hầu nói với anh trong phòng có thể có dã thú, còn chỉ cho anh những dấu chân kỳ quái trong phòng, anh cũng đã đoán được tám chín phần.

Tống Dao Dao biết rõ mọi nơi trên đảo, nên đã tính trước mọi chuyện, nơi nuôi dưỡng James ngay cả người làm cũng ít khi lui tới. Tang Thủy Lan không biết phía sau đảo có nuôi cá sấu, cho nên Tống Dao Dao mới có thể thành công giả là Mark đang bị nguy hiểm, dụ cô đến chỗ James giống như đưa dê đến miệng hổ, không có lối thoát.

Nếu không phải anh đến kịp lúc, chỉ sợ hậu quả không thể lường được, Tang Thủy Lan có khi đã bị James xé thành từng mảnh nhỏ....

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Nghê Thần lại bùng lên.

“Dĩ Thâm, cậu đưa cô ấy về đi, từ nay về sau, đừng để cô ấy đến đây nữa. Còn nữa... nếu em còn dám nghĩ kẻ đối phó với Tang Thủy Lan, đừng trách anh, lần sau sẽ không chỉ là một cái tát đâu.” Nói xong, không để ý đến bộ dáng muốn cãi lại của Tống Dao Dao, anh xoay người rời khỏi phòng khách.

Đến khi Nghê Thần đi khỏi phòng, Tống Dao Dao mới uất ức khóc rống lên: “Vì sao lại đối xử với em như vậy? Chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, Tang Thủy Lan là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một đứa con gái mới quen thôi, a Thần rốt cuộc thích cô ta ở điểm nào chứ?”

Đối mặt với khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, Sở Bác Nam cũng không biết nói gì.

Kiều Dĩ Thâm nhìn cô thương cảm nhưng vẫn nghiêm khắc nói: “Chuyện lần này, là em đã sai rồi.”

” A Thâm... ngay cả anh cũng nói em?”

Kiều Dĩ Thâm luôn tươi cười lộ vẻ mặt nghiêm túc nói: ” Em đừng quên, người bị em suýt hại chết kia là vợ tương lai của Nghê Thần.”

“Cô ta không xứng đáng với Nghê Thần”

“Xứng hay không xứng, không phải do em quyết định, quan trọng là Nghê Thần thích cô ấy. Huống hồ, Tang Thủy Lan cũng là một cô gái lương thiện, cho dù em không thích cô ấy, cũng không có quyền hại chết cô ấy.”

“Dao Dao, anh hi vọng em hiểu được, lần này em đã làm ra chuyện nghiêm trọng như vậy, Nghê Thần chỉ cho em một cái tát đã là rất nể tình bằng hữu bao nhiêu năm của chúng ta rồi, nếu em là người xa lạ thì sợ là kết cục sẽ không chỉ như vậy đâu.”

Tống Dao Dao bị lời nói của Kiêu Dĩ Thâm dọa sợ, nghĩ đến ánh mắt của Nghê Thần nhìn cô lúc nãy, đáy lòng cô cũng lạnh lẽo. Cùng Nghê Thần lớn lên từ nhỏ, bọn họ dường như đã quên mất người Nghê gia đều là những người nghiêm khắc, tuy rằng Nghê Thần là con út trong nhà, từ nhỏ thân thể nhiều bệnh luôn được chiều chuộng nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến nhân phẩm của anh.

Không nói đến cha Nghê là người có thể hô mưa gọi gió, chỉ cần hai anh trai của anh dậm chân một cái cũng có thể khiến Tống gia gặp nguy hiểm, thì Nghê Thần đâu phải dạng người dễ động tới?

Nghĩ đến đây, lưng cô chảy mồ hôi lạnh, đồng thời với sự sợ hãi dâng lên trong lòng, cô càng xem Tang Thủy Lan thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể nhanh chóng đem đối phương diệt trừ.

22. Chương 22

“Sao? Tống tiểu thư về rồi ư? Tôi vì cô ấy đã nấu một nồi canh dưỡng nhan, cô ấy đi rồi canh này ai uống bây giờ đây?”

Khi Tang Thủy Lan tỉnh dậy đã là buổi chiều, chờ cô làm xong cơm chiều Sở Bác Nam mới nói cho cô biết Tống Dao Dao do nhà có việc bận nên đã về trước, nên không khỏi kinh ngạc. Sở Bác Nam cũng không nói cho cô biết mọi chuyện xảy ra với cô là do Tống Dao Dao gây ra, bọn họ đều nghĩ rằng, dù cô gây ra hành vi như vậy nhưng cô cũng là bạn bè của họ từ lâu nay. Nếu không phải cứ mãi cố chấp tình cảm với Nghê Thần, thì đối với bọn họ cho tới giờ cô vẫn là cô gái nhỏ, vui vẻ tươi cười thân thiện như trước.

Thời gian có thể thay đổi tất cả, có lẽ chờ đến khi Tống Dao Dao tìm thấy một nửa thực sự của mình, cô sẽ tự vì hành vi của mình lúc này mà hối hận, cho nên chân tướng truyện này bọn họ quyết định tạm thời giữ bí mật. Hơn nữa, chuyện ngoài ý muốn kia, Tang Thủy Lan cũng chỉ bị thương ngoài da một chút, may mắn không có chuyện gì lớn, nếu đem sự thật nói ra có thể khiến cô bị tổn thương.

Hai người nói năng đều cẩn thận, cố gắng không đem chuyện đó nói ra, lúc đầu cũng sợ Nghê Thần sẽ phản đối, không ngờ rằng anh cũng thận trọng, không có vạch trần. Nghê Thần cũng biết, mấy người bạn của anh cũng để ý đến danh dự của Tống Dao Dao, đó cũng chỉ là một mặt của vấn đề, chủ yếu anh không muốn Tang Thủy Lan biết được sự thật của cuộc sống khắc nghiệt này.

Trong mắt anh, cô đơn thuần lương thiện, cho dù bị Tống Dao Dao khi dễ cũng chưa bao giờ cô coi Tống Dao Dao như kẻ địch, tấm lòng khoan dung của cô không phải ai cũng có được, anh không muốn vì Tống Dao Dao mà mất đi sự hồn nhiên trong cô.

Trong cuộc sống tương lai, anh sẽ cố gắng đem cô bảo hộ dưới đôi cánh của mình, tin tưởng rằng dù Tống Dao Dao âm độc thể nào cũng không dám khiêu khích giới hạn của anh. Ba người đều giữ tâm sự trong lòng, chỉ có Tang Thủy Lan không biết chuyện gì, ai oán kêu than canh đường nhan của cô không có người dùng.

“Nếu canh đã nấu rồi, đương nhiên không thể lãng phí được. Anh từ nhỏ đã thích ăn canh, dù là canh thịt, canh rau, canh hải sản, hay canh đường nhan, anh đều có thể uống, tiểu Lan Lan, em không cần lo lắng tâm huyết của mình sẽ bị uống phí.” Kiều Dĩ Thâm vừa đưa Tống Dao Dao lên phi cơ đã quay lại.

Tang Thủy Lan dùng ánh mắt mơ hồ nhìn anh: “Một đại nam nhân có thể uống canh đường nhan, anh... thật sự muốn uống sao?”

“Này, anh muốn giúp em mà, em không cảm kích cũng có cần dùng cái ánh mắt đấy không?”

“Cho dù Tống tiểu thư thực sự có việc phải đi, không có nghĩa trên đảo này không còn cô gái nào khác, tại phòng bếp mấy người giúp em nhặt rau đều rất xinh đẹp, cho dù món canh này Tống tiểu thư không được uống, cũng không đến lượt anh đâu.” Nói xong, cô bê bát canh xoay người đi đến phòng bếp.

Kiều Dĩ Thâm giống như kẻ ngốc đứng ngăn người tại chỗ, Sở Bác Nam cười cười nhìn bạn, sự lo lắng về chuyện của Tống Dao Dao đã tan thành mây khói.

Tang Thủy Lan không chỉ có tâm địa lương thiện, nấu ăn ngon, còn là một người rất vui vẻ, ở đâu có cô chỗ đó sẽ luôn có tiếng cười.

“A Thần, cậu hãy dạy dỗ lại vợ tương lai của cậu đi, cô ấy thực sự rất kỳ cục, dù tở là đàn ông, nhưng đàn ông thì sao? Đàn ông cũng cần chú trọng đến dung nhan của mình chứ.”

Nghe Thần ngồi cạnh Mark, ngẩng đầu khỏi quyển sách, như cười như không nói:

“Cậu biết tính tở hay bao che, hơn nữa tở dạy dỗ vợ tở là ở trên giường cậu đang muốn tở nhanh chóng đưa cô ấy về phòng tạo người sao?”

Hai người nghe xong đầu đầy hắc tuyến, bọn họ chưa bao giờ nghĩ Nghe Thần cũng có cái đam mê này.

Sự thật chứng minh, không có Tống Dao Dao ở đây, mọi người trên hòn đảo nhỏ đều rất thoải mái, tùy ý đi du thuyền trên biển, trở lại nướng cá ăn, ngày ngày trôi qua thong dong, mà Tang Thủy Lan tuy không biết bơi lại rất thích cảm giác ngồi trên cano lướt đi trên sóng biển.

Ở trên hòn đảo nhỏ gần một tháng, khi cả đám Nghe Thần trở về Bắc Kinh đã là cuối tháng chín.

Tang Thủy Lan bất ngờ nhất, chính là không những ông nội Nghe trở về mà cả cha mẹ cùng hai anh trai của Nghe Thần đều đang ở nhà. Đột nhiên bị nhiều người nhìn như vậy, cô có chút sợ hãi, lo lắng không biết phải làm thế nào.

Cha Nghe là một chính khách lão luyện trên chính trường, nên từ ông phát ra uy nghiêm khiến người khác chỉ nhìn đã thấy run.

Có điều dù trước đây ông cùng mẹ Nghe tự do yêu đương rồi kết hôn, nhà mẹ Nghe cũng là gia đình có gia thế hùng hậu, bối cảnh hiển hách, nên ông cũng để ý đến vấn đề môn đăng hộ đối.

Anh cả Nghe Dương là tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Nghe thị, tính tình cẩn thận, xử sự khéo léo, mặc dù địa vị cao nhưng không cao ngạo, đối với người dưới rất để ý.

Anh hai Nghe Kiệt, phụ trách tập đoàn Nghe thị ở nước ngoài, hằng năm đều định cư ở nước ngoài, lần này thấy em trai nói đã có bạn gái còn kiên quyết đòi cưới, nên cũng sắp xếp thời gian trở về Đài Bắc nhìn xem em dâu tương lai là người như thế nào.

Về phần Nghê mẫu, nghe nói địa vị trong giới chính trị cũng không nhỏ, tưởng rằng bà sẽ không để cô vào mắt, vậy mà vừa nhìn thấy Tang Thủy Lan bà liền hết sức vui vẻ, coi cô như con dâu, vô cùng thân thiết nói chuyện cặn nhần không ngừng.

Tang Thủy Lan đã từng nghe Nghê Thần nhắc tới mẹ Nghê, anh nói mẹ anh muốn sinh con gái, nhưng đáng tiếc sinh liên tục ba người đều là con trai, cũng nghĩ muốn sinh đứa con thứ tư, nhưng vì Nghê Thần từ nhỏ ốm yếu, mẹ anh chăm sóc anh không rời nửa bước nên cũng không còn tâm tư để sinh thêm em bé nữa.

Vất vả cho đến khi anh chín tuổi, gặp được Huyền Trinh đại sư, thân thể Nghê Thần dần dần chuyển biến tốt hơn, nhưng lúc đó, sự nghiệp của cha Nghê đang đi lên đỉnh cao, cũng không muốn nghĩ đến chuyện sinh đứa nhỏ nữa. Vì vẫn muốn có bé gái trong nhà, nên mẹ anh không ngừng thúc giục ba cậu con trai nhanh chóng kết hôn, sinh cháu gái cho bà.

Vậy mà, Nghê Dương lấy sự nghiệp làm trọng, đã ngoài ba mươi vẫn chưa có bạn gái.

Nghê Kiệt ở nước ngoài lâu năm, nhưng cũng không muốn cưới một cô gái tóc vàng mắt xanh, nên vẫn độc thân tung hoành tình trường.

Mẹ Nghê cũng từng muốn thúc giục Nghê Thần, nhưng tiểu tử này mới hai mươi tư tuổi, hơn nữa mọi người trong Nghê gia đều biết, vị tam thiếu gia này tuy rằng bộ dạng xuất chúng, nhưng tính cách lạnh lùng, đậm mạc, từ nhỏ đến lớn chỉ có một người bạn gái là Tổng tiểu thư, cũng chưa thấy anh qua lại với cô gái nào khác, nhưng mọi người nhìn vào đều biết hai người không phải là tình yêu.

Vừa lúc mẹ Nghê buông tha không bức bách các con nhanh chóng sinh cháu gái cho bà, thì nghe bố chồng nói con út của bà chẳng những có bạn gái mà còn muốn tính chuyện kết hôn, vì thế vợ chồng Nghê thị liền nhanh chóng gọi điện cho ông nội Nghê không ngừng hỏi thăm cô gái mà Nghê Thần thích là người như thế nào.

23. Chương 23

Ông nội Nghê rất thích Tang Thủy Lan, không những thối phòng tiểu nha đầu đó bộ dạng đáng yêu thế nào, tích cách hiếu thảo ra sao còn không ngừng trước mặt vợ chồng con trai và hai cháu trai ca ngợi tay nghề nấu ăn của tiểu nha đầu đó.

Quả nhiên, khi mọi người được ăn bữa ăn Tang Thủy Lan làm, khen không dứt, nhưng ăn xong suýt nữa thì cả nhà cùng phải vào bệnh viện...

Tại sao ư? Đương nhiên là vì ăn nó quá, nên bị chướng bụng khó tiêu!

Vừa gặp mặt chưa bao lâu, Tang Thủy Lan đã bị mọi người trong Nghê gia nhiệt tình quan tâm không những bị bắt gọi là “Ông nội, cha, mẹ, anh cả, anh hai”, mà còn nhận vô số những ánh mắt từ mọi người nhìn cô. Cô quay vòng vòng, còn Nghê Thần vẫn giữ tư thế xem kịch vui, ngồi một chỗ biểu tình tà ác, giễu cợt bộ dáng khẫn trương của cô.

Sau bữa cơm chiều, mẹ Nghê kéo cô lên phòng, đưa cho cô một hộp châu báu, ngọc bội, cô vốn định cự tuyệt, nhưng mẹ Nghê trừng mắt liếc cô một cái, lại véo véo hai gò má cô nói: “Đây chính là đồ của mẹ chồng ta cho ta, trừ khi con không muốn gả cho Nghê Thần, nếu không không được từ chối.”

Không còn cách nào khác, mẹ Nghê đã đưa cả bà nội Nghê ra rồi, cô đương nhiên không dám không nhận.

Nhìn Tang Thủy Lan ngoan ngoãn nhận lễ vật, mẹ Nghê lúc này mới vui vẻ kéo cô lại gần, cẩn thận đánh giá cô.

Tuy rằng so với những thiên kim tiểu thư, Tang Thủy Lan ngũ quan có chút bình thường, nhưng là cô gái có phúc khí, không chỉ hai cái má làm người ta cảm thấy đáng yêu, mà đôi mắt to linh hoạt cũng thể hiện sự thông minh, lanh lợi.

Lần lộn nhiều năm trong hai giới thương trường và chính trường, bà đã gặp không ít mỹ nhân, vị Tổng tiểu thư kia bà cũng gặp không ít lần, vốn tưởng rằng đó sẽ là con dâu tương lai của bà, nhưng sau vài lần ở chung, bà không thể phủ nhận, cảm giác của bà với vị Tổng tiểu thư kia không được tốt.

Còn với Tang Thủy Lan, cô gái này chất phác động lòng người, đối với người ngoài cũng lễ phép, đối với trưởng bối cũng tôn trọng, có thể coi là một đứa trẻ hiếu thuận, huống hồ ông nội Nghê còn đem cô nâng lên tận trời, nên ấn tượng ban đầu về cô đã rất tốt, bà với cô gái này rất vừa lòng.

Bỏ qua hết những cảm nhận của bà về cô, bà cũng nhận ra sự thay đổi của đứa con trai lúc nào cũng lạnh lùng của bà, ánh mắt của nó khi nhìn Tang Thủy Lan đều rất ấm áp, là một người mẹ bà đương nhiên luôn mong con mình hạnh phúc, nếu con út cùng cô gái này ở cùng một chỗ mà vui vẻ, bà cũng sẽ tác thành.

Sau khi đưa quà tặng cho Tang Thủy Lan, mẹ Nghê cầm tay cô, chân thành nói: “Tuy rằng ta có ba đứa con, nhưng trong lòng ta, thương nhất là Nghê Thần...”

Theo lời kể của mẹ Nghê, ánh mắt của Tang Thủy Lan cũng dần nghiêm túc hơn.

“A Thần thuở nhỏ thân thể không tốt, trước đây thường xuyên không hiểu tại sao phát sốt cảm mạo, có lúc nghiêm trọng còn lâm vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.” Nói đến những chuyện cũ, giọng nói của mẹ Nghê trở nên nặng nề hơn, “Lúc trước ta và cha Nghê Thần đều không dám tin có thể nuôi dưỡng đứa trẻ này lớn lên, ngay cả bác sỹ cũng nói thể trạng của nó quá yếu, mà khám lại không ra bệnh, muốn chúng ta luôn chuẩn bị sẵn tâm lý...”

Tang Thủy Lan trong lòng căng thẳng, cô nắm chặt tay mẹ Nghê hơn, muốn an ủi nhưng không biết phải nói thế nào. Cô muốn nói ẹ Nghê biết, Nghê Thần sở dĩ yếu ớt như vậy, là vì anh phạm vào mệnh Quỷ Sát, nếu không có chiếc khuyên tai gắn viên đá màu đỏ kia, anh sẽ thường xuyên bị quỷ hồn quấy nhiễu, mới khiến thân thể ốm đau.

Nhưng từ khi Hỉ Oa đưa một phần hồn phách của mình vào viên đá, thân thể Nghê Thần đã khỏe trở lại, tính mạng không còn gặp nguy hiểm nữa.... Chỉ tiếc, những lời này cô không dám cũng không thể nói, cô sợ nếu mẹ Nghê biết được dị năng của cô, sẽ không chấp nhận cô trở thành con dâu của bà nữa.

Mẹ Nghê không để ý đến vẻ mặt bối rối của cô, tiếp tục nói: “Vì nó quan tâm nhiều năm như vậy, trong lòng chỉ mong nó có thể sống tốt, chỉ sợ nó nằm im một chỗ, không cười không nói, không vận động, Nghê gia chúng ta hết lòng chăm sóc nó, không nghĩ tới...” Nói tới đây, ánh mắt mẹ Nghê thoáng ngẩn lệ, ánh mắt toát lên tia vui mừng: “A Thần, không những sống mà còn sắp kết hôn, khi mẹ nhận được điện thoại của ông nội, quả thực không dám tin đây là sự thật.”

“Nghê phu nhân...” Lời vừa nói ra, Tang Thủy Lan liền bị mẹ Nghê vỗ nhẹ lên tay.

Bà giả bộ tức giận, trừng mắt liếc Tang Thủy Lan một cái: “Đã nhận lễ vật rồi, con còn gọi ta là Nghê phu nhân?”

Tang Thủy Lan vội vàng sửa lại, đỏ mặt gọi: “Mẹ...”

“Thế này mới ngoan.” Nghê phu nhân cười cười, “Mẹ thấy, a Thần quả thật rất thích con, mẹ chưa thấy nó nhìn ai say đắm như vậy. Con không biết tranh thủ lúc mọi người không chú ý, nó nhìn con chăm chú thế nào đâu.”

Nghe vậy, Tang Thủy Lan đỏ mặt cúi đầu trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào vừa thẹn thùng.

Mẹ Nghê lại nói: “Nghê gia chúng ta có truyền thống đối xử với vợ rất tốt, đàn ông Nghê gia sau khi kết hôn, sẽ hết lòng yêu thương vợ mình, nên con không phải lo trong tương lai Nghê Thần sẽ gây ra chuyện gì có lỗi với con.”

“Thật ra, hai người ở cùng nhau phải tin tưởng nhau, thông cảm cho nhau, trên đời này không có chuyện gì là không thể giải quyết được.” Tang Thủy Lan cảm kích nói. Từ lâu trước kia, Hỉ Oa đã nói cho cô biết, Nghê Thần là người rất coi trọng tình cảm, cô là bạn gái đầu tiên của anh.

Mẹ Nghê ngồi nói mấy chuyện phiếm được một lúc thì Tang Thủy Lan bị ông nội Nghê dưới lầu gọi xuống.

Nhìn thân ảnh nhỏ xinh rời đi, bà lấy từ trong ngăn kéo dưới cùng của bàn trang điểm ra một tờ giấy cũ, trên tờ giấy chỉ có vài chữ ít ỏi, là ngày tháng năm sinh.

Khi này nói chuyện với Tang Thủy Lan, bà làm như lơ đãng hỏi về ngày sinh của cô, không ngờ tới đứa nhỏ này vậy mà có ngày tháng năm sinh trùng với ngày viết trên tờ giấy này. Bà không nén được kích động,

nhìn chăm chăm vào tờ giấy, đây là Huyền Trinh đại sự nằm đó tự tay đưa cho bà.

Đại sự nói, nếu Nghê Thần có thể cùng cô gái có ngày sinh như vậy kết duyên, thì cô gái đó không chỉ giúp sự nghiệp của Nghê Thần phát triển, mà thân thể anh cũng khỏe hơn, coi như một đời trở thành phúc tinh của anh...Bà cố nén lệ, trong lòng tràn ngập vui mừng, chẳng lẽ đây chính là “Nhân duyên trời định” sao?

Buổi đêm, sau khi “vận động” Tang Thủy Lan giống như con mèo nhỏ, nhu thuận bên cạnh Nghê Thần cùng anh tâm sự.

Cho tới bây giờ, hai người họ vẫn không tin được cha mẹ Nghê Thần cùng hai anh trai lại đối xử tốt với cô như vậy, cô vốn nghĩ bọn họ sẽ gặp trắc trở do không môn đăng hộ đối.

Không ngờ, cha Nghê và mẹ Nghê chẳng những tư tưởng tiến bộ còn coi cô giống như con gái, khiến cô thụ sủng nhược kinh (được ưu ái mà lo sợ) rằng đây chỉ là một giấc mơ.

“Em xem phim bộ nhiều quá nên mới nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy đấy, chuyện ”môn đăng hộ đối” gia đình anh không coi trọng. Nếu một gia tộc cần dựa vào liên hôn để duy trì, thì gia tộc đó đang đi đến hồi kết rồi.” Anh cúi người hôn lên trán cô, tiện tay tắt đèn bàn đi, “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chuyện hôn sự của chúng ta đã có cha mẹ và hai anh trai lo rồi, chúng ta chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được, anh muốn nhanh chóng nhìn thấy con chúng ta, cái kẻ thường xuyên mang chuyện của anh ra kể kia anh phải nhanh đánh vào mộng nó mới được, nhóc thối Hỉ Oa.”

Trong bóng đêm, hai bóng người quấn lấy nhau dây dưa, không bao lâu sau trong bóng đêm vang lên những tiếng rên rỉ ám muội..

Bên ngoài ánh trăng đang chiếu sáng, xuyên qua cánh cửa kính chiếu sáng khắp căn phòng.

Ngày hôm sau là một ngày đẹp trời, ánh nắng tươi sáng, không khí thoáng đãng nhẹ nhàng, Tang Thủy Lan quyết định về nhà dọn dẹp.

Hôn lễ của cô và Nghê Thần sắp diễn ra, sắp tới hai người sẽ bận nhiều việc, thử áo cưới, chụp ảnh cưới, còn muốn tự mình đi chọn đồ trang sức để kết hợp cùng. Tuy rằng hầu hết mọi chuyện đều do cha mẹ Nghê Thần phân phó người giúp chuẩn bị, nhưng là cô dâu chú rể cũng có nhiều chuyện không tự làm không được.

Nhân lúc áo cưới còn chưa may xong, cô quyết định về nhà dọn dẹp lại. Căn nhà cô mua về đã lâu, nhưng nhiều năm không có người ở, đồ vật bên trong đã cũ đi nhiều, bởi vậy khi Nghê Thần tới xem lại nơi này, liền đề nghị sửa lại, còn mời nhà thiết kế nội thất chuyên nghiệp về thiết kế lại căn nhà.

Theo dự tính của anh, căn nhà này mặc dù không lớn, nhưng địa điểm không tồi, giao thông thuận tiện, tương lai hai người sẽ về đây ở. Nghê gia không thiếu phòng, nhưng nơi này có nhiều kỷ niệm đẹp của Tang Thủy Lan khi còn thơ ấu, đối với tâm ý này của anh, cô vô cùng cao hứng, hơn nữa khi cô đến xem phòng đang bắt đầu được sửa sang, tâm trạng càng kích động.

Đúng lúc nhà thiết kế cũng có mặt ở đây để trông coi người làm, thấy Tang Thủy Lan đến liền nhiệt tình tiếp đón, nói cho cô biết ý tưởng thiết kế nội thất căn nhà. Cô nghe xong, đưa ra một vài ý kiến nhỏ, người thiết kế cũng vui vẻ thoải mãn nguyện vọng của cô.

Đến buổi trưa, Nghê Thần gọi điện tới, bảo cô cùng đi xem đồ trang sức, nhưng Nghê Thần hiện đang ở công ty cùng Sở Bác Nam đàm phán công việc, cô cũng không muốn anh lái xe đến đón, dù sao ở đây cũng gần trạm xe buýt, mà xe taxi cũng đi qua nhiều, cô gọi xe đến công ty anh sẽ tiện hơn. Nghê Thần cũng không phản đối, vì dù sao anh cũng đang bận ột hội nghị, Tang Thủy Lan tự đi đến công ty cũng chỉ phải chờ anh trong chốc lát là hai người có thể cùng đến cửa hàng trang sức.

Mọi chuyện đều thuận lợi, từ nhà đi ra, Tang Thủy Lan lên một chiếc taxi, nói địa chỉ sau đó gọi điện báo cho Nghê Thần mình đang bắt đầu đi.

Khung cảnh ngoài cửa xe liên tục thay đổi, tâm tình cô cũng như cảnh vật biến hóa không ngừng, khi thì vui vẻ, khi thì lo lắng, cô cảm thấy mọi chuyện gần đây đều diễn ra hết sức thuận lợi, đôi khi cô cũng không dám tin. Nghê Thần yêu thương cô, người nhà anh cũng nhiệt tình, khiến cô giống như từ cô bé lọ lem được mọi người yêu thương mà trở thành công chúa vậy.

Nếu đây thực là một giấc mộng, cô hi vọng vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Khi cảnh sắc bên ngoài từ từ có chút xa lạ, cô mới giật mình, quay sang nhìn người lái xe nói: “Nơi tôi muốn đến hình như không phải đi đường này?”

Người lái xe từ lúc cô lên xe chưa nói tiếng nào, lúc này chậm rãi quay đầu, Tang Thủy Lan giật mình sợ hãi bởi vì thứ cô nhìn thấy là một gương mặt đang cười độc ác....

24. Chương 24

Khi Tang Thủy Lan tỉnh lại hai mắt đang bị bịt kín bằng một thứ gì đó, cô nằm trên giường chân tay đều bị trói chặt.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng, cô không đoán được đây là đâu, xung quanh đều yên tĩnh cô thậm chí có thể nghe được tiếng thở của chính mình.

Cô thử giãy dụa vài cái, nhưng chân tay bị trói chặt đến mức không thể cử động được. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cô nhớ sau khi lên taxi, taxi đã đưa cô đến một nơi hẻo lánh, khi cô hỏi lái xe, đối phương đột nhiên xoay người, không biết làm gì cả người cô liền mất ý thức.

“Có ai không?” Chân tay không thể cử động, mắt không thể nhìn thấy gì cô chỉ có thể hét lên trong vô vọng, nhưng cũng chỉ có yên lặng trả lời cô. Cô cố gắng hét to hơn, nhưng vẫn không có ai trả lời, cô dần dần sợ hãi hơn. Nếu cô đoán không nhầm mình đã bị bắt cóc? Nhưng ai lại bắt cóc cô?

Đối thủ của Nghệ gia? hay kẻ thù của Nghệ Thần trên thương trường? Hay... muốn bắt cóc tổng tiền?

Trong lúc Tang Thủy Lan đang cố gắng tự trấn an bản thân để suy nghĩ rõ ràng chuyện này, thì có tiếng bước chân đẩy cửa đi đến.

“Cô tỉnh rồi?” Nghe giọng có lẽ là một người trẻ tuổi, anh ta chậm rãi đi đến gần cô, ở khoảng cách cô có thể cảm nhận được thì anh ta dừng lại. Tang Thủy Lan run lên, tuy cô không nhìn thấy diện mạo của người đàn ông kia nhưng cô có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh ta. Trong không khí phẳng phất có mùi hương quen thuộc, mùi hương đó theo người đàn ông đi vào.

Cô nghiêng đầu, cố gắng hướng đến phía đối phương, nhẹ giọng hỏi: “Anh là ai? Đây là đâu? Tại sao lại trói tôi lại?”

Người đàn ông khẽ cười một tiếng, cất tiếng giải thích: “Tôi là phó giáo sư John thuộc trung tâm nghiên cứu TSW, tôi nghe nói đôi mắt của cô có thể nhìn thấy những thứ người bình thường không nhìn thấy được, chúng tôi rất có hứng thú với chuyện này, cho nên mới muốn mời cô đến phòng thí nghiệm, tham dự một vài thí nghiệm nhỏ với chúng tôi.”

Nghe thấy câu trả lời, đầu Tang Thủy Lan ửng lên một tiếng, nhất thời có chút mơ hồ, chuyện cô có đôi mắt âm dương ngoại trừ cha cô, chỉ có Nghệ Thần biết được, vì sao chuyện này lại bị tên phó giáo sư của trung tâm quỷ quái gì đó biết được?

Trong lúc cô vẫn đang lo sợ hoài nghi, người đàn ông lại chậm rãi lên tiếng: “Tôi rất có hứng thú với những dị năng, cô rất vinh hạnh được trở thành vật thí nghiệm thứ năm mươi sáu của chúng tôi.”

Cô hừ một tiếng, “Tôi không cảm thấy đây là vinh hạnh của tôi.” Dừng một chút, cô lại hỏi: “Làm sao anh biết tôi có đôi mắt có thể nhìn thấy những điều người bình thường không thấy?”

“Hả? Tôi cứ nghĩ cô biết ai đã nói cho tôi chứ.”

“Không, tôi không nghĩ ra ai cả.”

“Nếu cô nhất định muốn biết đáp án, tôi cũng không ngại nói cho cô biết, đó chính là vị hôn phu của cô, Nghệ Thần, tam thiếu gia nhà họ Nghệ.”

“Không, không đúng. Nghệ Thần sẽ không đối xử với tôi như vậy, anh nói dối.”

“Đúng là một kẻ ngốc lạc vào tình yêu mà, cô cho rằng với xuất thân như cô có thể được Nghe Thần để vào mắt ư? Anh ta chẳng qua chỉ là chơi đùa thôi, cô còn ngu ngốc nghĩ rằng mình được gả vào nhà giàu, chìm sê biến thành phượng hoàng sao? Mấy chuyện đó chỉ có trong mấy tiểu thuyết ngôn tình thôi, giữa cuộc sống hiện thực này, cô chỉ là một kẻ ngốc bị đùa giỡn.”

Tang Thủy Lan bị đối phương nói nhạo nên tức giận không để ý tới hần nữa, trong đầu cô nhớ lại từng thời gian cô ở cạnh Nghe Thần, những lúc anh ôn nhu chăm sóc cô, những lúc anh nhịu mày, cùng Mark chơi đùa, thậm chí cả khi anh nhìn không khí cổ găng tưởng tượng ra Hỉ Oa...

Một người đàn ông như vậy, cho dù tính cách lạnh lùng, vô tâm, đối với người ngoài xa cách nhưng chắc chắn không phải là người có tâm địa xấu xa.

Mùi hương quen thuộc dần đậm hơn, cô đột nhiên nhớ ra.

“Đây là mùi nước hoa Dior số lượng có hạn, mùi hương này quả thật tuyệt vời, trong phòng nhiều mùi thuốc khử trùng như vậy vẫn có thể nhận ra.”

Cô vừa dứt lời, người đàn ông khi nãy còn cười nhạo cô vẻ mặt thoáng cứng đờ, theo bản năng nhìn ra phía cửa. Người đứng ở đó thoáng cứng người, đáy mắt toát lên vẻ hung ác. Tuy biết rằng hai mắt Tang Thủy Lan đã bị bịt kín, nhưng người đó không biết vì sao vẫn có cảm giác như cô đang bình tĩnh nhìn chằm chằm mình.

Tang Thủy Lan lên tiếng phá vỡ không gian im lặng: “Lần trước trên hòn đảo đó, tôi không vạch trần âm mưu của cô không phải vì để ý đến thể diện của cô, mà vì tôi không muốn phá vỡ tình bạn mười mấy năm của cô với Nghe Thần, thật không nghĩ cô vẫn còn muốn gây chuyện, mục đích của cô là gì?” Thấy đối phương không trả lời, cô tiếp tục nói với không khí: “Tôi nghĩ sự tha thứ của tôi đã quá cao rồi, thực tế chứng minh, trước đây Nghe Thần không để ý đến cô, không phải do anh ấy khó tính mà do hành vi của cô quá ngoan độc, khiến người khác ghê sợ, không thể ở bên cạnh được.”

Người đó dường như bị lời nói của cô chọc tức, tiếng giày cao gót vang lên, bàn tay vung lên hướng mặt cô tát một cái.

“Cô đã đoán được tôi là ai, cũng coi như lấy đi cơ hội sống cuối cùng của cô, John, nơi này giao lại cho anh, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa.”

Người đó khẽ cười một tiếng, cúi đầu: “Tôi sẽ làm như cô muốn.”

Chuyện Tang Thủy Lan mất tích, khiến cả Nghe gia lo lắng, chẳng những Nghe Thần bị thông tin này dọa chết đứng, cả cha mẹ Nghe và ông nội Nghe cũng bị đả kích. Nghe Thần không ngừng hối hận hôm đó sao lại không đến đón cô, để cô đi taxi đến, nếu anh chịu khó qua đón cô thì chuyện này đã không xảy ra. Mấy ngày nay, Nghe gia trên dưới đều vì tìm kiếm Tang Thủy Lan mà rối loạn, vì cô mất tích thật sự rất kỳ lạ không hề có dấu vết gì.

Người nhà Nghe gia từ trước tới nay làm việc cho dù có kẻ thù cũng không đến mức dẫn tới chuyện bất cộc này.

Mà Tang Thủy Lan bối cảnh gia đình đơn giản, cha mẹ mất sớm, hai bên trưởng bối không có liên hệ, hơn nữa cô là người lương thiện, đối với công việc thì chăm chỉ, đối với người khác thì lễ độ, có thể coi như không đắc tội ai, một cô gái như vậy, là ai nhẫn tâm bắt cóc cô chứ.

Bọn họ cũng đã từng nghĩ đến việc Tang Thủy Lan có thể gặp chuyện gì đó khác, như là cướp bóc hay tai nạn xe cộ, đã kiểm tra tất cả các bệnh viện cũng không thấy có tên cô hay người giống cô.

Tình huống không tìm thấy bất cứ thông tin nào khiến Nghe Thần càng nóng ruột, từ khi Tang Thủy Lan biến mất anh gần như chưa từng chớp mắt, cũng không ăn, chỉ trong mấy ngày đã gầy đi rất nhiều.

Mẹ Nghe rất lo lắng sức khỏe của con trai, không ngừng khuyên giải an ủi, nhưng anh không ngừng tự trách bản thân rằng Tang Thủy Lan mất tích là do anh sơ sẩy, nếu cô thực sự có chuyện gì anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình.

Cùng lúc đó, Sở Bác Nam và Kiều Dĩ Thâm cũng không nhàn rỗi, hai người khi nhận được tin Tang Thủy Lan mất tích đều thực sự lo lắng, chuyện công ty tạm thời gác sang một bên, vận dụng hết tất cả người làm cũng như các mối quan hệ để tìm kiếm cô.

Khoảng sáu ngày sau, Sở Bác Nam mang một tin tức đáng sợ đến gặp Nghe Thần.

“A Thần, tớ nói ra tin này cậu phải hết sức bình tĩnh.”

Nhìn thấy khuôn mặt luôn vui vẻ cười đùa của Sở Bác Nam lộ ra nét nghiêm túc, lòng Nghe Thần nặng xuống giống như cảm thấy sự nghiêm trọng của tin tức kia. Anh nắm chặt nắm đấm, bình tĩnh nói: “Cậu nói đi.”

Sở Bác Nam lo lắng nhìn anh: “Căn cứ vào thời gian Thủy Lan nhắn tin cho cậu lúc lên xe, tớ đã cho người tìm hiểu CCTV của các khu vực xung quanh, số taxi đi qua vào thời điểm đó có tất cả 7 chiếc, sau khi cảnh sát kiểm tra cẩn thận phát hiện một chiếc có vấn đề.” Nói xong anh đưa một tập tài liệu đến trước mặt Nghe Thần: “Cậu đã nghe nói đến trung tâm nghiên cứu TSW chưa?”

Nghe Thần nhũu chặt lông mày, chờ anh nói tiếp.

“TSW là viết tắt của The Secret World, dịch là Thế giới thần bí, đứng sau trung tâm này là người Mỹ, họ có chi nhánh ở nhiều thành phố trên toàn thế giới, chủ yếu nghiên cứu những dị năng bẩm sinh, có những năng lực khác thường.”

Nghe đến đó, mặt Nghe Thần biến sắc.

Sở Bác Nam cẩn thận đánh giá nét mặt của Nghe Thần, một lúc sau mới nói tiếp, “Tuy rằng TSW mang danh nghĩa là trung tâm nghiên cứu, nhưng danh tiếng của bọn họ rất không tốt, nghe nói các đối tượng bị họ chọn làm thí nghiệm thường bị lấy nội tạng, lấy tủy hay máu để phân tích, đến khi mất hoàn toàn dị năng, bọn họ sẽ dùng dung dịch đặc thù xử lý thi thể sạch sẽ. Cho dù chuyện này đã được báo cảnh sát không ít lần, nhưng vì không có bằng chứng cảnh sát cũng không thể làm gì được.”

Im lặng một lúc lâu, Sở Bác Nam lại nói tiếp: “Tuy rằng tớ cảm thấy khó tin, nhưng tớ nghe nói... trung tâm nghiên cứu này và Tổng gia có chút quan hệ.”

Trong lúc vô ý tra ra được chuyện này, Sở Bác Nam cơ hồ có thể đoán được lý do Tang Thủy Lan bị bắt. Nếu như anh đoán đúng, anh chỉ có thể nghĩ đã liên quan đến Tổng gia thì Tổng Dao Dao không tránh khỏi quan hệ. Nếu thực sự chứng thực được chuyện này do Tổng Dao Dao bày ra, tình cảm mười mấy năm của bọn họ sẽ tan thành mây khói hết.

Trên đời này, thứ đáng sợ nhất chính là lòng ghen tị, ghen tị dễ dàng khiến người ta điên cuồng làm ra những việc ngu xuẩn, từng bước từng bước sai lầm, để đến về sau không thể quay đầu được nữa.

Nghe Thần bình tĩnh nghe Sở Bác Nam nói xong, từ từ ngẩng mặt nở nụ cười như tử thần. “Đã có người vội vàng muốn đi gặp Diêm Vương như vậy, tớ đành giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện vậy.”

Tang Thủy Lan bị nhốt trong một phòng thí nghiệm rất rộng, bên trong để rất nhiều dụng cụ mà cô không biết tên, dụng cụ truyền nước bên trên thỉnh thoảng lại vang lên tiếng tí tách.

Cô không nhớ mình đã bị nhốt ở đây bao lâu, mỗi ngày đều bị lấy đi một lượng máu, cô biết những người này đang nghiên cứu DNA của cô. Bởi vì người tên là John kia nói với cô rằng, mỗi dị nhân đều có DNA khác với người thường.

Để chứng thực việc cô có thể nhìn thấy Quỷ Hồn, bọn họ còn gắn lên đầu cô rất nhiều dây điện kỳ quái. John còn nói đây là dụng cụ có thể cảm nhận những dao động từ trường nhỏ nhất, những hình ảnh cô nhìn thấy sẽ tạo nên các bước sóng dựng lên các hình ảnh trên màn hình.

Nếu trên đời này thực sự có quỷ, như vậy sự tồn tại của cô sẽ mang lại giá trị nghiên cứu rất lớn.

Cô không biết mình còn có thể sống được bao lâu, vì lượng máu bị rút ra khỏi cơ thể ngày càng nhiều, mỗi ngày lại lặp lại, không ngừng thí nghiệm, cô cảm giác được thân thể của mình ngày càng nhẹ, vì cả ngày bị nhốt trong căn phòng bức bối này, ý thức cũng dần mê loạn.

Mới đầu, cô còn hi vọng Nghê Thần sẽ đến cứu cô, nhưng khi John nói với cô, căn phòng thí nghiệm này được xây dựng trong tầng hầm bí mật, đến cả cảnh sát cũng không biết địa điểm, cô liền đem hi vọng mong manh kia xóa tan đi.

Có khi cô lại nghĩ, Tống Dao Dao nhất định phải yêu Nghê Thần sâu đậm lắm, mới có thể làm chuyện mất nhân tính như thế này. Nhưng mà dùng thủ đoạn cực đoan như thế này để níu giữ đối phương, thì tình yêu này đã không còn là tình yêu đơn thuần nữa. Cho dù cô hoàn toàn biến mất trên thế giới theo đúng mong muốn của Tống Dao Dao, chẳng lẽ Tống Dao Dao cho rằng Nghê Thần sẽ cưới cô ta, từ nay về sau sống đến đầu bạc răng long sao?

Ngày nối ngày trôi qua như vậy, hôm nay đột nhiên cô nghe thấy một âm thanh quen thuộc gọi tên cô, Tang Thủy Lan cố gắng mở mắt, đầu tiên là chồm tóc hướng lên trời, rồi cái yếm đỏ thắm... chính là Hỉ Oa, hai mắt hồng hồng đứng bên cạnh giường cô.

25. Chương 25

Cô giật mình lo lắng nhìn xung quanh, may mắn lúc này không có nhân viên thực nghiệm trong phòng. Cô vui mừng, muốn chạm vào Hỉ Oa nhưng bị trói chặt trên giường, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hỉ Oa bốn mắt ngập tràn thất vọng, nước mắt theo nhau chảy xuống.

Hỉ Oa thấy cô tỉnh lại tâm trạng cũng khẩn trương hơn, giọng nói non nớt gọi cô, “Mẹ mẹ.”

Nghe tiếng gọi thất thanh, Tang Thủy Lan nước mắt chảy càng nhanh, cô không biết mình có thể còn sống được không, nếu như cô thật sự chết đi sẽ không bao giờ được thành mẹ của Hỉ Oa nữa.

“Hỉ Oa...” Cô nói trong tiếng khóc, khổ sở mở đôi môi, thanh âm mỏng manh tựa như một con mèo con bị ốm nhỏ tiếng kêu, “Chị cứ nghĩ, khiếp này sẽ không được nhìn thấy em nữa ... Em không phải nói trước khi đầu thai không thể xuất hiện sao?”

Hỉ Oa nâng đôi mắt đỏ hồng ầng ậc nước nhìn cô khóc ròng, “Lẽ ra không được xuất hiện, nhưng em biết trước chị sẽ gặp nguy hiểm, cảm giác rất đáng sợ, hơn nữa em cũng cảm nhận được số mệnh của cha tương lai có một biến đổi lớn...”

Nói đến đây, khuôn mặt của Hỉ Oa càng bi thương hơn.

“Chị không biết đấy thôi, linh hồn của hai người đã được gắn với nhau, nếu chị có chuyện không hay xảy ra, cả đời này cha tương lai sẽ không kết hôn.”

Tang Thủy Lan ngẩn người, cô bị câu nói này dọa sợ.

“Nếu cha không cưới vợ sẽ không thể sinh con, như vậy em không thể đầu thai được, định mệnh của mọi người trong cùng thời gian đó sẽ bị sửa...”

Đúng lúc này, cửa phòng thí nghiệm mở ra, đi vào là John cùng với hai đồng nghiệp của hắn.

Hỉ Oa quay đầu lại, dùng sức trừng mắt với diện mạo nhả nhặn của John, mặc dù John căn bản không nhìn thấy, nhưng dựa vào điểm dừng ánh mắt của Tang Thủy Lan, môi hắn khẽ nở nụ cười. “Ở đây đang có linh hồn tồn tại sao?”

Tang Thủy Lan oán hận trừng mắt với hắn, trong phòng nhất định có hệ thống giám sát nếu không hắn không thể chọn đúng thời điểm như vậy mà xuất hiện được.

Thấy cô không thèm để ý đến mình, John sờ mũi ra vẻ không sao cả, đẩy mắt kính nhìn quanh căn phòng.

“Cô nói hay không cũng không sao, vì chúng tôi sẽ nghiên cứu đôi mắt của cô ở đúng thời điểm. Tuy rằng phương pháp này có chút tàn nhẫn, nhưng tôi cam đoan với cô, cô sẽ chưa phải chết vội đâu.” Nói xong, hắn nói hai trợ lý phía sau bằng ánh mắt, hai người đó lập tức mang đến găng tay, khâu trang, dao giải phẫu và thuốc mê.

Tang Thủy Lan càng sợ hãi, “Các người muốn làm gì?”

John tươi cười: “Chúng tôi sẽ lấy một bên mắt của cô để tiến hành thí nghiệm tiếp theo.”

“Các người điên rồi...” Cô sợ hãi, cả người run rẩy.

Không chỉ Tang Thủy Lan bị dọa sợ, ngay cả Hỉ Oa cũng bị dọa, nó lao đến trước mặt ba người kia hét lên: “Không được làm hại mẹ ta!”

Mấy người kia căn bản không nghe thấy âm thanh của nó, vẫn như Tu La từ từ tiến đến bên Tang Thủy Lan.

Hỉ Oa nhìn những người đó tiêm thuốc mê vào cơ thể Tang Thủy Lan, nó biết nếu nó không ngăn chuyện này lại mẹ tương lai của nó sẽ bị lấy đi một bên mắt...

Giây tiếp theo, hình ảnh đáng yêu xinh xắn của Hỉ Oa thoáng chốc mang theo sát khí, Tang Thủy Lan mơ hồ nhìn thấy Hỉ Oa biến hóa, đầy lòng kinh sợ, bởi vì hình dạng này cô đã từng nhìn thấy, chính là đáng sợ của Sắc Quỷ bám theo Nghê Thần. Quỷ Hồn không đáng sợ, đáng sợ chính là hóa thành Ác quỷ, mà ác quỷ nhất định sẽ bị Câu Hồn sứ giả bắt đi, vì họ làm trái với quy tắc tự nhiên muốn làm tổn thương con người....

Tinh thần cô trở nên rõ ràng hơn, cô hét lên: “Hỉ Oa đừng làm thế!”

Lúc này đôi mắt tinh khiết tròn xoe của Hỉ Oa đã biến thành màu xanh sẫm, bộ mặt biểu tình ngày càng dữ tợn, nó cười một tiếng: “Nếu đã không có cơ hội đầu thai, chi bằng em làm một việc lớn, đem đám người rác rưởi này giải quyết hết đi.”

Vừa dứt lời, nó bay về phía hai người trợ lý, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, hai người đàn ông đang cầm dao định lấy đi con mắt của Tang Thủy Lan liền bị một lực đạo vô hình vô cùng mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, ngã lên một đồng dụng cụ.

John thấy thế, đầy mắt lộ vẻ kinh hoàng, ngay sau đó liền nhanh chóng lùi dần đến góc tường, nhưng Hỉ Oa người đầy sát khí vẫn không ngừng bay về phía hắn.

“Đừng làm thế!” Tang Thủy Lan hét lên, cô không muốn Hỉ Oa biến thành ác quỷ, nếu biến thành ác quỷ, bao nhiêu năm chờ đợi sẽ hóa thành bọt biển mất.

Không chỉ thế, nó còn có thể bị nhốt dưới mười tám tầng địa ngục, thậm chí hồn phi phách tán....

Cô muốn ngăn cản Hỉ Oa, nhưng thuốc mê dần ngấm vào cơ thể cô ý thức trở nên mơ hồ, trước mắt dần thành khoảng tối.

Khi Tang Thủy Lan tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện, Nghê Thần đang ngồi bên cạnh. Anh nắm tay cô, đang nhìn cô tới mở to mắt, trên mặt ngập tràn vẻ hạnh phúc.

“Thủy Lan, cuối cùng em cũng tỉnh rồi.” Khuôn mặt tiêu tụy ngay cả giọng nói cũng có chút khàn khàn.

Nhìn thấy người đàn ông mình ngày đêm mong nhớ, nước mắt Tang Thủy Lan cứ thế rơi xuống. “Em đang nằm mơ sao?”

Nhìn cô thận trọng nói ra những lời này, Nghê Thần kích động lại đau lòng đem cô ôm vào lòng, “Em không mơ, đây đều là sự thật, em đã được cứu ra an toàn.”

Tuy rằng trung tâm nghiên cứu TSW nằm dưới tầng hầm bí mật, nhưng sau khi có tin tức Nghê gia trong vòng hai mươi bốn giờ đã tìm được vị trí của nó, cùng với cảnh sát nhanh chóng đến nơi. Khi Nghê Thần cùng đám người đến đó, chỉ thấy John cùng hai trợ lý bộ dáng nhếch nhác, vẻ mặt hoảng sợ, miệng không ngừng hô to “Cứu mạng”....

Sau đó, trung tâm này rất nhanh bị cường chế đóng cửa, sau khi điều tra John cùng trợ lý, nhân viên nghiên cứu ở đó đều bị bắt về sở cảnh sát thẩm vấn, khởi tố tội danh bắt cóc.

Tang Thủy Lan được cứu ra, lập tức được đưa đến bệnh viện tiến hành kiểm tra toàn thân, may mắn cô không mất máu quá nhiều, mặc dù bị tiêm quá nhiều thuốc mê nhưng tính mạng tạm thời không gặp nguy hiểm, nhưng sau này phải chú ý điều dưỡng mới có thể nhanh chóng khỏe lại.

Mấy ngày nay, Tang Thủy Lan hôn mê nếu có tỉnh lại ý thức cũng rất mơ hồ. Người nhà Nghê Thần thường xuyên đến thăm cô, Sở Bác Nam và Kiều Dĩ Thâm khi rảnh rỗi cũng lui tới, chỉ có Nghê Thần từ đầu đến giờ đều không rời cô nửa bước, cũng không chịu nghỉ ngơi.

Xa cách lâu ngày, hai người ôm nhau thật chặt nước mắt chảy dài, tâm trạng này những người chưa từng trải qua thật sự không thể hiểu hết được. Khóc một lúc lâu, Tang Thủy Lan nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, kể lại với Nghê Thần mọi chuyện lúc đó.

Cô không biết bây giờ Hỉ Oa đã biến thành lệ quỷ hay chưa, càng lo lắng không biết nó có bị giống Sắc quỷ kia, bị Câu hồn sứ giả đưa xuống mười tám tầng địa ngục rồi không. Hỉ Oa vì cứu cô, bỏ qua cơ hội đầu thai, thậm chí còn cam tâm tình nguyện biến thành ác quỷ chấp nhận việc có thể bị hồn bay phách tán... Nghĩ đến sẽ không được gặp Hỉ Oa nữa cô lại khóc nức lên. Nghê Thần nghe xong không biết nói gì, đem cô ôm chặt vào lòng, thở dài một tiếng, trong lòng bi ai, thế nào mình lại không có duyên gặp mặt đứa con của mình.

Mấy ngày sau Tang Thủy Lan được xuất viện về nhà điều dưỡng, còn Tống gia vì mất đi sự giúp đỡ về tài lực của Nghê gia lâm vào tình trạng phá sản, Tống Dao Dao bị nghi ngờ là kẻ chủ mưu vụ bắt cóc Tang Thủy Lan nên đã bị cảnh sát bắt, trung tâm nghiên cứu TSW đã bị cảnh sát càn quét triệt để hoàn toàn biến mất. Mọi chuyện lại trở về bình thường.

Tai qua nạn khỏi, Nghê Thần và Tang Thủy Lan vẫn tổ chức hôn lễ theo đúng kế hoạch, hôn lễ được tổ chức rất hoành tráng, người tham gia hầu hết đều là đối tác của Nghê gia và những người bạn thân của Nghê Thần. Tuy rằng sau này Sở Bác Nam cũng có hỏi Nghê Thần chuyện vì sao trung tâm TSW kia lại bắt Tang Thủy Lan làm nghiên cứu nhưng Nghê Thần kiên quyết không nói.

Có thể người khác sẽ coi anh là kẻ lạnh lùng vô tình, nhưng bây giờ anh đã tìm được người anh muốn bảo vệ cả đời, chỉ vì anh kết bạn không cẩn thận, để Tống Dao Dao ghen tị phát cuồng, gián tiếp hại chết đứa con còn chưa chào đời của mình, cho nên anh sẽ không bao giờ nói ra chuyện này một lần nào nữa, cho dù là người thân của anh.

Lúc trước anh có đến nhà giam để gặp Tống Dao Dao, hỏi cô vì sao biết Tang Thủy Lan có dị năng? Cô ta đã nói có một lần cô ta đến Nghê gia tìm anh, cô ta đã nghe được đoạn đối thoại quý dị của hai người ở trong phòng, nếu cô ta nghe không nhầm, chính Tang Thủy Lan đã nói mình có thể nhìn thấy linh hồn.

Lúc ấy, cô ta chỉ cảm thấy khó có thể tưởng tượng được, nhưng đến khi Nghê Thần tuyên bố lễ cưới của hai người, lý trí của cô ta hoàn toàn sụp đổ, mới nghĩ đến chuyện lợi dụng mấy nhà khoa học điên cuồng của TSW kia, đem Tang Thủy Lan loại bỏ khỏi thế giới này.

Ghen tị quả nhiên là một loại cảm xúc kinh khủng nhất, cho đến bây giờ, Tống Dao Dao vẫn không thừa nhận mình sai. Suy nghĩ của cô rất đơn giản, mọi chuyện cô làm đều vì cô yêu Nghê Thần.

Tống Dao Dao thậm chí còn khóc lóc hỏi anh, “Nếu không có Tang Thủy Lan, không có những chuyện phát sinh sau đó, anh có thể cùng chung sống với em không?”

Nghê Thần cảm thấy điều cô ta hỏi vô cùng ngớ ngẩn, anh cười lạnh nói: “Cô ở trong lòng tôi, vĩnh viễn không có chỗ.”

Lời nói vô tình của anh là một sự đả kích không nhỏ đối với Tống Dao Dao, cô không nhận được hết to: “Tôi thực sự hối hận không một dao giết chết cô ta! Thứ gì tôi không có được người khác cũng không thể có được.”

Xem ra... cô ta đã điên rồi!

Thấy không thể nói lý với cô ta nữa, anh cũng không muốn nói chuyện với cô ta nữa, anh từng nghĩ rằng sẽ quý trọng tình bạn này, đáng tiếc Tống Dao Dao đã tự tay phá đi tất cả.

Về phần Tang Thủy Lan, từ sau khi họ kết hôn, cô lúc nào cũng bất giác cảm thấy bị thương.

Nghê Thần biết, cô đang nghĩ đến Hỉ Oa.

Thời gian trôi đi thật nhanh, bọn họ kết hôn đã hai năm, nhưng Tang Thủy Lan vẫn chưa có dấu hiệu mang thai, đi trên đường cô vẫn không ngừng nhìn thấy hình dáng của các quỷ hồn, có quỷ lương thiện, có quỷ

tà ác, có linh hồn chờ đầu thai cũng có linh hồn vì chết oan và đi tìm kẻ thù từ kiếp trước...

Nhưng không thấy Hỉ Oa.

Bao nhiêu đêm, cô ôm nỗi nhớ Hỉ Oa từ trong mộng tỉnh dậy, Nghe Thần ở phía sau ôm cô vào ngực, một lần lại một lần an ủi cô, che chở cô.

Tối nay, khi được Nghe Thần ôm vào ngực, Tang Thủy Lan lơ đãng nhìn lên viên đá trên tai anh, thấy có ánh sáng mờ nhạt quỳnh di, ngay khi cô muốn cất tiếng thì ánh hào quang kia ngày càng chói mắt.

Cô bị chói nên nhắm hai mắt lại, đến lúc mở ra hòa quang đã biến mất, trong không trung xuất hiện một chòm tóc hướng lên trời, cái móng trắng nõn, là một cậu nhóc.

Cô giật mình, vội hét lên: “Hỉ Oa... Hỉ Oa là con sao?”

Đứa bé kia nhìn cô cười hì hì, “Mẹ tương lai, đã lâu không gặp.”

Cô vui mừng đến rơi nước mắt, đem thân hình nhỏ bé kia ôm vào lòng, nhưng không ngờ rằng cô lại thật sự ôm được Hỉ Oa. Cảm giác mềm mại, mập mạp, làn da mịn màng như nước quả thật là Hỉ Oa.

Hỉ Oa cũng dùng sức ôm chặt lấy cô, như trẻ con làm nũng trong lòng cô.

“Chị cứ nghĩ em đã biến thành Lệ Quỷ bị Câu hồn sứ giả kéo đến mười tám tầng địa ngục không bao giờ... có thể đầu thai nữa.”

Ở trên người cô làm nũng một hồi lâu, Hỉ Oa mới cười hì hì nói: “Tuy rằng lúc đó thật sự em đã làm chuyện trái với quy định, nhưng Diêm Vương vì niệm tình em cứu người gấp gáp, nên khai ân với em. Hai năm nay em không xuất hiện là vì bị Diêm Vương trách phạt, phải làm việc cực nhọc để chuộc lỗi, hiện giờ đã chuộc lỗi xong, Diêm Vương thả em ra còn chuẩn bị cho em đầu thai tiếp tục làm người.”

“Thật vậy sao? Em có thể đầu thai một lần nữa, thật tốt quá! Hỉ Oa, chị rất nhớ em, rất nhớ em...” cô ôm đứa trẻ trong lòng, vừa khóc vừa kể lể...

Đến lúc có một lực động vào cô, bên tai truyền đến tiếng Nghe Thần hét to, Tang Thủy Lan mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của chồng.

“Thủy Lan, em lại mơ thấy gì vậy?”

Ánh mắt mờ mịt, cô nhìn xung quanh bốn phía, cô phát hiện mình vẫn đang nằm trên giường ngủ, bốn phía trừ các đồ dùng bài trí cùng áo ngủ của Nghe Thần thì không hề có bóng dáng của Hỉ Oa.

Cô thất vọng, lấy tay che mắt lặng lẽ khóc, cô đau lòng đến mức khóc ngất đi trong lòng Nghe Thần.

Nghe Thần thực sự lo lắng, đang đêm cũng gọi điện gọi bác sỹ gia đình đến, bác sỹ vội vàng đến kiểm tra cho Tang Thủy Lan, sau khi kiểm tra trên mặt lại lộ vẻ vui sướng tươi cười.

Nghe Thần đã được nghe qua rất nhiều câu dễ nghe, có người nói anh thông minh, có người nói anh tuấn tú, có người nói anh cười dịu dàng đáng yêu như cô vợ nhỏ, có người hâm mộ anh tuổi trẻ tài cao, nhưng tất cả những câu này đều không bằng một câu bác sỹ nói với anh.

“Chúc mừng cậu ba, vợ ba đã có thai được hai tháng, nếu không có gì ngoài ý muốn, cậu rất nhanh sẽ được làm cha!”

26. Chương 26: Kết Thúc.

Ba năm sau.

Trong văn phòng hiệu trưởng của nhà trẻ, Nghe Thần nhìn ra phía khuôn viên nhà trẻ nói: “Tuy rằng đề nghị của ông rất tốt, nhưng dù sao con tôi mới có ba tuổi, trẻ con khỏe mạnh là tốt nhất, cho nên việc ông muốn cho thằng bé đi học trước tôi sẽ tôn trọng ý kiến của nó, xem nó có muốn không sau đó chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện.”

Hiệu trưởng vội vàng đáp lại: “Hi vọng Nghê tiên sinh sau khi về suy nghĩ cẩn thận, con trai ông quả thật là một nhân tài, nếu tiếp tục học tại đây sẽ thật sự đáng tiếc...”

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Cười chào hiệu trưởng, Nghê Thần đứng dậy ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, anh liền nhìn thấy một cậu nhóc bé nhỏ, lưng đeo cái ba lô tựa lưng vào tường văn phòng hiệu trưởng, nghiêm mật nhìn anh.

“Hiệu trưởng nói gì vậy?”

Nghê Thần xoay người, một tay ôm con vào ngực, nhéo nhéo hai má tròn tròn, thấp giọng nói: “Hiệu trưởng nói, vườn trẻ này là ngôi miếu nhỏ quá, không dung được đại phật như con, cho nên khuyên con sớm rời đi. Con “Tiểu gia hỏa này” rốt cuộc lần này lại làm loạn cái gì thế?”

Cậu bé này không phải ai khác, chính là con của Tang Thủy Lan và Nghê Thần ra đời vào ba năm trước tên là Nghê Hạo, nó lè lưỡi ôm cổ cha cười ha hả không ngừng, nhân cơ hội ghé vào tai Nghê Thần nói: “Con vô tình khiến giáo viên tức giận, nhưng con vô tội...”

“Con lúc nào cũng nói mình vô tội.”

“Ba, ba phải tin con, lần này con thực sự vô tội, cô giáo không biết còn dạy. Cô ấy không phân biệt được Lý Bạch là người của triều đại nào, lại nói với các bạn Lý Bạch là người triều Tống, con sửa giúp cô rằng Lý Bạch là người thời Đường, nói cô không được dạy sai cho trẻ nhỏ, kết quả cô giáo nói con khôn vặt, còn nói con cố tình bôi nhọ hình tượng giáo viên.”

Nghê Thần nghiêm túc gật đầu, “Uhm, chuyện lần trước con dùng bốn ngoại ngữ nói chuyện với giáo viên ngoại ngữ, so với lần này quả thực là rất hòa thuận.”

“Lần trước là giáo viên ngoại ngữ kia phát âm sai.”

Nghê Thần thở dài, nhìn đứa con trong lòng ngực nói: “Đừng quên con mới chỉ có ba tuổi thôi.”

Nhóc con vẽ mặt bất mãn phản bác, “Nhưng nếu tính đúng tuổi thì năm nay con đã sáu mươi tuổi rồi.”

Nghê Thần nhìn xung quanh một vòng, rồi dùng sức phất vào mông đứa bé một cái, nhỏ giọng nói: “Con muốn cho tất cả mọi người biết con mang theo trí nhớ từ kiếp trước đầu thai sao?”

Nghê Hạo vội vàng che cái miệng nhỏ của mình, còn làm động tác suýt suýt đứng lên tiếng, “Hừ, đương nhiên không thể. Còn chuyện hôm nay, ngàn vạn lần ba đừng nói ẹ nhé.”

Nó bối vì quá thông minh, nên đã chuyển đến mười bảy nhà trẻ, nếu nhà trẻ này lại tiếp tục coi nó là thiên tài không muốn nhận nó nhập học nữa, mẹ nó sẽ khóc đến chết mất.

Đúng vậy, sau khi Hỉ Oa mang theo trí nhớ đầu thai, Tang Thủy Lan thực sự rất lo lắng cho nhóc con này, quá mức thông minh tính tình lại vô cùng tốt, lúc nào cũng bênh vực kẻ xấu, nhưng điều này lại khiến cho Hỉ Oa quá nổi bật, mà nếu nổi bật sẽ khó tránh khỏi khiến người nhà lo lắng, như Tang Thủy Lan cũng sợ Hỉ Oa quá nổi bật mà mang họa vào thân.

Trải qua sự việc nhiều năm trước trong phòng thí nghiệm kỳ quái kia, thiếu chút nữa bị lấy đi đôi mắt. Kinh nghiệm đó Tang Thủy Lan càng chắc chắn hơn đạo lý “Không nên quá nổi bật”, hướng chỉ chữ “Tài” đi với chữ “Tai”, cô không muốn bảo bối của mình trở thành quái nhân bị người khác bình phẩm.

Cho nên về sau, cô lúc nào cũng dạy Nghê Hạo, ở bên ngoài nhất định là làm một cậu bé bình thường, nhu thuận đáng yêu, bằng không đừng trách cô dạy dỗ nghiêm khắc.

Bởi vậy, lần này biết được con lại khiến giáo viên choáng váng tức giận, vườn trẻ vừa gọi điện đến nhà, Nghê Thần đành đi làm bia, tự mình đến đón con tan học, cũng dự tính sẽ không nói cho Tang Thủy Lan biết con bọn họ lại trở thành tiêu điểm trong nhà trẻ.

Có một đứa con thông minh quả thật cũng đáng kiêu ngạo, nhưng thông minh quá lại khiến bố mẹ đau đầu.

Nhìn đứa con tinh quái đáng yêu trong lòng, Nghê Thần không nhịn được nở nụ cười.

Cho dù nhóc con này sau khi sinh ra thường xuyên khiến người nhà gặp đủ loại phiền não, nhưng hiện tại với anh như vậy là rất hạnh phúc rồi, mọi phiền não đều biến thành gánh nặng ngọt ngào, dù thế nào anh cũng đều nhận hết ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hi-oa>